MARGARET STANLEY

Tărâmul iluziilor

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Era evident că îi pierduseră urma. Împleticindu-se pe cărăruia plină de noroi, cu hainele lipite de trup, Nicola se străduia să-și tempereze frica sub imperiul căreia se afla de mult, intensificată de lumina care scădea în intensitate. Voia să ajungă în acel oraș prin care trecuseră înainte, dar acesta se dovedi mai îndepărtat decât crezuse. Ideea de a-și petrece noaptea în aer liber i se păruse interesantă la început, dar acum o speria teribil.

Zgomotul unui motor îi făcu inima să tresare, înainte de a realiza că mașina venea din față. Luminile puternice ale farurilor lăsau să se vadă stropii de ploaie care cădeau fără încetare. Ridică brațele deasupra capului și făcu semne disperate, apoi răsuflă ușurată când Land Roverul opri în fața ei cu un scrâșnet.

Șoferul rosti niște vorbe nu prea ortodoxe și scoase capul pe fereastră.

– Ce naiba cauți aici? se auzi o voce dură de bărbat.

– Am nevoie de ajutor, strigă Nicola, sperând că nu intra într-o situație mai grea decât cea în care se afla. Mă urmăresc doi bărbați!

Omul deschise portiera mașinii.

– Urcă repede!

Fu foarte fericită că găsise un suflet bun și urcă imediat pe bancheta din spate. Era întuneric și nu vedea prea bine figura salvatorului. Cu coada ochiului, văzu doar că avea părul negru.

– Îți mulțumesc, zise, mi-ai salvat viața!

Bărbatul întoarse capul spre ea, privind-o.

– Vor să-ți facă rău?

– Poate chiar să mă omoare! Nicola se cutremură la gândul că ar fi putut eșua în încercarea de a scăpa de ei. Poți să mă duci până în primul oraș?Nu poate fi departe!

El nu avu nici o reacție.

– Ai vreun cunoscut în Santa Elena?

– Nu, recunoscu ea. Nu cunosc pe nimeni în Venezuela. Santa Elena este singurul loc unde pot merge acum.

El șovăi o clipă, dar mări viteza.

– Nu este un oraș prea sigur. Eu locuiesc la câțiva kilometri de aici, ai fi în siguranță la mine.

– N-aș vrea să abuzez de bunătatea ta... începu ea ca un automat, dar renunță imediat, observând că bărbatul o privește ironic.

– Se vede că ești englezoaică, zise el. Ai prefera să te las să te descurci singură?

– Nu, recunoscu Nicola. Ar fi o imprudență, având în vedere situația în care mă aflu.

– O mare imprudență, repetă el. Oricum, aș vrea să aflu ce face o tânără singură pe meleagurile astea.

Nicola oftă.

– Este o poveste lungă.

– Drumul spre locul despre care ți-am spus ne va lua în jur de douăzeci de minute, zise el. Te ascult.

Fu rândul ei să-l privească lung.

– Ești american, nu?

– Și încă unul foarte convins! Bărbatul adăugă după câteva clipe: nu te depărta de subiect.

– Nu asta îmi era intenția, răspunse Nicola. Încercam doar să-mi revin puțin, am fost destul de încercată în ultimele trei zile. Trase aer în piept, privind înainte: ei sunt! exclamă speriată.

– Ok, zise el, lasă-te în jos, să nu te vadă.

Nicola îl ascultă cu inima bătând să-i spargă pieptul, observând cealaltă mașină care încetinise la apropiere. Urmă un moment de spaimă cumplită, când avu impresia că urmăritorii vor acționa pentru a o recupera, dar mașina lor își continuă drumul, prinzând viteză.

– Te poți ridica acum, o sfătui salvatorul ei. Au trecut.

Nicola făcu un efort să se ridice; abia acum realiza că era epuizată. Strângea tare spătarul scaunului.

– Mulțumesc, îi spuse din nou. Crezi că se vor întoarce, dacă nu mă vor găsi pe drum?

– Dacă o vor face, nu ne vor găsi, veni răspunsul lui, care-i spulberă teama. Și dacă nu cunosc foarte bine zona, nu vor găsi El Milagro, mai ales pe ploaia asta.

– Așa se numește casa ta?

– Ranchul, o corectă el. De fapt, nu este al meu, ci al unui amic. De data asta, făcu o pauză, așteptând ca Nicola să spună ceva. Te simți mai bine?

Nicola era încă speriată, dar trebuia să meargă înainte. Încercă să se destindă puțin.

– Mi-ai promis că mă duci la Caracas, începu. Nu am altă soluție.

– Există întotdeauna o alternativă, zise el. Dar poate ar fi bine să-mi spui cum te numești, pentru început.

– Nicola Sanderson. Făcu un gest evaziv. Îmi este destul de greu să încep. Am sosit la Velida, convinsă că voi fi așteptată de familia Crossman, dar n-a fost așa. Mi-au pus la dispoziție un bilet ca să ajung aici, iar eu n-am avut bani de-ajuns să-mi cumpăr biletul de întoarcere.

– Te rog să începi cu începutul, o opri el, cu prima zi.

Nicolei îi era greu să-și adune gândurile. Încercă să-și amintească lumea pe care o părăsise cu trei zile în urmă.

– Am răspuns la un anunț dat de o familie care avea nevoie de o guvernantă englezoaică pentru un puști de șase ani, pe o perioadă de un an, începu ea. Nu aveam de lucru și eram disperată. Salariul era bun și un an nu este chiar așa de mult.

– Ești calificată pentru asta?

– Nu, admise Nicola, apoi după ce oftă lung, adăugă: de fapt, sunt actriță.

El îi aruncă o privire rapidă.

– Ar fi trebuit să cunosc numele tău?

– Numai dacă, din întâmplare, ai văzut piesa neînsemnată în care am avut un rol. Nicola era prea epuizată să mai fie și cinică. Bănuiesc că nu ai idee câți absolvenți ai școlilor de teatru sunt fără slujbă în Anglia!

El o privi lung.

– Așa că ai acceptat prima ofertă care s-a ivit?

– Mai mult sau mai puțin. Scria că nu este nevoie de calificare, cu condiția să fiu englezoaică și capabilă să educ un copil de șase ani.

– Ai fost la interviu?

– La cei de la agenția de resurse umane. Nicola ridică din umeri. Am avut noroc, dacă se poate spune așa. Nu erau prea mulți dispuși să stea un an departe de casă, în Velida, așa că am acceptat slujba imediat.

– Și nu ți-a trecut prin minte să iei legătura cu autoritățile înainte de a părăsi Anglia?

Ea scutură din cap.

– Mi-au arătat o fotografie a familiei la care urma să lucrez.

– Tot englezi?

– Așa mi-au spus. Domnul Crossman, capul familiei, are o plantație de cacao și se află aici de șapte ani. Mi-a plătit avionul până la Caracas.

– De acolo mai sunt încă vreo două sute de kilometri.

– Știu. Am crezut că voi găsi un mijloc de transport.

Bărbatul scutură din cap, dezgustat.

– N-ai suspectat nimic, atunci?

Nicola își mușcă buzele.

– Mi-am imaginat că a fost o neînțelegere privind data sosirii mele și oricum, nu aveam bilet de întoarcere.

– Puteai să te duci la consulat.

– Acum, dacă mă gândesc, aș fi putut face o mulțime de lucruri.

El acceptă afirmația, fără alte comentarii. Nicola simți că nu era cazul să mai adauge ceva la cele înțelese deja de bărbat în privința imprudenței ei. Era evident că se hazardase. Dar după ce se întâmplă ceva rău, fiecare realizează că ar fi putut proceda altfel.

– Așa că, te-ai încredințat celor doi care te caută acum, nu? Unde i-ai cunoscut?

– Într-o cafenea, răspunse Nicola. Păreau niște persoane decente.

El pufni disprețuitor.

– Nu poți citi prea multe pe chipul unei persoane chiar de la început, doar dacă este ceva prea evident.

– Așa este, după cum am văzut. În mintea Nicolei se derulară rapid crâmpeie de amintiri terifiante. Au început să discute despre un loc unde ar putea obține un preț bun pentru o europeancă blondă. N-am știut că mai există astfel de locuri!

– Există. O blondă era ca o mană cerească pentru ei. Ți-au făcut vreun rău?

Nu încăpea nici o îndoială ce voise să afle.

– Nu, din fericire, nu!

– Da, și cum ai reușit să scapi?

– S-au oprit pentru noapte, iar pe mine m-au legat în spatele mașinii și s-au dus să vâneze. Am reușit să mă eliberez și să fug. Știam că am trecut printr-un orășel și am sperat să pot ajunge la el înaintea lor. Dacă n-ai fi apărut... mi-am lăsat acolo toate lucrurile.

– Ce mai contează?

– Și pașaportul!

– Asta ar putea fi o problemă, dar nu una de nerezolvat. Trebuie să te duc direct la Caracas.

Nicola îi aruncă o privire grăbită.

– În seara asta?

– Nu am cum să ajung acolo pe ploaia asta, cred că va trebui să aștepți până dimineață.

Ea îl privi lung, apoi îl întrebă:

– Ești singur aici?

– Nu chiar. Carlos a plecat într-o excursie. Nu-ți face probleme, nu sunt acel gen de care abia ai scăpat. Ai nevoie de o baie și de haine uscate. Maria îți va oferi ceva.

O altă femeie. Nicola nu putea decât să-i fie recunoscătoare. Avea nevoie urgentă de odihnă, i se părea că trecuse un secol de când nu mai dormise.

Avusese nevoie de două zile să ajungă la Velida. Două zile pe drumuri pline de noroi, de umezeală, având ocazia de a ațipi sporadic. Apoi, disperarea de a fi ajuns la destinație, unde se considerase abandonată. De mult renunțase să înțeleagă cum gândise cel care o angajase. Desigur, la ea nu se gândise nici o clipă.

Apoi, de cum îi cunoscuse pe Rodrigo și Juan, trecuse printr-o gamă foarte largă de emoții. Iar acum se simțea sfârșită.

– Tu nu te-ai prezentat încă, murmură după o vreme.

El spuse după un moment de ezitare.

– Mă numesc King, Ross King.

Undeva, îi încolți un gând prea rapid pentru a-l putea dezvolta. Îi spuse repede:

– Îți sunt îndatorată, domnule King.

– Bine că te-am putut ajuta! El încetini mașina, privind circumspect prin parbriz. Urmează o curbă strânsă acum, ține-te bine! Nu mai avem mult de aici.

Și nu exagerase. În jurul lor apăru brusc pădurea tropicală umedă, cu mirosul specific de lemn ud. Se presupunea că sezonul ploios trecuse, așa cum i se spusese Nicolei.

Ea plecase din Anglia într-un noiembrie cețos și anticipase că va găsi la destinație cer albastru, fără nori, soare puternic, dar nu prea văzuse așa ceva.

Imediat ce va ajunge înapoi în Anglia, nu va mai pleca niciodată.

Dacă va mai ajunge vreodată acasă. Acum, acest vis i se părea nerealizabil. Nu putea obține prea ușor un pașaport nou. Cu timp, și mai ales răbdare, se va rezolva, îi spusese Ross King.

Totul ar fi fost bine, dar timpul însemna bani, un loc în care să trăiască, hrană și haine de schimb. Nu avea nimic altceva decât pantalonii și cămașa în care era îmbrăcată, iar pantofii îi erau uzi și murdari de noroi.

Traversară un râu, a cărui apă ajungea până la mijlocul roților. Nicola, care nu mai trecuse printr-o astfel de experiență, simți o strângere de inimă, accentuată și de oboseală. Pădurea se rări brusc, făcând loc unui luminiș, apoi zări luminile unei locuințe. Opriră în fața unei case cu un singur etaj și verandă.

Nicola fiind deja udă, nu se mai grăbi să se adăpostească. Ross nu păru afectat de picăturile de ploaie. O conduse spre intrare. De cum se deschise ușa cea mare, intrară într-o încăpere foarte spațioasă, cu pereții albi, cu mobile în stil spaniol, scaunele și masa sculptate, covoare groase, albe pe podele.

O femeie cu tenul măsliniu, a cărei vârstă era greu de determinat, apăru îmbrăcată într-o fustă neagră, lungă, cu bluză albă, țărănească.

Vorbea spaniola și o studie din priviri pe nou-venită, în timp ce Ross îi explica ce este cu ea. Când termină, femeia îi întinse mâna zâmbindu-i Nicolei, iar zâmbetul ei deschis și cald sugera simpatie, în orice colț al lumii.

– Poftim înăuntru, zise ea.

Ross încuviință gestul femeii.

– Maria va avea grijă de tine, de nevoile tale. Vom mânca după ce te usuci.

Nicola ar fi preferat somnul în locul hranei, dar nu putea face o alegere.

Odată cu căderea întunericului, temperatura scăzuse și i se făcuse cam frig.

Maria o conduse spre baia care părea foarte elegantă pentru aceste locuri. Dădu drumul apei calde, apoi, prin semne, îi sugeră Nicolei să-și scoată hainele ude. Observă prosoapele turcești, groase, care atârnau de cuiere.

Închise apa când consideră că ajunsese la nivelul dorit, apoi, cu un oftat de ușurare, se cufundă în apa fierbinte. Folosi și dușul de mână pentru a-și clăti părul pe care și-l spălase cu săpun în loc de șampon. Curățenia este un lucru esențial, așa îi spusese mama mereu.

Maria se întoarse, aducând haine uscate; le puse pe un scaun, zâmbi din nou și plecă.

Nicola observă că nu se găseau acolo obiecte de lenjerie, dar era prea târziu, pentru că femeia ieșise. Alese o pereche de pantaloni de bumbac albi, un tricou și descoperi și o pereche de espadrile care i se potriveau.

Se privi în oglindă și observă că era trasă la față, cu cearcăne, ochii albaștri îi erau marcați de oboseală. Dar acum era în siguranță. Scăpase ca prin urechile acului.

Ross o aștepta în camera de zi. Schimbase cămașa bej cu care fusese îmbrăcat, cu una în același stil, însă albă. Era mai înalt decât și-l imaginase, cu umerii largi și șoldurile înguste.

Avea ochii cenușii, o căutătură aparte. Privi părul blond al fetei, încă ud.

– Parcă e mai bine acum, nu mai arăți ca un șoarece ud! glumi el.

Încerca s-o ajute să se destindă după întâmplările nefericite din ultimele două zile; lucru cam greu pentru că o marcaseră profund.

Nicola îl privi pe bărbatul din fața ei cu trăsăturile lui regulate, ochii inteligenți și simți un fior. Era atrăgător? Nu, mai mult decât atât, era un bărbat surprinzător de frumos acest Ross King.

Numele i se părea cunoscut, deși nu putea spune unde-l mai auzise.

– Maria ne aduce mâncarea aici, zise el. Sper că-ți place paella.

– Nici nu mă interesează ce mănânc, îi spuse Nicola adăugând cu indiferență: de fapt, nu-mi este deloc foame.

– Ți-au dat ceva de mâncare?

– Nu, admise ea. Nici n-aș fi putut mânca, de altfel.

– Ar trebui totuși să mănânci ceva, ca să nu ai probleme mai târziu. Un brandy vrei?

Ea făcu o grimasă.

– Acum, nu, poate mai târziu.

– Da, te va ajuta să adormi.

Deși era istovită, tinerețea își spunea cuvântul și se așeză într-un fotoliu în fața lui privindu-l curioasă. Părea foarte familiar în acest mediu, cu toate că această casă nu-i aparținea. Carlos era într-o călătorie, îi spusese. Cine era Carlos, rămânea să afle.

– Ești de mult timp aici? îl întrebă Nicola. La El Milagro, vreau să spun.

– De câteva luni. Ochii lui cenușii o priviră dintr-o dată tăios, ca o cortină de oțel căzută brusc. Vom vedea cum o să-ți rezolvăm problema. Primul lucru pe care-l vom face mâine dimineață va fi să mergem la Santa Elena, să reclamăm pașaportul pierdut. Nu cred că-i vor prinde pe cei doi, dar măcar vor încerca. Vei avea nevoie de niște haine, așa cum ești îmbrăcată acum nu poți merge la consulat.

– Dar cu lucrurile mele mă pot îmbrăca după ce le voi spăla, răspunse Nicola. Deja ți-am creat destule probleme.

– Poți să spui ce vrei, dar nu de bunăvoie ai ajuns aici, în această conjunctură; dacă aș fi avut o fiică de vârsta ta, mi-ar fi plăcut să știu că există cineva care s-o ajute.

Nicola zâmbi fără să vrea.

– Ca să ai o fiică de vârsta mea, ar trebui să fii mai bătrân!

El ridică din sprâncene.

– Câți ani îmi dai?

Ea ridică din umeri, nevrând să pară ridicolă.

– Treizeci și cinci, poate.

– Am treizeci și nouă, o informă el. Asta înseamnă că sunt cu douăzeci de ani mai bătrân ca tine.

– Cu optsprezece, de fapt.

– Posibil. Dar spune-mi, te rog, ce spune familia ta de această slujbă minunată pe care ți-ai găsit-o? Sau nu te-ai obosit să le spui?

Nicola simți o strângere de inimă.

– Mama a murit acum un an. Pe tata nu l-am cunoscut; sunt ceea ce se numește un copil nelegitim.

– Nu te mai văicări, o opri el, sunt mulți cei ca tine.

Ea îl privi lung.

– Și tu....?

El păru să ezite un moment, apoi spuse:

– Da, și eu...

– Nu poți să nu fii extrem de sensibil, în acest caz.

Nu se gândise că era ceva rău, să spună de la bun început care-i era situația, dar poate el avea dreptate, lucrul acesta nu-i interesa chiar pe toți, sau, altfel spus, nu toți erau pregătiți să-l înțeleagă. Dar mama îi repeta adesea să spună mereu adevărul. Nu uitase sfaturile ei, care veneau să compenseze marea greșeală pe care o făcuse, aceea de a o aduce pe lume fără a avea un soț.

Nici faptul că fiica ei alesese scena, nu fusese ceva ușor de acceptat pentru biata ei mamă, dar făcuse tot posibilul s-o ajute să termine școala dramatică.

– Se pare că noi, cei proveniți din familii problemă, suntem dispuși adesea la nevroze.

– Nu mai dramatiza, o opri el, nu mă impresionezi!

Nicola îl privi circumspectă.

– Cred că este nevoie de ceva impresionant cu adevărat pentru a-ți cuceri atenția, domnule King.

– Poate, zise el, neimpresionat de sarcasmul ei.

Maria sosi cu o tavă pe care o așeză pe măsuța din fața ei.

– Mănâncă, îi spuse.

Paella era delicioasă. Cu toate că spusese că nu-i este foame, se trezi mâncând totul, până la ultima bucățică.

– La vârsta ta îți revii foarte repede după orice șoc, observă Ross, urmărind cum mănâncă. Mai vrei?

Ea scutură din cap.

– Ajunge, mulțumesc, deja nu mai pot înghiți nimic.

– Nu s-ar spune. Cred că acum poți dormi liniștită, fără coșmaruri.

Nicola se înfioră involuntar.

– Voi încerca.

– Brandyul te va ajuta. Ross se îndreptă spre barul din încăpere, de unde scoase o sticlă și două pahare.

– Un singur pahar și te duci la culcare.

Ea ripostă imediat:

– Doar nu sunt copil!

– Este adevărat; ai prefera să te duc în brațe la culcare și nu să-ți spun că trebuie să te culci?

– Nu fi ridicol! explodă Nicola, amuzată. Apoi se trezi spunând: scuză-mă, sunt ridicolă.

– Ești doar stresată.

Ross aduse băutura și-i puse un pahar în față. Îi era greu să intuiască la ce se gândea în clipa aceea. Era, fără îndoială, un maestru al expresiilor greu de interpretat.

– Lucrurile vor părea mai simple dimineață, întotdeauna se întâmplă așa.

Spunea toate acestea cu aerul unuia care pățise multe, se gândi Nicola.

Ea știa prea bine că nimic nu se va fi schimbat până dimineață. Pentru ea, în mod sigur nu se va schimba nimic în bine. Se va afla în aceeași încurcătură; dar poate dacă el îi va netezi drumul, cine știe? Trebuia să-și pună speranțele în cineva.

– Ești foarte bun cu mine, spuse ea și-l văzu zâmbind.

– Depinde cum vezi lucrurile; dacă tot te-am adus aici, nici nu am de ales.

– Altul m-ar fi suit în autobuzul de Caracas și m-ar fi trimis înapoi, sublinie ea. Dacă am putut să ajung până aici, trebuie să mă pot întoarce!

– Cu condiția să nu mai întâlnești niște personaje gata să te ajute, completă el. Apoi, făcu un gest indiferent din mână: termină băutura, iar Maria te va conduce în camera ta.

Femeia venezueleană sosi imediat ce o chemă.

Nicola avusese sentimentul că aceasta se aflase tot timpul prin apropiere. Probabil mai fuseseră femei prin locurile acestea, ajunse cu diferite ocazii. Ross nu-i făcea impresia unui retras.

Începuse să bea whisky când se duse la culcare. Se întrebă dacă era ritualul lui din fiecare seară.

Chiar prezența lui aici, în jungla venezueleană, era un mister.

Poate se ascundea de ceva, sau de cineva. Nu că ar fi fost un criminal, nu-l bănuia de așa ceva.

Mâine îl va întreba. El i-ar spune probabil să-și vadă de treburile ei.

Camera spre care o conduse Maria, avea un aspect funcțional, ca și restul casei.

Indiferent cine era acest Carlos, îi plăcea să ducă o viață simplă.

Patul larg din cameră era acoperit de o cuvertură albă. Nu se putu abține să se privească în oglinda din încăpere și oricât de obosită ar fi fost, pufni în râs. Arăta cumplit!

Cel puțin patul era foarte confortabil. Se așeză încet în așternuturile albe ascultând răpăitul ploii și încercă să nu se mai gândească la cele întâmplate, dar fără succes.

Chiar dacă va ajunge vreodată înapoi în Anglia, ce putea face acolo?

Renunțase la camera închiriată în care locuia și acum, fără o slujbă, fără bani, îi va fi cam greu să caute altceva.

De ce nu rămăsese acolo unde era în siguranță cel puțin? Slujba căpătată fusese prea bună pentru a fi adevărată.

Văzute retrospectiv, cele întâmplate în ultimele zile erau greu de crezut, ca o carte sau un film. Da, mai degrabă un film.

Deodată, avu o revelație: Ross King!

Nu era de mirare că numele lui i se părea cunoscut! Cu un an în urmă, numele acesta fusese afișat peste tot prin oraș, ca și fotografia lui. Știrile din ziare n-o impresionaseră. Nu credea în ceea ce scriau ziarele despre viețile altora, lucruri pe

care nu le puteai verifica. Își aminti un titlu care ținuse paginile ziarelor:

„Regizor suspectat că și-a ucis soția".

Arlene Carol fusese complet necunoscută până la căsătoria cu Ross King.

Nicola și-o aminti ca pe o brunetă superbă, a cărei senzualitate ajungea dincolo de ecran până la fiecare bărbat din sală.

Moartea îi stopase brusc cariera fulminantă pe un drum din California, când mașina în care se afla sărise peste parapet. Timp de câteva ore, Ross King fusese suspectat de crimă, dar acuzațiile fuseseră ridicate din lipsă de probe, deși mult prea târziu pentru a mai opri presa să facă speculații în privința vieții lor conjugale.

Se pare că pasiunile soției lui nu se opriseră la el, sau la ecran. Legăturile cu alți bărbați erau de notorietate deja, iar căsnicia lor o iluzie, cu mult înainte de accident.

Ross nu arăta ca un criminal, dar cine poate ști cum reacționează un bărbat în condiții speciale?

Dacă moartea soției îl făcuse să se retragă de lume, înseamnă c-a iubit-o imens. De atunci, nu mai făcuse nici un film. Ce păcat de talentul lui irosit!

Dar Nicola își spuse că a doua zi își va lua rămas-bun de la el, așa că nu mai era cazul să-și pună întrebări.

La Caracas va fi singură din nou, la mâna oficialităților. Indiferent ce sumă i s-ar împrumuta, va trebui s-o returneze, ceea ce însemna că dacă găsea o slujbă, datoria va atârna mult timp de gâtul ei ca o piatră.

Dar avea altă soluție?

Capitolul 2

Lucrurile vor părea mai simple dimineață, așa-i spusese Ross King. Privind de la fereastra camerei râul care se vedea învolburat la mică distanță de casă, Nicola își spuse că profeția fusese oarecum optimistă. Casa era ridicată pe un deal, așa că părea destul de sigură deocamdată. Și nici nu i se părea că ar da peste maluri. Ploaia continua să cadă neîncetat. Iar ea, dacă voia să părăsească această casă, ar fi bine s-o facă destul de repede.

Îmbrăcată cu aceleași haine pe care i le dăduse Maria cu o seară înainte, porni să-și caute binefăcătorul. Ross bea cafeaua pe verandă, urmărind ploaia care nu mai contenea.

– Ar putea fi și mai rău, observă el, ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă Nicola. Am putea ajunge călare la Santa Elena.

– Nu știu să călăresc, răspunse ea nervoasă.

– Atunci, o să te leg de spinarea calului. Maria îți pregătește micul dejun, iar cafeaua este destul de bună; dacă vrei, toarnă-ți singură.

Părea altfel în dimineața asta, se gândi Nicola. Parcă mai țâfnos. Era vremea de vină? Sau prezența ei? Mai degrabă o combinație între cele două.

Iar acum, știind cine era bărbatul, era și mai reținută. Nu știa cum să procedeze, să discute pe această temă sau să pretindă în continuare că nu știe cine este Ross. Optă pentru varianta a doua.

– Se întâmplă des? îl întrebă.

– Doar în sezonul ploios, veni răspunul lui sec.

– Am crezut că se termină în luna octombrie. Oricum, este neșansa mea. Crezi că drumul spre Caracas este deschis?

– Vom afla după ce mâncăm. I-am spus Mariei să ne pregătească niște șuncă și ouă, bine?

Nicola zâmbi.

– Este foarte bine, dar nu m-aș fi așteptat ca aici, în junglă, să existe așa ceva!

– Carlos are porci, găini, capre, tot ce-i trebuie.

– Așadar, este fermier?

Bărbatul o privi lung.

– Nu, este un bărbat căruia îi place să trăiască retras de lume.

– Cu tine face excepție, se aventură ea ridicând din umeri.

– Ne respectăm intimitatea.

Poate că și acest Carlos avea un trecut dureros, reflectă Nicola, întrebându-se încă o dată care era adevărul despre

bărbatul cu care sta la masă. Indiferent ce povară purta pe umeri, era mai bine și mai ușor dacă se închidea în sine și se retrăgea din fața lumii?

Aruncă o privire spre profilul bărbatului. Avea nasul acvilin, maxilarul puternic. Părea un bărbat care a văzut tot ce se poate vedea în viață. Un bărbat care-i făcea inima să bată mai tare. Dar atracția fizică nu ținea cont de cine era persoana respectivă, din câte știa ea. Ross King o făcea să simtă ceva ce nu mai simțise.

– Aș vrea să știi că ești în siguranță aici, zise el cu ironie. Chiar dacă am fost judecat și condamnat, nu înseamnă că sunt un ucigaș.

Nicola fu luată prin surprindere de mărturisirea lui. Nu se așteptase.

– Nu știu despre ce vorbești... ce vrei să spui cu ...

– Nu mă considera idiot, spuse Ross privind-o fix. Știu că te uiți la mine de parcă de când ai intrat în casa asta aș mai fi retezat două capete!

– Poate că mă uitam admirativ... ești un bărbat atrăgător, domnule King.

El gesticulă, impacientat.

– Te rog, fă-mi o plăcere și comportă-te normal; știu că aseară când mi-ai auzit numele ți s-a aprins un beculeț în minte, dar erai prea obosită să faci vreo legătură.

Nicola nu putea nega. Îi înfruntă privirea.

– Ei bine, știu cine ești, nu are rost să dramatizezi.

El o privi lung, cu ochii îngustați, iar gura i se relaxă într-un zâmbet abia mijit.

– Ai dreptate.

– Îmi pare rău, se aventură ea. Nu eram sigură dacă trebuie să spun ceva sau nu. Am realizat adevărul numai după ce m-am dus la culcare.

– Și-ai mai putut să dormi?

– Da, eram prea obosită.

– Ce știi de fapt, Nicola?

– Numai ce s-a publicat în presa vremii, într-un singur ziar, mai precis. Am văzut o fotografie a ta și a soției tale.

– Cea pe care se presupune c-am omorât-o.

– Da, dar am înțeles c-ai fost achitat.

– Așa este, zise el, am fost achitat, dar se pare că asta nu este de ajuns pentru tine.

Ea exclamă:

– Dar n-am afirmat așa ceva!

– Nici nu trebuia s-o faci! Cunosc acest gen de priviri.

Nicola îl fixă.

– De asta ești aici?

– Parțial.

Ross scutură din cap.

– Haide să uităm asta. Vom fi peste câteva ore la Santa Elena și apoi vom porni spre nord.

Nicola îi evită privirea.

– Te întorci la El Milagro după ce mă lași la Caracas?

– Sigur.

– Vrei să mai petreci un an izolat de lume? Nu văd la ce ți-ar ajuta!

– Nu înțelegi situația. Nici nu am pretenția s-o faci.

Dar ea putea înțelege, se gândi Nicola. Cunoscând realitatea putea înțelege. Ce nu putea accepta, era acest fel de existență ca o soluție de viață. Faptul că întorci spatele unei probleme, nu o poate face să dispară.

Dar ea nu putea spune prea multe, mai ales pentru că n-ar fi fost ascultată. Nu te poți amesteca prea ușor în problemele altuia.

Maria le aduse mâncarea. Șunca și ouăle prăjite în ulei de măsline erau mult prea grase pentru ca să-i placă. De aceea gustă din politețe, sub pretex că nu-i este foame.

– Nu-mi este foame deloc, se scuză ea, observând că Ross văzuse cum împinsese farfuria.

– Nici o problemă. El părea indiferent. Dacă ești gata, putem pleca.

Bine că nu mai ploua!

Nicola răsuflă ușurată. Nu însemna însă că va face o călătorie „uscată“, dar să faci față puhoaielor de apă pe spinarea calului i se părea hazardat. Cu toate acestea, chiar dacă nu mai ploua deloc, tot erau necesare câteva zile pentru ca solul să se zvânte. Zile pe care Ross nu era dispus să le lase să treacă în așteptare.

Hainele îi fuseseră spălate și călcate cu grijă de Maria, pantofii își recăpătaseră culoarea și forma, chiar dacă nu mai arătau ca înainte.

Ross îi sugeră să le ia într-un pachet, să se îmbrace cu ele pentru a apărea în fața autorităților de la Santa Elena. Pe drum erau destul de bune hainele oferite de Maria.

Caii erau gata înșeuați; se aflau în curtea plină de noroi. Erau exemplare mari, puternice, folosite și la plug și la alte poveri, se gândi Nicola.

Un bărbat mic de statură, îmbrăcat cam ca ea, îi ținea de frâu. Nu putu să nu se întrebe dacă hainele pe care le purta îi aparțineau bărbatului acesta. Vru să-l întrebe, pentru ca mai apoi să-i mulțumească, dar era evident că omul nu înțelegea limba engleză, în care i se adresase.

– Sunt ale fiului lor, răspunse Ross în locul bărbatului. Ramon este soțul Mariei.

Ross o ajută să încalece. Nu făcu nici o încercare s-o ancoreze de șa. Cu toate acestea, calul pe care urcase Nicola era bine ținut în frâu de el, urcat pe celălalt cal. Pachetul, cu tot ce-i rămăsese, se afla în spatele șeii.

Ross părea foarte natural în șa.

Plecară pe drumul care ducea pe marginea apei. Nicola se ținea cu amândouă mâinile de frâu, destul de speriată. La început, apa nu trecea de copitele animalelor. Însă când se apropiară de râu, apa începu să crească.

Ea nu știa unde începea sau se termina drumul, dar se pare că el știa; poate din instinct, calul știa drumul. Apa le ajunse repede la genunchi; animalele continuau să străbată drumul fără a se împiedica.

Nicola începu să capete curaj, să spere că va ajunge la Santa Elena fără să cadă de pe cal.

Străbătură astfel cam un kilometru, după care ajunseră într-o zonă mai puțin inundată. Norii de țânțari care-i însoțeau le făceau fiecare pas un chin. Umiditatea era enervantă.

Nicolei îi cam pierise cheful de călărie, o durea spatele din cauza șeii, dar nu avea nimic de făcut decât să se țină bine și să spere că această călătorie cumplită nu va mai dura mult. Nu știa de ce-i venise lui Ross ideea de a o duce la Santa Elena fără mașină.

Poate că de acolo o va trimite la Caracas cu autobuzul. O putea lăsa să se descurce singură în privința pașaportului pentru că, de fapt, nu-i datora nimic.

Mai traversară și alte zone mlăștinoase, dar nu ca aceea de lângă casă, care părea să nu se mai termine. Nu prea vorbeau. Ross era foarte atent la drum.

În cele din urmă le apăru Santa Elena în față, după mai mult de o oră de mers. I se păru chiar mai mic decât și-l imaginase când îl străbătuse cu acel camion în care fusese făcută prizonieră.

Văzu acum că avea câteva străzi înguste și întortocheate, case cu acoperișurile țuguiate, roșii. Toate străzile porneau dintr-o piațetă centrală. Biserica era locul cel mai bine întreținut din centrul orașului, strălucind în bătaia soarelui. Clopotul părea că atrage razele.

Apariția lor atrase interesul celor din oraș.

Ross se îndreptă direct spre o clădire ușor de observat, poate și datorită semnului distinctiv aflat la intrare, legă caii și o ajută să coboare.

De la acea înălțime și datorită faptului că străbătuse tot drumul acela cam țeapănă și rigidă, Nicola reuși cu efort să treacă un picior peste spatele calului, apoi să aterizeze în brațele lui. Pentru o clipă, îi simți musculatura foarte puternică, apoi căldura trupului.

Ross o prinse de mijloc și ei i se păru c-ar vrea să stea mai mult astfel la pieptul lui, înainte de a ateriza pe pământ, la realitate. Dar tot el fu acela care o grăbi.

– Să intrăm mai repede, Nicola, îi spuse el.

Secția de poliție consta dintr-o singură încăpere mai mare, ce-i drept, sau poate atât se vedea deocamdată, din care se deschidea o ușă care probabil, ducea spre celule.

Se afla acolo un ofițer, a cărui uniformă fusese croită pentru un bărbat mai slab, sau poate că el se îngrășase peste măsură, așa că acum arăta cam nefiresc în ea.

Ochii lui mici, rotunzi și negri, trecură de la Ross la Nicola, apoi la loc și în timp ce-l asculta pe Ross, o cerceta foarte atent pe ea și Nicola se simți tentată să-l asemuie unui șobolan iscoditor.

Urmă o serie de întrebări și răspunsuri, apoi polițistul întinse o mână și sună un clopoțel aflat pe masă, apoi lătră un ordin către cel care scosese capul pe ușa din spatele lui.

Ross se întoarse spre Nicola, spunându-i și ei ce discutase.

– Se pare că ți-au găsit valiza. Era într-un șanț, plină de noroi.

Ea se însufleți brusc.

– Și actele?

– Mă îndoiesc că ar mai fi acolo. Pașapoartele pot fi falsificate ușor, apoi vândute pe bani buni pe piața neagră. Aveai bani?

Ea zâmbi scurt.

– O sumă care nu merita furată.

El îi întoarse zâmbetul.

– Depinde. Pentru unii, câțiva bolivari sunt foarte prețioși, pentru că-și pot lua o bucată de pâine pe ei.

Oficialul spuse ceva în spaniolă.

Nicola își dori să-l fi putut înțelege, măcar puțin. Era destul de frustrant să se discute viața ei, fără ca ea să înțeleagă.

Numai dacă acei bărbați, care-i făcuseră viața imposibilă, i-ar fi aruncat și actele! Ar scăpa de o mulțime de necazuri.

Băiatul din cealaltă încăpere aduse bagajul ei ud, plin de noroi, încât îi fu greu să-l și recunoască. Fusese deschis, încuietorile forțate.

Cheile le purta de obicei în buzunarul din spate al blugilor și se pare că le pierduse în acel tur de forță fantastic. Oare fusese doar cu două nopți în urmă?

La invitația polițistului tradusă de Ross, începu să-și verifice bagajul, privind dezamăgită îmbrăcămintea udă, murdară de noroi. Le putea salva dacă ar fi avut unde să le spele imediat.

Scotoci cu inima strânsă după pașaport, dar nu-l găsi. Îi spuse asta venezueleanului. Spre uimirea ei, acesta deschise

un sertar, de unde scoase pașaportul ei și compară figura ei cu fotografia. Apoi, omul scoase un pix și o invită tot prin intermediul lui Ross să semneze că-și primise lucrurile. După aceea, puteau pleca.

Afară, Nicola ridică ochii spre cer orbită de lumină, apoi îl privi pe Ross.

– Asta este tot?

El ridică din umeri.

– Ți-am spus că nu pot face mare lucru. Cei doi sunt probabil departe acum. Bine că ți-ai găsit lucrurile!

– Sunt fericită că le am! Nici nu știi cât de fericită! Ezită o clipă înainte de a continua: și acum?

El o privi lung.

– Se pare că nu putem ajunge la Caracas; trebuie să ne întoarcem la ranch. Drumurile sunt închise.

– Cât timp?

– O zi , două. Dacă nu mai plouă, poate și mai puțin.

– Aș putea rămâne la Santa Elena, se aventură ea.

– Nu, n-ai putea. O să iau niște tortilla, apoi pornim spre casă cât este timpul bun.

– Îmi pare rău, zise ea, am crezut că vrei să fii singur.

– O să mă descurc, chiar și cu tine pe cap. Numai bagajul va fi o problemă, să văd cum îl ancorez mai bine. Ar cam trebui să și mâncăm ceva, numai că este un loc fără prea mari pretenții.

Ea nu avea nici un fel de pretenții, pentru că se obișnuise să nu aibă.

Restaurantul era pe o stradă lăturalnică; murdar, întunecat și nu prea frecventat de femeile din oraș.

Faptul că Ross era destul de cunoscut acolo îi fu pus în evidență de felul în care-l salută barmanul, adresându-i-se pe nume. Numele lui Ross și tortilla erau singurele cuvinte pe care le înțelegea, deși din privirile speculative ale barmanului, înțelese că era subiectul discuției.

Mâncarea i se păru foarte bună, dacă puteai face abstracție de tacâmurile nu prea curate. Cafeaua care li se servi după masă, era dulce și grețoasă, dar o bău fără comentarii.

De data asta, Ross nu putu să mănânce mai nimic; după câteva înghițituri, împinse farfuria deoparte. Se mulțumi să bea ceva ce presupuse a fi whisky. Era îngândurat, cu mintea mult prea departe de acel loc.

– Cred că nu este nevoie să vii cu mine la Caracas, se aventură ea, pentru că nu mai suporta lipsa de comunicare.

El o privi lung câteva clipe, apoi îi spuse:

– Crezi că va fi așa de simplu?

– De ce nu? L-au mai parcurs și alții. Iar eu sunt cetățean britanic!

– Care trebuie să ajungă mai întâi la cei cu care poate discuta.

Ochii albaștri ai Nicolei se întunecară.

– Vrei să spui că singură nu m-aș descurca?

– Dacă ai pățit-o o dată, nu este exclus să se mai întâmple. Nu va fi așa, dar posibilitatea există. Nu pot fi liniștit până

nu știu că ești în siguranță, în avionul care te duce spre Londra. Iar dacă vrei să rămâi datoare cuiva, îmi poți rămâne mie!

Nicola trase aer în piept.

– Nu pot accepta bani de la tine!

El schiță un zâmbet.

– Dar erai gata să-i accepți de la consulat.

Era cu totul altceva.

– Sigur că da, numai că ar fi durat mai mult.

Mușcându-și buzele, îl privi îngândurată:

– N-ar trebui să caut calul de dar la dinți, nu? Mulțumesc, Ross, apreciez oferta ta.

– Care constă doar din bani.

– Și timpul tău.

– Și acesta îmi prisosește. El goli paharul și-l puse pe masă cu un gest grăbit. Ar fi bine să pornim spre casă până nu începe ploaia din nou.

Nicola privi pe fereastră, unde soarele făcea eforturi considerabile să străpungă norii.

Porni în urma lui fără prea multă convingere. Nu putea face decât să se întoarcă alături de el la ranch, dar nu-i era prea ușor. Ross nu era prea fericit de prezența ei, asta îi era clar, și probabil regreta că se implicase prea mult.

Dar ar fi trebuit să fie lipsit de inimă s-o abandoneze în situația în care se afla.

Drumul de întoarcere era la fel de greu, dar soarele încă strălucea. Căldura și umiditatea erau destul de greu de suportat.

– Cum ai suportat clima asta atâtea luni, de când te afli aici? îl întrebă ea, când se aflau într-o zonă mai uscată. Este mare diferență de California!

El începu să râdă:

– Asta este întrebarea anului! Nu, ploaia nu m-a deranjat niciodată, și de fapt, nici n-am prea plecat din ranch.

Nicola îi aruncă o privire grăbită, observând statura lui puternică, musculatura bine conturată sub blugii strâmți, mâinile puternice care țineau frâiele.

– Dar nici n-ai stat degeaba! Lucrezi la fermă?

– Nu prea; nu este stilul meu. Sunt însă alte mijloace prin care îți poți păstra condiția fizică. Călăria, de exemplu.

Ea spuse repede:

– Mă face să mă simt de parcă aș fi bătută!

– Asta din cauză că folosești mușchi pe care nu-i încordezi de obicei. Mâine va fi și mai rău.

– Mulțumesc de încurajare!

De data asta, el râse amuzat.

– Nu este ceva insuportabil. Data viitoare vei face drumul ăsta cu mașina.

– Așadar, cum îți petreci timpul?

Ross nu-i răspunse imediat. Ea acceptase că nu va primi un răspuns când, deodată, el spuse de parcă ar fi făcut o declarație:

– Lucrez la un scenariu.

– Oh! exclamă ea, abia știind ce să spună. N-am știut că faci și scenarii.

– Nu este ceva neobișnuit să scrii scenariul și să faci și regia, dar în cazul meu este prima oară.

– Este o autobiografie?

El o privi repede printre gene.

– Ce te face să crezi asta?

Ea ridică din umeri.

– Am făcut un curs de psihologie cândva. Dacă o persoană aflată într-o situație grea își așterne gândurile pe hârtie, asta îl ajută să-și limpezească mintea.

– Chiar așa? zise el cu cinism. Poate ar fi bine să te limitezi la actorie. Nu suport psihiatrii amatori!

– Nu mă ofeream să-ți fac o analiză, replică ea. Mi-ai pus o întrebare și ți-am răspuns. Atât.

– Ești prea deșteaptă ca să-ți meargă bine, spuse Ross.

– Problema ta este a tuturor bărbaților, nu suportați să fiți contrazișI și aveți impresia că femeile vă sunt inferioare!

Până în momentul acela, reușise să se țină onorabil în șa, dar o mișcare bruscă a calului o surprinse. În clipa următoare zăcea în noroi, cu respirația întretăiată, auzind doar zgomotul copitelor calului lui Ross în urechi. Apucă să mai vadă cum acesta dispăru într-o pădurice, dar după câteva momente, Ross se afla la căpătâiul ei, privind-o îngrijorat.

– Te rog să nu te miști! Ai suferit o căzătură puternică. Ross îi trecu o mână peste picioare, urmărindu-i ochii să-i vadă reacțiile.

– Simți vreo durere?

– Nu, zise Nicola, care începuse să realizeze ce i se întâmplase.

– Un șarpe a fost de vină. Calul tău l-a simțit înainte de a-l vedea. Te poți ridica?

Nicola acceptă mâna întinsă. În clipa aceea nu simțea nimic deosebit, dar era sigură că mai apoi va resimți din plin căzătura. Se simți reconfortată de brațul lui care o ajuta să se ridice. Și-ar fi dorit să fi zăbovit mai mult pe trupul ei. Când Ross îi dădu drumul, simți nevoia să întindă mâna după el. Teamă, desigur. Ross era măsura ei de siguranță, împotriva șerpilor măcar.

– Sunt vinovat, admise el, trebuia să fiu mai atent la drum.

– Cum recuperăm calul? îl întrebă.

– N-o vom face, se descurcă și singur. Pumele nu vânează ziua.

Ea îl privi uimită.

– Pume, zici?

– Sunt câteva pume pe aici, dar nu-ți face probleme, foarte rar atacă omul.

Ross legă calul său care păștea liniștit pe marginea drumului.

– Va trebui să te urc pe calul meu; crezi că reziști până acasă?

– Dacă se pune problema să aleg între a rămâne aici și a merge cu tine pe cal, să fii sigur că aleg cea de a doua variantă! Ar trebui să fiu nebună să-mi doresc să rămân singură aici!

– Se pare că încă nu ești conștientă pe ce meleaguri te afli; nu este loc aici pentru cei slabi de inimă. Există vreo șase specii de puma, ca să nu mai vorbim de șerpi și crocodili. Caracas este la două sute de kilometri de aici, dar dacă vrei o slujbă în Venezuela, numai acolo poți lucra. Ross o privea în timp ce-i spunea toate astea, să vadă cum reacționează, dacă și-a revenit de pe urma căzăturii. Dar văd că ești destul de puternică; ți-a revenit culoarea în obraji.

Nu-și revenise și nervos, se gândi Nicola, observând că el se și urcase în șa. După ce legă bine bagajul ei la spate, îi întinse mâna.

– Pune piciorul pe treapta scării; restul îl fac eu.

Ridică piciorul cu destulă greutate, dar din cauză că scara era la mare distanță de la sol, se trezi ridicată și așezată în fața lui în șa. Era atât de aproape de el, încât îi putea vedea chiar și firele de barbă care urmau să apară a doua zi, și-i simțea mirosul masculin.

Ross avea trăsături bine conturate, de parcă ar fi fost cioplite în piatră de dalta unui artist. Deodată, simți pornirea de a întinde mâna să-l atingă. Indiferent ce era acest bărbat, nu putea fi un ucigaș, așa simțea.

– Relaxează-te, îi spuse el, nu te las să cazi.

Nicola simți că ar fi vrut dintr-o dată să afle mai multe despre acest bărbat, să treacă dincolo de sistemul lui de apărare, să afle cum era în realitate.

Iar dacă exista un pericol, acesta era reprezentat doar de emoțiile ei.

Ajunseră acasă și găsiră calul așteptându-i. Ramon, care se afla în același loc, o privi cu indiferență.

Maria era mai volubilă; începu să-i spună ceva lui Ross, dar el o lăsă să vorbească. După ce plecă, îi explică Nicolei:

– Ca toate femeile, repetă la infinit celebrul „v-am spus eu că n-o să vă puteți întoarce fără probleme!"

– Și se pare c-a avut dreptate, îi reproșă Nicola cu blândețe. Iar tu, ca orice bărbat, i-ai ignorat sfaturile.

– Da? Ross o privi lung. N-ar fi mai bine să vezi ce este cu lucrurile tale? Vezi ce se poate salva.

Maria luase valiza cu ea. O găsi despachetând, evaluând lucrurile, exclamând entuziasmată ce vedea. Totul trebuia spălat cu grijă, se gândi Nicola, pentru a se mai putea îmbrăca. Rămase îmbrăcată așa cum fusese.

Ross nu mai era prin preajmă când se întoarse în camera de zi. Auzi un zgomot care o atrase spre fereastră, unde se vedea grădina. Zgomotul venea de la o construcție aflată la mică distanță de casă. Ascultând mai bine, realiză că se auzea o mașină de scris.

Ardea de curiozitate să afle ce lucra Ross.

Văzu rafturi întregi de cărți, unele în limba engleză. Luă un volum al lui James A. Michener și se așeză pe o sofa să citească, dar nu înțelegea mare lucru. Mai apoi renunță, amintindu-și prin ce trecuse în ultimele zile, retrăind oroarea evenimentelor.

Dacă n-ar fi apărut Ross, cei doi bărbați ar fi prins-o din nou; sau ar fi căzut pradă uneia din cele șapte specii de puma de care-i vorbise el.

Cum putea să trăiască Ross în astfel de condiții? Chiar când strălucea soarele, atmosfera nu era prea grozavă.

Ross dactilografia fără oprire. Probabil, ideile îi veneau cu rapiditate. Pe moment, Nicola se gândi că poate transpunea pe hârtie cele întâmplate în ultimele ore, apoi renunță la acest gând. Începu s-o doară capul.

Ar fi vrut să-i ceară Mariei o aspirină, dar nu știa cum s-o facă. Poate durerea i-ar trece dacă ar sta liniștită, cu ochii închiși....

Când se trezi, Ross se afla la căpătâiul ei, îi lua pulsul și părea îngrijorat.

– Ai leșinat. Cum te simți acum?

Teribil, ar fi vrut să spună ea. Îi ardea toată pielea, își simțea gâtul uscat când încerca să înghită.

– Nu prea bine, murmură, probabil am răcit.

– Să sperăm că nu este grav. Nu te ridica.

Nicola protestă când se ridică ajutată de el.

– Pot să mă țin pe picioare!

– Poate, dar febră tot ai.

Nu mai era nevoie să-i spună asta, simțindu-se prea rău ca să protesteze. Durerea de cap începuse din senin.

Ross o conduse spre camera ei, o așeză pe pat, și în tot timpul acesta o privi atent, înainte de a se duce spre ușă s-o strige pe Maria.

Femeia apăru imediat, ștergându-și mâinile de șorț.

Ross îi spuse doar câteva cuvinte, pentru a o pune în temă. După aceea, o scoase din încăpere și se întoarse la Nicola s-o ajute să-și scoată hainele și s-o culce. Fără cămașă, de data asta. Era la spălat, cu celelalte lucruri.

Ross se întoarse aducând un pahar cu un lichid care părea apă, dar mirosea oribil.

– Chinină, îi explică el. În afară de aspirină, este singurul medicament de pe aici.

Ross o ajută să se ridice puțin ca să bea lichidul și ea se simți amețită, cu o senzație puternică de vomă.

Se simți mai bine, când puse capul înapoi pe pernă.

Ross continua s-o privească, mușcându-și buzele, neștiind ce să facă.

– Cel mai apropiat medic este la Velida, zise într-un târziu. Aș putea să-l trimit pe Ramon după el, dar ar dura câteva ore.

– Mă fac eu bine... îl asigură Nicola, este doar o răceală.

– Să sperăm că așa va fi, spuse Ross, punându-i mâna pe frunte. Încearcă să dormi, să te odihnești.

Capitolul 3

Nicola dormi mult, un somn plin de coșmaruri pe care, din fericire, nu și le mai aminti când se trezi. Era transpirată, capul o durea cumplit, tâmplele îi zvâcneau.

Probabil, ușa rămăsese deschisă, iar Ross se aflase tot timpul prin preajmă, pentru că imediat ce deschise ochii, el răspunse imediat la solicitatea ei de a primi apă.

Îi aduse imediat apa, dar nu-i dădu decât ca să-și înmoaie buzele. Totul se învârtea cu ea când încercă să ridice capul.

Experimentă senzații ciudate: figuri descompuse pluteau deasupra ei, auzea voci de la distanță.

Plutea pe un râu răcoros, iar apa îi bolborosea vesel peste trup, dar brusc, răcoarea pieri și simți un foc puternic ale cărui flăcări începură s-o ardă, s-o facă să țipe de durere.

Se visă apoi într-un loc întunecat, de unde nu putea să scape, luptând mental împotriva durerii, a unui dușman fără chip.

În cele din urmă, interveni binecuvântata uitare și adormi.

Era întuneric în cameră când se trezi. Se simțea slăbită, dar mintea i se limpezise. Se ridică în capul oaselor, aprinse lampa de la capul patului și se uită la ceas. Era nouă și jumătate. Trecuseră cinci ore de când Ross o dusese la culcare. Indiferent ce boală avusese, se derulase repede și la fel de repede trecuse. I se făcuse și foame. Cât dormise, Maria nu stătuse degeaba, îi spălase și călcase toate lucrurile. În clima aceasta nu le trebuise prea mult ca să se usuce.

Se gândi că va trebui să-i mulțumească femeii, când o va vedea. Cunoștea bine un singur cuvânt în limba spaniolă, pe care-l va folosi.

Ross intră, fără să bată la ușă. Numai când privirile li se întâlniră, își aminti că nu purtase cămașă de noapte la culcare, iar acum era îmbrăcată într-o pijama de bumbac, o pijama mai mult practică decât estetică. Probabil Maria o îmbrăcase cu ea.

– Cum te simți? o întrebă Ross. Nu vrei să mănânci ceva?

– Nu mi-ar displăcea. Nicola începu să râdă. N-am mai mâncat de mult!

– De alaltăieri, mai precis, spuse Ross. Am trecut prin momente grele.

Două zile! Nu-i venea să creadă, dar Ross nu avea nici un motiv s-o mintă.

– Ce am avut? îl întrebă ea.

– Nu ceea ce m-a îngrijorat, răspunse Ross ridicând din umeri. Se poate să fi fost mușcătură de insectă, cine știe? De azi-dimineață, febra a cedat. Ai dormit bușteан de atunci.

Nicola îl privi pe sub gene.

– Ai spus noi?

– Exact. Am ajutat-o pe Maria din când în când să te șteargă de transpirație. Nu-ți face probleme în privința asta. Nu ai nimic din ce n-am mai văzut până acum.

– Sunt sigură. Nicola încercă să judece rațional. Oricum... mulțumesc.

El făcu o grimasă.

– Bine că ți-ai revenit! N-am putut să-l găsim pe medic, era plecat la un pacient la țară. Iar acum, o să-ți aduc ceva de mâncare.

Rămasă singură, Nicola încercă să se ridice din pat, dar căzu imediat înapoi pe perne, simțindu-se complet lipsită de putere. Dar curând se va simți bine, își spuse ea, era tânără și sănătoasă. Nu era decât o slăbiciune temporară. Mâine...

Mâine trebuia să pună la punct un plan. Ross o ținuse îndeajuns aici.

De două zile apa se retrăsese probabil, pentru ca să poată trece zona mlăștinoasă spre Caracas.

Mai trebuia să se gândească la oferta lui legată de banii de întoarcere. De fapt, Ross era doar un străin. Cum putea să împrumute o asemenea sumă de la un bărbat pe care nu-l va mai vedea vreodată?

Stătea în pat sprijinită pe perne, când Ross se întoarse cu o farfurie de supă fierbinte.

– E supă de pui, o informă el. Îți place?

– Cred că da, zise Nicola, care abia aștepta să guste. Observă că Ross voia să se așeze. Nu e nevoie să stai cu mine.

– Am crezut că simți nevoia să schimbi o vorbă cu cineva, îi răspunse el. Dacă nu, spune-mi.

– Mi-ai putea spune cum a fost vremea cât am fost bolnavă? Tot mai suntem rupți de lume?

– Nu în aceeași măsură. Am fost cu mașina la Santa Elena după– amiaza asta, fără probleme. Drumurile principale au fost degajate deja, așa că putem pleca imediat ce te simți în stare.

Nicola se concentră asupra lingurii cu supă, pe care o dusese la gură. Nu la asta se gândise cu câteva clipe în urmă. Dacă ajungea acasă, reîncepea lupta pentru existență. Nu era încă gata s-o accepte.

– Ai primit vești de la Carlos? îl întrebă ea, nu din dorința de a ști, ci pentru că nu știa ce să spună altceva.

– Nu, răspunse el.

– Și nu ești îngrijorat?

– Nu prea. Se va întoarce, după ce va termina ce avea de făcut.

– Știi unde s-a dus?

– La Caracas. Se duce o dată pe an; are afaceri acolo.

Nicola privi în jur, la pereții albi curați, dar atât.

– Nu mi-am imaginat că este un om cu posibilități materiale.

Ross îi spuse așa ca într-o doară:

– Nu judeca omul după casa în care trăiește. Carlos a ales să trăiască aici; să zicem c-a vrut să scape de viața mult prea palpitantă a secolului douăzeci.

– O, viața nu este chiar așa de sumbră!

– N-ai trăit-o îndeajuns ca să faci afirmații de genul acesta.

– Am trăit destul, se apără ea, să știu că nu poți întoarce spatele la totul, numai pentru că lucrurile n-au ieșit așa cum ai vrut.

– Dacă aștepți sfaturi, ar fi mai bine să te intereseze doar viitorul tău. Ce intenționezi să faci când te întorci acasă?

– Nu știu încă, recunoscu ea. Fără slujbă mă voi baza pe ajutorul statului, să am unde să trăiesc.

– Nu-mi place perspectiva asta. Dacă este doar o chestiune de bani....

Ea scutură din cap, iar părul îi căzu pe față, acoperindu-i-o.

– Ai făcut deja prea mult. Nu mai pot accepta nimic de la tine.

– Nu este momentul să dai dovadă de mândrie, o opri el. Nu ți-o poți permite acum. Cât de bună ești ca actriță?

Ochii li se întâlniră din nou.

– Destul de bună, pentru a nu renunța fără luptă. Voi găsi un rol, chiar de ar fi ultimul lucru pe care-l voi face. Dar sunt mai bună la vorbe decât la fapte. Luă ultima lingură de supă, lăsă lingura jos. Îmi pare rău, dar nu pot s-o termin.

– Ai mâncat destul.

Ross îi luă tava din poală.

– Încearcă să mai dormi. Mâine vom începe să rezolvăm din problemele tale.

– Dar nu este cazul să te implici, zise ea căzând pe perne.

– Se poate, dar sunt mai pregătit ca tine s-o fac. Voi fi pe aproape, dacă ai nevoie de mine.

Nicola se simți dintr-o dată foarte confuză, nesigură; îi spusese că-și va găsi un rol, chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care-l va face. O afirmație plină de curaj, dar și hazardată, dacă ne gândim că tocmai faptul că nu era prea bună ca actriță o făcuse să apeleze la această slujbă în Venezuela. Era atâta concurență la Londra, atâtea probleme, atâtea talente. Pentru a le învinge, trebuia să fie convinsă că undeva, după un colț de stradă, o aștepta succesul. Nici măcar de propria-i judecată nu mai era așa de sigură.

Trebuia să găsească o cale mai simplă de a-și câștiga existența.

Adormi din nou și se trezi la miezul nopții, într-o casă cufundată în liniște.

Se auzea doar zumzăitul insectelor, sau țipătul ocazional al vreunui animal. Se întrebă dacă era al vreunei pume, despre care-i vorbise Ross.

Când încercă să se ridice, simți aceeași slăbiciune, dar parcă ceva mai diminuată. Îi luă un minut să se îmbrace cu capotul de bumbac. Baia se afla la capătul coridorului, în fața camerei lui Ross.

Numai când ieși din baie observă că ușa de la camera lui era întredeschisă. Generatorul electric fusese închis, astfel că razele lunii erau singura sursă de lumină. O privire în încăpere fu de ajuns să constate că era goală, deși

așternuturile erau deranjate ca de o mână grăbită. Ezită un moment, neștiind prea bine care-i erau intențiile.

Îl găsi stând pe verandă, ignorând răcoarea nopții. Purta un halat alb și sandale de rafie.

– Nu trebuia să ieși acum în frig, îi spuse el, când o văzu în cadrul ușii. Dacă răcești din nou, vei sfârși într-un spital și nu vei mai ajunge prea curând la Londra.

– Nu-mi este rece, îl sfidă ea. Am văzut că nu ești în cameră și m-am întrebat dacă lucrezi la scenariu.

Era o scuză plauzibilă, chiar și pentru propriile-i urechi. Dar Ross reacționă altfel.

– Dacă-aș fi fost acolo, nu aveam chef de companie.

Nicola roși, dar avu noroc cu întunericul.

– Să fii sigur că n-aș fi intrat în asemenea condiții. Simțeam nevoia să mă dezmorțesc puțin după atâta stat în pat, atât.

El o privi în liniște câteva secunde, studiind-o probabil. Când vorbi, o făcu pe același ton egal și calm.

– Am terminat scenariul.

Ea îi răspunse printr-o întrebare.

– Așadar, nu ai pentru ce să mai stai aici?

El strânse din buze.

– Văd că-ți place să încerci marea cu piciorul gol!

– Nu cred că este așa. După cum mi-ai spus ieri, chiar dacă ți-ai fi omorât soția, nu înseamnă că ai astfel de porniri față de orice femeie. Făcu o pauză, apoi adăugă; eu nu te cred capabil să ucizi.

Ochii lui cenușii poposiră asupra ei câteva clipe tensionate, căpătând o expresie nouă.

Ross îi spuse :

– Cred că ești sinceră.

– Așa este. Era dornică să-l convingă de sinceritatea ei. Nu ești genul de om care să comită o crimă.

El râse cinic.

– Ne-am întors la profilul psihologic, nu? Când este vorba despre crime pasionale, nu există limite, draga mea! Toți suntem capabili de ce este mai rău. Numai Dumnezeu știe că am vrut s-o ucid. Dar ea... Ross se întrerupse brusc scuturând din cap. Uită totul. Ține de trecut.

Dar ea nu simțea la fel. Nu putea renunța la aflarea adevărului, acum când ajunsese atât de aproape.

– Poate îți face bine să te confesezi.

– Cui? Ție? Ross spusese aceste vorbe cu intenția de a o răni. Ce ar putea face un copil ca tine?

– Te-ar putea asculta, zise Nicola, refuzând să se simtă ofensată. Pariez că n-ai discutat sincer cu nimeni pe tema asta.

– În afara reprezentanților legii, nu? Am stat treizeci și șase de ore închis. Crede-mă, m-au studiat din fiecare unghi. Dacă nu s-ar fi dovedit că se umblase la cablul de frână, aș fi așteptat și acum judecata.

– Ei bine, dar a trecut, interveni Nicola. Este momentul să revii la lucru. Vei folosi acest scenariu?

Ceva sclipi în ochii lui cenușii.

– Pot să-l păstrez, deocamdată.

– Știu, dar dacă este bun...

– Ai vrea să-ți exprimi opinia, nu?

– Nu, îi răspunse ea cu calm. Între film și teatru este o mare diferență.

– Iar tu nu ești calificată în nici una din astea. Hai să vorbim despre altceva.

De data asta, ea se simți prea afectată ca să nu răbufnească.

– Chiar regret că te-am deranjat!

Tocmai se întorcea spre ușă să se retragă din nou în camera ei, când îl auzi:

– Despre ce vroiai să discutăm?

Inima ei începu să bată deodată mai tare, se întoarse și-l privi.

– Nu cred că înțeleg..

– Ba înțelegi prea bine, nu ești cum se spune despre blonde... m-ai tulburat de cum te-am văzut. Dacă ai avea cinci ani în plus, aș ști ce să fac cu tine.

– Dacă aș avea cu cinci ani mai mult, probabil n-aș mai fi în situația asta, replică Nicola, înfruntându-l. Apoi, adăugă pe un ton calm, de data asta: n-am crezut că simți la fel.

El zâmbi.

– Sunt un bun ghicitor.

– Dar nu judeci bine. Îi vorbise din instinct. Ți-am mai spus: nu mai sunt copil, sunt matură și mă simt atrasă de bărbatul de lângă mine.

El o studie o clipă, cu o expresie greu de definit.

– Bine, zise el după câteva secunde, a cui cameră s-o folosim?

– Nici una.

Nicola refuză să-i răspundă la provocare.

– Nu sunt vreuna din femeile de la Hollywood, gata să sară în patul oricărui bărbat care-și ridică pălăria în fața lor. Apoi roși imediat, pentru că nu voise să fie atât de dură. O, îmi pare rău, n-am vrut să sune astfel...

– Ca și când te-ai fi referit la soția mea? Dar este adevărul!

– Întotdeauna?

– Nu. Ross făcu o pauză apoi îi puse pe un ton mai dur: vii din altă lume. Arlene era puțin mai mare ca tine când am cunoscut-o, dar foarte diferită de tine.

– Da, era foarte frumoasă, murmură Nicola.

– Mai mult decât atât. Numai frumusețea poate fi plictisitoare uneori, mai ales la Los Angeles, unde este ceva obișnuit. Arlene avea acel ceva care o deosebea de restul femeilor. Cu toate că nu știa să se folosească de acel dar.

– Până când ai învățat-o tu.

– Exact. Arlene a fost creația mea; eu am învățat-o să se miște, să se îmbrace, să joace. Iar ea avea destulă abilitate să folosească aceste calități în rolurile ei. Cu toate astea, a căzut pradă celor care au vrut s-o transforme în sex-simbolul modern.

– Și tot ai mai orientat-o?

– Dacă am făcut-o, a fost pentru a mai salva ceva din cariera pe care o planificasem pentru ea, dar se pare c-am eșuat.

– Publicul nu gândește la fel.

– Publicul! sări el. Prin intermediul publicității, poți să vinzi chiar și frigidere eschimoșilor!

Nicola se sprijini de spătarul unui scaun, pentru a nu se mișca. Știa că nu trebuie să-i întrerupă șirul confesiunilor.

– Ea ce simțea?

– Se scălda în acea imagine. Din nefericire, a început să extindă rolul și în afara scenei.

– Poate c-ai fi iubit-o, dacă n-ar fi fost așa.

El își aruncă brusc capul pe spate.

– Ce te face așa de sigură că n-am iubit-o?

– Felul în care vorbești despre ea. Dacă ai fi iubit-o, ai fi acceptat-o așa cum era, nu așa cum ai fi vrut să fie.

Trecu o clipă până îi răspunse.

– Nu ți-a trecut nici o clipă prin minte că poate era conștientă de ce face? Am spus că nu știa să folosească ce avea, nu că n-ar fi fost conștientă de ce avea. Se ridică brusc. Nu mai are rost să discutăm acum. Intru în casă. Ar fi bine să faci la fel.

– Ross. N-ar fi vrut să spună vorbele care au urmat, dar lucrurile scăpaseră de sub control: nu mă trimite mâine de aici.

El se opri s-o privească.

– Cine a spus că pleci mâine? Poate poimâine.

– Te rog să mă lași să mai stau aici o vreme.

El își mușcă buzele.

– Și eu sunt aici în vizită.

– Măcar până se întoarce Carlos. Un respiro, atâta-ți cer.

El o privi lung, plăcându-i părul ei blond, gura frumos conturată.

– Ești frumoasă, Nicola, iar eu n-am mai avut de mult o femeie, cine știe, mi-aș putea pierde capul!

– Nu cred, îl înfruntă ea. Și pentru asta este nevoie de doi, iar eu n-am de gând să mi-l pierd pe al meu.

El zâmbi.

– Ce mai contează dacă stai o zi sau o săptămână? Tot trebuie să te întorci.

– Sunt conștientă de asta, zise Nicola ridicând din umeri. Numai că am nevoie, după cum ți-am spus, de un respiro. Când va veni timpul, voi accepta oferta ta de a-mi finanța întoarcerea.

– Dacă mai stai, zise el brusc înduplecat, am putea lua legătura cu oamenii aceia pentru care ai venit să lucrezi.

Ea îl privi lung.

– Crezi că te-am mințit?

– De ce s-o fi făcut? Nu vrei să afli ce s-a întâmplat?

– Sigur că vreau! Era imposibil să admită că nu-i mai păsa acum.

– Mergem mâine, dacă vrei, zise el. Acum, du-te la culcare să nu răcești.

Nu mai avea chef de discuție, era evident. Spusese tot ce avusese de spus. Dar scânteia din ochii lui atunci când o privea nu era o glumă.

***

Râul reveni la matcă, soarele ardea cu putere, umiditatea era foarte ridicată. Simțea cum transpiră prin toți porii.

Ross nu părea să aibă probleme, cu toate că pe alocuri cămașa lui albă era udă de transpirație.

Urmă o mulțime de întrebări: dacă bărbații cărora le plătise s-o ducă la familia care o angajase o duseseră în altă direcție, după ce aflaseră că nu este de prin partea locului. Tocmai pentru că nu găsise pe cineva care să vorbească măcar câteva cuvinte în engleză, fusese înțeleasă greșit. Dacă slujba mai era disponibilă, ce voia să facă?

Dar renunță la gânduri; își va pune problemele când și dacă va fi cazul. Pe vreme bună, distanța dintre Velida și Santa Elena se străbătea într-o jumătate de oră.

Velida era ceva mai mare, cu multă populație. Traversând orașul, Nicola își aminti cum încercase disperată să găsească pe cineva care s-o înțeleagă. Sau mai precis, ce se aștepta Ross să facă? Atitudinea lui se schimbase puțin.

Dar apoi se liniști singură, spunându-și că avea timp destul să-și facă probleme când se vor ivi.

Ross opri mașina ca să întrebe unde se afla plantația Cordova.

Când ajunseră acolo, Nicola își reaminti cum găsise casa în întuneric, cu obloanele trase, când ajunsese aici prima oară. Dar văzând un bărbat pe verandă, inima începu să-i bată foarte tare.

– Pe cine căutați? li se adresă acesta.

– Vă numiți Crossman? îl întrebă Ross.

– Nu, eu sunt înlocuitorul lui. Am ajuns cu câteva zile în urmă. Ce treabă aveți cu el?

– De fapt, eu îl caut, interveni Nicola. Trebuia să încep lucrul aici săptămâna trecută, să am grijă de un băiețel.

El scutură din cap.

– Nu știu nimic despre asta. Mi s-a spus doar că doamna Crossman a plecat cu copilul, iar el s-a dus după ei. A lăsat o mulțime de lucruri aici, așa că s-ar putea întoarce. Mă tem că nu vă pot spune altceva.

– Oricum, mulțumesc, zise Nicola, îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nu m-ați deranjat, îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos. Dar ați putea încerca la sediul companiei din Caracas. Vă pot da mai multe informații.

– Mulțumesc, încă o dată. Și acum? întrebă Nicola întorcându-se spre Ross.

– Ne întoarcem la ranch. Spune-mi, Nicola, ce vei face când te vei întoarce acasă?

– Nu știu deocamdată, se confesă ea. Cred c-o să-mi caut o slujbă.

– În teatru?

– Dacă va fi posibil. E cam greu să câștigi experiență fără să ți se ofere ocazia.

– Cunosc multă lume din televiziunea britanică. Poate...

– Mulțumesc, dar ... nu. Dacă reușesc va fi pentru că sunt talentată, nu pentru că am pilele necesare.

El ridică din umeri.

– Lăudabil, dar nu te ajută cu nimic. Mai bine obține un rol, apoi dovedește că ești bună.

– Nu pot accepta oferta ta, chiar dacă asta mă face să par stupidă.

– N-am spus asta. Am spus doar că te comporți prostește uneori. El o privi lung. Chiar ai douăzeci și unu de ani?

– Data nașterii este scrisă în pașaport, zise Nicola, dacă par mai tânără este că am dus o viață obișnuită până acum. Probabil că și acolo unde locuiești tu sunt astfel de oameni normali.

– Sigur că majoritatea așa sunt.

– Trăiești chiar în Hollywood?

– Da, dar n-a fost alegerea mea.

Desigur, a fost a Arlenei, se gândi Nicola. Probabil o iubea atât de mult, încât nu-i refuza nimic.

– Cred c-ai închis casa când ai plecat! spuse Nicola.

El scutură din cap.

– Am lăsat acolo un cuplu care să aibă grijă.

– Ai încredere în ei?

El ridică din umeri.

– Este cam târziu să încep acum să-mi fac probleme.

Nicola îl privi insistent.

– Va trebui să te întorci acolo, poate nu imediat, dar...

– Poate, mormăi el, apoi se întoarse brusc spre ea; știi ce? Pui prea multe întrebări!

– Este singura modalitate de a obține răspunsuri. Nicola îl atinse ușor. Nu este simplă curiozitate, Ross.

El trase brusc de volan spre dreapta, apoi opri mașina pe marginea drumului.

– Până să apari, mă simțeam foarte bine.

– Ascunzându-te în acest loc? N-ai omorât-o tu! Nu-ți poți petrece restul vieții ascunzându-te de cei care te cred vinovat de moartea ei.

Ross o privi lung, cercetându-i chipul atât de intens de parcă ar fi vrut să vadă și ce nu exista.

– Nu mă cunoști. Ce te face să crezi că spun adevărul?

– Nu știu, așa te simt.

Brusc, Nicola îl privi sub imperiul unor emoții profunde ; chipul lui Ross era acum expus, fără acea mască pe care o arbora de obicei. Era vulnerabil. Îi rosti numele cu blândețe și... văzu cum flacăra se aprinde.

Sărutul lui n-o surprinse. Se apropie de el, îl prinse după gât, apoi își prinse degetele în părul lui. Se simțea atât de bine în brațele lui! Ar fi vrut să rămână așa toată viața.

Ross întrerupse sărutul lor pentru a-și îngropa capul în părul ei.

– Trebuia să mă lași să te duc la Caracas, murmură el. Ai idee prin ce am trecut în ultimele zile?

– Nu, șopti ea. Dar asta pentru că nu m-ai lăsat în lumea ta.

– N-am avut curajul, voiam să mă retrag departe de lume și am crezut c-am reușit, dar de fapt, m-am păcălit singur. Deodată, Ross o îndepărtă de la pieptul lui. Nicola, pleci imediat, declară el solemn. Vom ajunge în câteva ore la Caracas.

– Nu vreau la Caracas.

Ajunsese să-l cunoască pe acel Ross pe care îl voia. De la Caracas nu mai putea face asta.

– Nu plec decât dacă-mi spui din toată inima că nu mă vrei aici.

Ross îi privi gura frumoasă, cu buzele pline.

– Asta n-o pot face.

– În acest caz, rămân. Nu numai de dragul tău, ci și pentru mine. Nu am pentru ce să mă întorc acolo.

– Și cariera ta?

– Dar nu am o carieră. Nici nu sunt sigură că-mi doresc una, mi-am pierdut orice ambiție.

– Eu n-am văzut asta ieri.

– Încercam să mă conving și eu, așa cum am încercat să te conving pe tine.

– Ce alte planuri de viitor ai?

– Nu știu deocamdată, se confesă Nicola. Tot trupul i se înfiorase sub atingerea lui. Ochii lui își pierduseră acea răceală metalică.

– Dar nu poți sta aici tot timpul.

– Nici tu!

Nicola întinse mâna, îi mângâie obrazul, simțind cum se înfiorează la atingerea ei.

– Amândoi trebuie să luăm o decizie.

– Văd că nu-mi ușurezi lucrurile deloc.

Ross îi luă mâna și i-o sărută.

– Când am venit aici, reușisem să las totul în urmă. Ai dreptate, n-am iubit-o pe Arlene. Oricum, n-am iubit-o de-ajuns. Mi-a rănit mândria. N-am ucis-o eu, deși de multe ori am vrut s-o fac. Cu toate acestea, am avut un cumplit sentiment de vinovăție că s-a strivit de stânca aceea. N-am putut face față presei, suspiciunii celor din jur. Nu sunt nici acum pregătit să mă confrunt cu lumea.

– Ești un bărbat talentat și este păcat să te irosești aici!

El spuse abia șoptit:

– De ce nu te gândești și la tine?

– Numai că eu nu am un talent dovedit!

– Pentru actorie, poate că nu. Dar ... o trase spre el și o sărută. Nu semeni cu nici o femeie pe care am cunoscut-o, Nicola. Nici nu știi cât aș vrea să fac dragoste cu tine!

– Mi-am închipuit.

– Chiar dacă ești foarte tânără, nu ești o naivă.

– Nici atât de tânără cum îți închipui. Dar ce contează vârsta?

– Acum nu prea contează, e adevărat. Ce încerci să-mi spui, să trăiesc clipa?

– Nici nu mai știu ce spun, recunoscu ea, știu doar că vreau să fiu cu tine, Ross.

Deodată, el o privi cu o licărire ciudată în ochi.

– Spui asta pentru că s-a întâmplat să-ți ies în cale?

– Poate că la început asta a fost, recunoscu ea, trebuia să caut protecție la cineva. Iar tu mi-ai părut omul potrivit.

– Chiar și după ce ai realizat cine sunt?

– Chiar și atunci. Dacă ai fi pus la cale acel accident, n-ai fi fost aici. Iar dacă în noaptea aceea n-ai fi apărut...

– Nu te mai gândi. El o strânse la piept, apoi îi spuse: mai bine să intrăm în casă.

Nici unul nu mai spuse nimic. Nicola se simțea detașată de realitate, de parcă ar fi trăit într-un vis. Din când în când, îl mai privea pe furiș, întrebându-se de gândea. Ross îi deschisese sufletul în fața ei. Oare regreta?

Iar ea? Oare ce simțea pentru el izvora din interior sau se lăsase purtată de nevoile lui? Ce simțea pentru el era dragoste adevărată sau empatie?

Numai după ce ajunseră la ranch Ross făcu referire la ce se petrecuse între ei.

– Dacă te răzgândești, mai putem ajunge la Caracas, zise el.

Ea îl privi intens pentru moment văzându-l pe acel bărbat pe care-l cunoscuse la început, acel rece și detașat Ross, apoi privirea parcă i se limpezi și emoțiile i se cristalizară:

– Nu m-am răzgândit, rămân.

Capitolul 4

Nicola a fost nespus de fericită zilele care au urmat. Lumea exterioară devenise foarte îndepărtată, iar Ross o altă persoană. Au fost chiar foarte aproape de a face dragoste, dar el nu făcu încercarea de a grăbi evenimentele.

Cu ajutorul lui, Nicola învăță să călărească, deși nu aveau animalele potrivite acestui scop. Erau cai cam nărăvași, dar dacă avem în vedere că Nicola mersese pe spatele unuia din ei fără a mai fi călărit vreodată, reuși să se perfecționeze, sub supravegherea lui.

– Niciodată n-am avut timp pentru călărie când eram acasă, mărturisi el într-o după-amiază, când se întorceau spre casă. Am fost prea ocupat.

Era prima dată că făcea referiri la viața pe care o lăsase în urmă.

– Nu-ți lipsește viața aceea?

– Munca, poate. Oamenii? ridică din umeri. Unii mai mult, alții mai puțin.

– Am crezut că ești familiar cu toate stelele.

Ross începu să râdă.

– Pe câțiva îi cunosc, dar nu m-am integrat niciodată cu adevărat în viața Hollywoodului. Cred că asta mi-a creat probleme.

Ea îl privi lung.

– Cu Arlene?

– Exact. În fiecare noapte se organiza câte o petrecere. Nu puteam ține pasul cu ele, aveam nevoie și de odihnă. Nu poți munci și face față distracțiilor.

– Așadar, a început să se ducă singură? Nu puteai s-o oprești?

– Nu. Dar să ne întoarcem acasă înainte de a se întuneca.

Nicola nu-l înțelegea pe deplin. Susținea că nu-și iubise soția, dar nu făcuse vreo încercare de a se despărți de ea. Ciudat!

Nu era sigură decât de sentimentele pe care le nutrea pentru el. Că nu aveau viitor, era cu totul altceva, ceva cu care trebuia să se confrunte, dar deocamdată era bine să profite din plin de ce avea.

La cină, Maria le servi din nou paella. După-masă, ascultară discuri la un gramofon vechi, după care, Maria se retrase discret cu un zâmbet aruncat peste umăr.

– Ne crede îndrăgostiți, murmură Ross, poate că e bine să nu ne mai ascundem. Nicola, vreau să fac dragoste cu tine.

– Și eu te doresc, răspunse ea.

Ross o ridică în brațe și o duse în dormitor. Urmărind cum își scoate hainele, văzându-i trupul zvelt cu musculatura bine formată, ea se trezi luată în brațe; era ca și cum ar fi așteptat toată viața momentul acesta.

Au făcut dragoste a fost așa cum anticipase, așa cum sperase. El n-o grăbi, o sărută îndelung trezindu-i senzualitatea, făcând-o să-și dorească să răspundă. Nu era nevoie de cuvinte. Așa trebuia să fie, își spuse ea abandonându-se emoțiilor, senzațiilor; erau doi oameni făcuți unul pentru celălalt. Ea voia să-i ofere foarte mult, să-l scape de agonia celor petrecute în trecut.

***

Când se trezi alături de acel trup puternic, Nicola zăcu nemișcată câteva clipe privindu-i trăsăturile iubite. Ce ciudat! Cu o săptămână în urmă, nici nu știa că acest bărbat există! Nu, nu era adevărat; știa de existența lui, numai că nu anticipase că s-ar putea afla în compania lui.

Opt zile fuseseră de-ajuns pentru a se îndrăgosti de el.

El se simți privit, se trezi și o fixă cu ochii lui mari, căprui.

– Bună dimineața, spuse el. Ai dormit bine?

Ea încuviință, fiindu-i brusc rușine. Trăiseră clipe supreme de dragoste, așa cum nu i se mai întâmplase.

Poate că acum Ross regreta cele întâmplate.

– Îți pare rău? o întrebă într-un târziu.

– Nu; mi-am dorit să faci dragoste cu mine, Ross.

El zâmbi.

– Și eu, de cum te-am văzut! Ești frumoasă, senzuală, o făptură minunată, Nicola Sanderson! Știai?

– Nu, spuse ea, dar poți să repeți până voi înțelege!

Nu protestă când Ross trase cearșafurile la o parte privindu-i trupul zvelt, care nu era chiar ca al unei stele, dar era un trup frumos, care-i făcea plăcere. Sânii parcă erau făcuți să încapă în căușul palmelor lui.

Nicola își trecu palmele peste spatele lui lat, trecând ușor ca o pană peste mușchii lui puternici.

Ross avea tot ce-și putea dori de la un bărbat. În clipa aceea era doar al ei, dar numai atunci, trebuia să aibă asta în minte.

De data asta, făcu dragoste cu ea fără grabă, nu-și mai pierdu controlul. După aceea, încă înlănțuită de brațele lui, adormi imediat.

Când se trezi, Ross dispăruse. Soarele era deja sus pe cer. Se spălă și se îmbrăcă rapid cu o fustă de bumbac în culori vesele și o bluză tot de bumbac, se rujă pentru că nici un alt machiaj n-ar fi rezistat în acea căldură imposibilă.

Îl găsi pe Ross la masă pe verandă; Maria îi adusese micul dejun.

– Ai dormit bine? o întrebă el.

– Mi-ai mai pus întrebarea asta de dimineață, îi reaminti ea.

El o privi amuzat.

– Servește-te cu cafea.

Nicola se așeză față în față cu bărbatul cu care făcuse dragoste cu câteva ore în urmă.

– Când crezi că se va întoarce Carlos? îl întrebă.

– Mi-ai mai pus întrebarea asta, o persiflă el. Pot să-ți răspund la fel: nu știu.

– De când a plecat?

– De o lună.

– Crezi că i s-a întâmplat ceva?

– Este posibil. Deși cred c-aș fi fost anunțat până acum.

– Poate a întârziat din cauza inundațiilor. Vorbește-mi despre el. Ce fel de om este?

– Un om în care poți avea încredere.

Când Maria le aduse mâncarea, Nicola se înfruptă din tot ce i se puse în față, cu toate că atunci când era cald nu prea avea poftă de mâncare. Dar probabil sexul mărește apetitul, se gândi. Dar cu Ross nu făcuse doar sex. Fusese mai mult. Bărbatul care se dovedise a fi Ross, cel din ultimele zile, era foarte diferit de străinul care o culesese de pe drum. Cu toate astea, nu era sigură cât de profunde îi erau sentimentele. Fusese dorință cu certitudine, dar...?

– Ce vrei să facem astăzi? o întrebă după ce văzu că se săturase. Asta dacă nu ai prea multe surse de comparație...

Nicola roși.

– Vrei să știi cu câți bărbați m-am culcat?

– Nu cred că este problema mea.

– Eu aș vrea să fie. Am avut un singur iubit.

– Din cauza codului moral sau a lipsei de ocazii? Apoi privind-o lung, îi spuse: uită c-am spus asta. Am trăit prea mult în locuri rău famate.

– Trebuia să ne căsătorim, zise Nicola după un moment de tăcere, numai că...

– Tu ai vrut despărțirea, sau el?

– Am fost amândoi de acord, pentru că nu aveam nici un viitor împreună, fără bani, fără slujbe.

– Cu mine de ce te-ai culcat? Din recunoștință?

– Nu, exclamă ea repede, cu ochii strălucind. Și dacă n-ai învățat să mă cunoști, atunci...

– Am învățat un singur lucru, zise Ross, cu blândețe de data asta. Că mi-ar fi greu să găsesc o femeie care să te egaleze... în orice privință. Și acum spune-mi: ce-ai vrea să facem?

Nu fusese tocmai o declarație de dragoste, dar probabil mai mult ca acum nu va auzi de la el vreodată.

Plecară să călărească, iar Maria îi petrecu cu privirea.

– Crezi că suspectează c-am fost toată noptea împreună? întrebă Nicola după ce se depărtară.

– Probabil. De fapt, voia să-mi găsească o femeie, încă de când am venit aici.

– Era firesc să ai nevoie de cineva.

– Atunci, nu. Dar n-am putea schimba subiectul?

– Ai dreptate, îi răspunse Nicola. N-am dreptul să-ți pun astfel de întrebări!

Nicola lovi calul cu pintenii și acesta căpătă viteză. Ross o ajunse din urmă înainte de a ajunge la râu și-i prinse calul de frâu.

– Iartă-mă, a fost o prostie. Nu îți ceream să-ți vezi de treburile tale, ci doar să mă lași pe mine să-ți spun totul când va fi cazul.

– Înțeleg, zise Nicola; tu voiai să uiți, iar eu nu te-am lăsat.

– Dar tu m-ai ajutat să privesc viitorul cu alți ochi și nu voi uita asta, spuse Ross sărutând-o.

Evitară Santa Elena și o luară spre sud.

Când se întoarseră și ajunseră aproape de casă văzură un Land Rover, iar ea se întrebă de ce oare l-o fi scos Ramon din curte, apoi realiză că avea număr diferit de cel al lui Ross.

– S-a întors Carlos, o informă Ross, ceea ce o făcu să-i bată inima mai tare.

– Cum va reacționa când va afla... de noi?

– Maria m-a scutit deja de a-l informa. Trebuia să se întoarcă.

Da, știa și ea asta și chiar încercase să se pregătească pentru acest moment. Era casa lui, nu a lui Ross, cu atât mai puțin a ei.

Bărbatul care-i aștepta în camera de zi, era la fel de brunet ca Ross, dar cu pielea mai închisă la culoare și mai solid. Era îmbrăcat într-un costum de călătorie, deschis la culoare.

– Rătăcitorul s-a întors, îi întâmpină cu engleza sa destul de bună. Abia am așteptat s-o cunosc pe musafira noastră!

Nicola se relaxă.

– Sunt Nicola Sanderson, spuse ea întinzându-i mâna.

– Cum ai călătorit, Ramon? îl întrebă Ross.

El ridică din umeri.

– Ca pe drumurile noastre; este grozav să vii acasă! Făcu o pauză privindu-l pe Ross, apoi îl întrebă: și tu, amice, cum merge manuscrisul?

– L-am terminat.

– Să bem un whisky pentru asta, zise Carlos.

Ross aduse paharele și sticla cu băutură.

– Ai venit direct?

– Da, drumurile s-au uscat de vreo câteva zile, sau n-ai observat că nu mai plouă? glumi el.

Nicola se simți privită și încercă să-și ascundă emoțiile. Nu avea rost să-l lase să intuiască ce simțea, deocamdată. Se bucurară toți trei de acel moment de tovărășie, Nicola gândindu-se că nu-l va uita niciodată pe Ross, și că s-ar fi bucurat dacă existența ei îi înseninase zilele.

Deodată, subiectul spre care se îndreptau gândurile sale, le spuse:

– Pe mine vă rog să mă scuzați, vreau să fac duș. Vă las să vă cunoașteți mai bine.

În ce scop? se întrebă ea, urmărind cum iese din încăpere. Privindu-l pe bărbatul cu care rămăsese să discute, se simți descumpănită. Ce-ar fi vrut să audă? Se afla aici în casa lui, dar fără să fi fost invitată.

– Îmi pare rău, zise ea în cele din urmă. Cred că nu gândești prea frumos despre mine.

– Ce te face să crezi asta? Maria mi-a spus că de când ai venit aici, Ross este fericit. Pentru asta trebuie să-ți fiu recunoscător, trebuia scos din starea în care se afla, era prea implicat în trecut.

– Cum v-ați cunocut? îl întrebă ea după un moment de tăcere.

– Acum câțiva ani, la Caracas.

– Și ați ținut legătura de atunci?

– Da, din când în când. Am fost foarte fericit când m-a ales să vină aici, în situația disperată în care se afla. Eu sunt cel mai fericit aici la El Milagro, nu-mi place așa-numita lume civilizată.

– Nu simți nevoia unei soții, a unor copii?

– N-am întâlnit încă femeia care să vrea să stea în acest loc. Ramon o privi lung. Tu ai face-o?

Ea răspunse cu sinceritate:

– Cred că nu.

– Nici nu va trebui, pentru că Ross se va întoarce repede la locul său obișnuit.

Nicola înghiți de câteva ori, simțind că se sufocă.

– Nu am stablit nimic, dar cred că și eu voi pleca, poate chiar mâine dimineață.

– Numai pentru că m-am întors? Ramon păru surprins. Nu este cazul, te asigur că ești binevenită să stai cât dorești.

– Am venit aici să-mi rezolv problema serviciului, dar lucrurile au evoluat în altă direcție; mama ar spune c-am găsit ce-am căutat.

– Dar tu gândești altfel . Ross a trecut printr-o experiență dureroasă, pe care n-o va putea uita curând; cred că-ți revine rolul de a-l face să uite, asta dacă-ți pasă de el.

– Altfel se pune problema, declară ea. S-a întâmplat să apar tocmai când începuse să aibă nevoie de o femeie, asta reprezint eu pentru el.

– Ești sigură? Ți-a spus el că trebuie să pleci?

– Nu încă.

– Atunci, dă-i prilejul să se gândească la asta.

Probabil, Ross ar insista s-o ducă la Caracas, apoi ar răsufla ușurat c-a scăpat de ea.

– M-ar interesa să aflu cum ai ajuns prin părțile astea uitate de lume, zise Ramon.

– Este o poveste lungă, spuse ea și începu să i-o spună.

El ascultă fără s-o întrerupă, doar clătină din cap în răstimpuri. Numai când termină de povestit, îi spuse:

– Ai avut noroc. Ce meserie spuneai că ai?

– Actriță, aspirantă. Deși sunt prea multe talente, este greu să te afirmi.

– Ross te-ar putea ajuta.

– Nu! sări ea roșind. Nu pentru asta am stat aici cu el.

Ross se întoarse de la baie.

– Ai avut apă caldă? îl întrebă Ramon.

– Da, destulă. Ross se așeză lângă Nicola pe sofa. Vorbind de plecare, cred că este timpul să dispar și eu!

– Dacă așa simți, atunci așa să faci. Când vrei să pleci?

– Mâine. Ross o privi pe Nicola: te poți pregăti până atunci?

Ea încuviință. De ce nu? Nu avea rost să mai prelungească lucrurile așa cum erau.

Plecară imediat ce se înviră zorii. Carlos se trezi să-i conducă.

Bărbații își strânseră mâna și atât.

– N-am avut ocazia să te cunosc prea bine, îi spuse Ramon Nicolei, dar îți doresc mult succes. Apoi adăugă cu un zâmbet: într-o zi, poate o să-ți văd numele în ziare.

– Rămas-bun, Carlos, și mulțumesc.

– Pentru ce?

Ross urcase deja în mașină. Abia aștepta ca ea să urce și porni motorul. Nicola se întoarse să-i facă semne lui Ramon, care rămăsese pe verandă. Apoi, din cauza copacilor, nu-l mai văzu.

– Cum poate suporta singurătatea?

– Dacă i s-ar părea insuportabilă, ar alege altă cale! răspunse Ross imediat, nu-ți mai face probleme.

Era adevărat că nu trebuia să-și facă probleme pentru Ramon, nici situația ei nu era prea bună. Viitorul ei părea chiar mai sumbru decât al lui Ramon.

– Cât facem până la Caracas? îl întrebă.

– Vreo patru ore dacă nu vor fi incidente. De ce nu dormi puțin? Nu știu dacă o să mai ai ocazia.

Asta însemna că mâine după-amiază va fi la Londra. Ross nu venise în camera ei noaptea trecută. Nici ea nu-l așteptase, de fapt. Nu se putea spune că se retrăsese în vechea lui carapace, dar nici prea afabil nu era. Orice ar fi însemnat aceste ultime zile pentru el, se sfârșiseră. Fiecare urma să-și ducă propria viață.

Nu avea motive să regrete întâlnirea cu Ross. O făcuse să ajungă mai repede la maturitate, la înțelegerea iubirii pentru un bărbat, la semnificația acesteia. Abia acum realiză că pe Barr nu-l iubise, sau poate nu în același fel. Dacă s-ar fi măritat cu el, n-ar fi cunoscut niciodată dragostea și disperarea de acum, dar nici n-ar fi experimentat culmile de fericire la care ajunsese cu Ross.

Moțăi un pic, dar se trezi imediat dezorientată, observând că Land Roverul era oprit la o stație de benzină. Mai aveau o oră și jumătate și ajungeau la destinație. Ce făcea Ross cu Land Roverul? Costa câteva mii de lire, se gândi cu cinism, apoi realiză că era mai bine să-și vadă de treabă.

Ross urcă din nou în mașină și o întrebă:

– Ți-e foame, Nicola?

Ea scutură din cap.

– Nu, pot aștepta până la Caracas.

– Mai aveam o oră și ceva, apoi trebuie să găsim o agenție de bilete.

– Nu pierzi nici o clipă, murmură ea.

– Am pierdut destul în ultimele luni.

Ajunseră la Caracas, unde Nicola, văzând clădirile și bulevardele își dori să fi putut vedea orașul în alte condiții. Nu era timp pentru nimic.

Ross opri la primul dealer de mașini și vându Land Roverul la prețul pe care i-l oferi acesta. După aceea, își urcară bagajele în taxiul chemat și se îndreptară spre agenția de bilete. Intră doar el și când ieși îi spuse șoferului de taxi:

– Al Consulate Americano! Pronto!

Nicola îl privi întrebător.

– Ai avut probleme?

– Nimic care să nu poată fi rezolvat cu puțin noroc. Avionul spre Los Angeles este la ora două.

Ea simți că nu poate respira. Îl privea, fără a accepta ce-i spuneau simțurile.

– Nu sunt sigură că înțeleg corect, murmură ea.

– Am cumpărat două bilete pentru Los Angeles. Vreau să mergi cu mine, Nicola.

– Ca amanta ta? rosti ea cu durere.

– Ca soția mea. Știu ce mă așteaptă, presa va vui, dar sunt sigur că simți ceva pentru mine, nu este destul?

– Pentru asta este nevoie de două persoane.

– Dacă vrei să știi că te iubesc sau nu, cred că ți-am răspuns destul de clar.

– De ce nu-mi spui? Crezi că sunt ghicitoare?

El părea foarte relaxat.

– M-am bazat pe intuiția ta feminină. Mie mi s-a părut evident că te iubesc. Ești tot ce n-a fost Arlene. Cum aș putea să nu te iubesc? De cum te-am văzut în fața mașinii în noaptea aceea, am știut c-am revenit la viață!

– Ross, ești sigur că asta îți dorești?

– N-aș putea fi mai sigur!

Sărutul lui spuse mai mult decât vorbele.

Nicolei nu-i venea să creadă; soția lui Ross!

Oricât îl iubea, știa că nu-i va fi ușor. Așa cum spusese, presa le va face viața amară, dar împreună vor trece peste toate neplăcerile. Era o căsătorie care trebuia să meargă.

Se căsătoriră a doua zi, iar când ieșiră în soarele după-amiezii, Nicola se întrebă dacă se simțea altfel. Noaptea trecută o petrecuseă împreună. Schimbarea numelui ei schimbase și altceva? Era doamna Ross King. I se părea atât de ciudat!

La cununie, purtase o rochie bleu, pe care o cumpăraseră împreună. Semăna cu ochii ei, așa spusese Ross. În costumul gri deschis și el părea cu totul altfel. Numai când o luă în brațe și o sărută, ciudățenia începu să se destrame. Erau soț și soție. Domnul și doamna Ross King!

Capitolul 5

Casa familiei King se afla într-un canion la capetele căruia priveliștea îți tăia respirația. Era construită în stil californian pe diferite nivele, în funcție de contururile muntelui pe care se afla, protejată de ochii trecătorilor, de pereți de piatră și porți de fier.

Ross coborî din taxi și se îndreptă spre o cabină telefonică miniaturală unde ceru să i se deschidă poarta.

Nicola privea în jur, uluită de ce vedea.

Porțile mari de metal se deschiseră și apăru o femeie de vârstă mijlocie, într-o rochie de culoarea liliacului, atent coafată și machiată.

– Bine ați venit, domnule King, i se adresă lui Ross, ignorând-o pe Nicola. Dacă ne-ați fi anunțat că vă întoarceți, Judd ar fi venit să vă ia cu mașina.

– A fost o hotărâre de moment, răspunse Ross. Nicola, ți-o prezint pe doamna Graham. Apoi i se adresă doamnei; Nicola este soția mea.

Femeia continuă să arboreze același zâmbet, în timp ce plăti taxiul, cu toate că se vedea că primise o lovitură. Nicola se simți studiată și găsită cu deficiențe, din toate punctele de vedere. Era normal că nu corespundea standardului hollywoodian de frumusețe, dar era alegerea lui Ross. Nu va accepta disprețul acestei femei.

– Bună ziua, spuse Nicola cu politețe.

Femeia aruncă o privire disprețuitoare bagajului ei ponosit, aflat lângă al lui Ross; în interior, se aflau haine nepurtate încă. Nicola călătorise într-un costum italian din mătase și bumbac, crem, care costase o avere, dar păsările rare trebuie să aibă pene rare, își aminti ea proverbul.

– Vine și Judd imediat, spuse menajera.

Ross o lăsă pe Nicola să treacă prima pragul casei. Parterul casei era foarte deschis, cu bolți, fără uși. Din locul în care se aflau, Nicola văzu o terasă generoasă și o piscină.

La un alt nivel se mai afla o piscină care simula o cascadă, iar la cel de al treilea un lac acoperit de nuferi.

Ross urmări pe figura Nicolei felul în care primește toate acestea, apoi îi spuse cu un zâmbet sardonic:

– Și încă n-ai văzut totul!

Dar ea văzuse îndeajuns ca să înțeleagă de ce nu avea sentimente pentru acest loc, pe care-l numea acasă. Era ceea ce se poate vedea în acele reviste de design interior, fără suflet, așa cum obișnuia ea să spună. Desigur, nu fusese alegerea lui, ci a Arlenei. O iubise sau nu, el nu-i refuzase nimic.

– Ce aripă a casei veți folosi? întrebă menajera. Îmi trebuie puțin timp să aranjez totul.

– Cred că o vom folosi pe cea de sud. Între timp, ne poți pregăti ceva de mâncare? Vom fi pe terasă.

Ross o luă pe Nicola de braț spre a-i arăta drumul și a n-o lăsa să se piardă în acel decor fastuos, căruia însă îi lipsea căldura.

– Te simți bine? o întrebă el, am uitat cât de deprimantă este casa asta!

– Dacă nu-ți place, poate o vei vinde, murmură Nicola.

– Dacă voi găsi vreun cumpărător!

– Dacă ceri prețul corect, vei găsi.

– Cred că ai dreptate. Spune-mi, Nicola, regreți c-ai venit?

– Nu! răspunse ea prompt.

– Vrei ceva de băut?

– Da, aș vrea ceva rece.

Ross se îndreptă spre barul încastrat în perete și aduse două pahare cu picior înalt, cuburi de gheață, în care turnă ceva dintr-o sticlă.

Era ceva cu un gust foarte plăcut, dar nu se obosi să întrebe ce anume.

Doamna Graham le aduse ceva ce numea ea „sandviș„ care, de fapt, era un adevărat festin, din chifle de secară cu carne de vită, rondele de ou, salată și sfeclă.

– Vă pregătesc apartamentul pentru invitați, le spuse doamna Graham.

De ce apartamentul pentru musafiri? se întrebă Nicola. Tocmai voia să întrebe de ce făcuse această alegere, dar realiză

imediat că probabil, Ross voia să fie cât mai departe de camerele pe care le împărțise cu soția lui.

Realiză dintr-o dată că va avea multe de înfruntat în calitate de soție a lui, neputând să stea departe de cunoștințele lui care, desigur, o admiraseră pe Arlene. Un singur gând o consola: cu acel sistem de supraveghere bine pus la punct, existau puține șanse ca fanii Arlenei să poată intra.

Porniră spre acea aripă a casei pe care le-o rezervase doamna Graham. În trecere, Nicola văzu multe uși.

Apartamentul pentru invitați avea propria sufragerie, trei dormitoare cu baie, decorate în culoarea piersicii, cu mobilă somptuoasă.

– E minunat! exclamă ea, uluită de ce vedea. Dar priveliștea îmi taie respirația!

– Este mai frumoasă ca aceea de jos, zise Ross, cu toate că mie îmi placi tu cel mai mult, spuse el brusc.

Nicola îi răspunse cu reticență la sărut simțindu-se prea străină în acest decor.

– Vreau să fac duș, spuse el, vii cu mine?

Ea îi răspunse imediat.

– Aș vrea să despachetez.

– Doamna Graham s-a ocupat deja de lucrurile noastre.

Nicola așteptă ca el să intre în baie, apoi deschise dulapul. Conținutul valizei ei atârna mizerabil pe umerașe, total nepotrivit cu fastul casei. Probabil, Arlene avea de zeci de ori mai multe toalete, se gândi. Nu putea să nu-și imagineze că

Ross și Arlene împărțiseră patul zeci de nopți sub acoperișul acestei case. Oare Ross va face mereu comparație între ele?

Ieși cam bosumflat din baie, poate pentru că fusese refuzat.

Simțind nevoia să se relaxeze, intră în cada pregătită de doamna Graham, în care i se puseseră multe săruri de baie. Pereții băii erau o oglindă continuă; își văzu trupul zvelt, pielea foarte albă, părul blond. Sunt pe tărmul iluziilor, își spuse cu amărăciune.

Ross intră pe neașteptate.

– Ești frumoasă, Nicola, arăți ca o nimfă speriată, îi spuse el.

– Pentru că nu mi s-a mai întâmplat ca un bărbat să intre când fac baie! Ai terminat cu convorbirile?

– Cu cele mai importante, da. Suntem invitați la o petrecere de bun venit la Sam Walker, directorul studiourilor Magnum.

Nicola îl privi cu ochii ei mari, albaștri.

– Este momentul să te arăt lumii.

– Le-ai spus despre ... noi?

– Nu puteam să țin secret! Dar de ce ai mina asta speriată?

– Aveam nevoie de timp, Ross, nici nu m-am obișnuit cu gândul că sunt soția ta.

– În seara asta este momentul să ne facem amândoi apariția în public; nu poate fi evitat.

– Dar nu în seara asta! Ross, nu te poți duce singur?

El se încruntă.

– Mă pot duce, desigur, dar nu vreau s-o fac. Ești actriță, nu-ți va fi greu să joci un rol!

– Nimeni nu intră pe scenă fără repetiție, replică ea, ceri prea mult de la mine.

– Știi că ai dreptate, Nicola? De ce nu te-aș ține doar pentru mine un timp?

Aplecându-se, o ridică încet din apă, fără a ține seama că în timp ce-o săruta, apa începuse să-i șiroiască pe halat. Făcură dragoste pe podeaua băii și pentru prima oară în ziua aceea, Nicola simți că temerile și îndoielile încep să i se risipească, atunci când trupurile lor deveniră unul singur.

Indiferent dacă iubise altă femeie în trecut, indiferent ce-i rezerva viitorul, îl iubea, așa cum nu mai iubise.

– Dacă vreau să ajung la timp, este cazul să mă grăbesc, îi spuse el abia șoptit.

– Chiar trebuie să pleci?

– Da, dacă vreau să încep să lucrez. Sam vrea să-mi dea un scenariu și trebuie să profit de acest moment. Mi-l păstrează de ceva timp...

– Și scenariul tău? Nu pentru el ai vrut să ne întoarcem?

– Da, dar n-a fost motivul, ci scuza. Ai avut dreptate, Nicola. A fost mai mult o terapie, nu cred că-l voi folosi.

Nicola îi atinse buzele cu mâna.

– Ar fi mai bine. Aparține trecutului, Ross, lasă-l acolo, în trecut.

El oftă și o strânse în brațe, sărutând-o.

– Să nu te schimbi niciodată, Nicola! Niciodată!

– Nu mă voi schimba, murmură ea, nici n-aș ști cum s-o fac!

Ross plecă de acasă la opt. Făcuse desigur și alte încercări de a o convinge să-l însoțească, dar ea îi explică ce simțea: avea nevoie de timp. Se bucura de iubirea lui, de numele lui, de încrederea lui. Ce altceva își mai putea dori?

Doamna Graham veni la ora nouă să ia tava cu mâncarea pe care i-o adusese în cameră . Nicola se delectase cu rața cu portocale pregătită excelent, dar nu putea să nu observe că femeie o privea ca pe o intrusă. Se decise să nu-i pese.

Crezuse că nu va putea dormi fără el în patul acela imens, dar se simți la un moment dat prinsă în brațe.

– Culcă-te la loc, șopti el.

– Cât este ceasul? îl întrebă. Te-am așteptat până la ora unu.

– Este aproape trei. Mi-ai lipsit teribil, iubita mea, murmură el.

– Cum a fost revederea cu toți cunoscuții? îl întrebă ea.

– Așa cum mi-am închipuit. Nu s-au schimbat prea multe în oraș.

Nicola se rostogoli pe spate, încercând să-i vadă trăsăturile în întuneric.

– Ți-au creat probleme?

– Nu în mod direct.

– Sam Walker face parte dintre ei?

– Nu, el este o excepție. Sam a fost primul care mi-a oferit o slujbă la Hollywwod, îi datorez mult. Eram un necunoscut, când a făcut acest gest.

Era prima oară că Ross vorbea despre viața lui și prima oară că ea putea să-i pună întrebări.

– Ce te-a făcut să devii regizor?

– Am făcut o școală populară de artă la Boston, cu douăzeci de ani în urmă.

– Familia ta este încă acolo?

– Nu, tata a murit când aveam nouă ani, iar mama a mai avut trei soți de atunci. Ultimul este australian. Ross îi puse degetul pe gură: iar acum, dacă nu dormi...

Ea îl prinse în brațe.

– Îmi pare rău că m-am purtat așa.

– Cine s-a plâns?

Zilele următoare, începură să ducă o viață normală. Ross pleca dimineața la zece și se întorcea după-amiaza târziu, cu gândurile tot la munca lui, la care ea nu avea acces.

– Facem mai întâi fotografiile în studio, îi mărturisi el pe terasă, după vreo trei zile de la sosirea în California. Ne va lua vreo trei săptămâni, apoi alte patru undeva, în nord. Guy mi-a spus că vom pleca în ianuarie. Guy Grayling era producătorul filmului. Vom mai face împreună un alt film, care cred că va avea succes. Iartă-mă c-am fost atât de prins. Nu mi-am imaginat că mă voi ambala atât de repede ce reintru în circuit.

– Am înțeles, zise ea cu ochii lăsați în jos, dar mințea, pentru că suferise mult din cauza lipsei lui de interes. Cel puțin nu mai stau reporterii pe la porți.

– A apărut anunțul despre căsătoria noastră în ziare și probabil apariția ta în public va stârni comentarii , dar ce este mai greu a trecut. Ce-ai vrea să facem astăzi? o întrebă el brusc.

Inima Nicolei începu să bată mai tare.

– Nu te duci la studio?

– Nu, am aranjat să nu mă duc astăzi ca să fiu cu tine.

Nicola se simți cuprinsă de fericire, ochii începură să-i scânteieze.

– Mi-ar plăcea să văd teatrul chinezesc Gramann.

– Mann, așa se numește astăzi. Lasă-mi zece minute, să dau un telefon.

– Perfect, și eu am nevoie de timp să mă schimb.

Îmbrăcă o pereche de blugi și un tricou, dorindu-și să se mai fi aflat la El Milagro. Poate că astfel n-ar avea inelul lui Ross pe deget, dar cel puțin nu s-ar fi exercitat presiuni asupra lor ca aici.

Ross nu comentă în vreun fel îmbrăcămintea ei, părea cufundat în gânduri. Probabil se gândea tot la filmul pe care-l făcea. Important era că făcea eforturi să fie cu ea.

Ross se mai detensionă puțin în timpul vizitei, explicându-i lucrurile cu care era atât de obișnuit. Se plimbară de-a lungul faimosului Walk of Fame din Hollywood, unde numele importante din industria filmului erau scrise pe pavaj mai ales în fața teatrului chinezesc Mann. Nicolei nu-i venea să-și ia ochii de la tot ce vedea.

– Nu voi putea fi vreodată o femeie blazată, se scuză ea, când, după ce se întoarseră înapoi la mașină, porniră spre bulevardul Sunset, spre hotelul Beverly Hills. Le-am văzut de zeci de ori în reviste, dar nu mi-am imaginat că voi ajunge vreodată aici.

Ross zâmbi.

– Nu trebuie să te scuzi. Pentru mine este plăcut să te urmăresc.

– Chiar așa este?

– Dacă n-ar fi fost așa nu crezi că te-aș fi urcat în primul avion care să te ducă la Heathrow? Ce mai trebuie să fac să te conving?

Nicola își mușcă buzele. Ross avea dreptate, nu avea pic de încredere de sine.

Dar poate că Ross o iubea acum, însă cine știe ce-i rezerva viitorul? Articolul pe care-l citise cu o zi în urmă, vorbea deschis despre infidelitățile lui.

Nu se obosise să nege ce scria în acel ziar, ci doar aruncase ziarul la o parte, dezgustat. Dacă era adevărat ce se scria în ziar, poate că și Arlene avusese o scuză pentru felul în care se purtase cu el. Iar Ross recunoscuse că n-o iubise. Probabil și ea știuse asta.

– Unde mergem acum? îl întrebă Nicola.

– Să facem o plimbare pe plajă.

– Grozav! exclamă ea bucuroasă.

Mai apoi, când după plimbare rămase singură, nesiguranța puse stăpânire din nou pe ea.

Porniră spre Malibu, de-a lungul coastei Pacificului unde priveliștea era spectaculoasă, plajele păreau întinderi uriașe de zahăr pudră. Când Ross opri în fața unei case de pe plajă, ea nu-și putu ascunde dezaprobarea.

– Nu sunt îmbrăcată pentru a merge în vizită, protestă ea. Trebuia să-mi spui!

– Nu te afli în vizită, o opri el. Am crezut că vrei să vezi casa.

Ea îl privi nedumerită.

– Este tot a ta?

El zâmbi ușor încurcat.

– Aici locuiam când am cunoscut-o pe Arlene. N-am apucat să mă dispensez de ea.

– Nu-i plăcea aici?

– Locul îi plăcea, dar casa i se părea prea mică și prea veche, nu era pe gustul ei. Ea s-a ocupat de proiectul celeilalte case. Ea și un prieten al ei, arhitect.

Unul dintre amanții ei? se gândi Nicola. Cu voce tare, spuse doar atât:

– Ai mai fost aici de atunci?

– Este prima oară că am simțit nevoia să vin, admise el. Vrei să intrăm?

Ea se lăsă furată de entuziasmul lui de a-și revedea fosta casă.

– Desigur!

Ușa deschisă lăsa să se vadă un hol cu arcade mari din care se vedeau încăperi bine proporționate. Mobila era acoperită de huse, ferestrele aveau draperii de sus până în podea. Când

Ross le trase, lumina soarelui inundă încăperea. Casa avea o mică verandă, apoi o punte de lemn care ducea la plajă. De acolo se vedea marea albastră, întinsă cât vedeai cu ochii.

– Superbă! exclamă Nicola.

– A fost! Ross scruta spre mare cu privirea îngustată.

– Ar putea redeveni. Încercă apoi să se tempereze, să nu pară exaltată. Nu-ți face plăcere să trăiești aici, n-ai vrea să ne mutăm în casa asta?

El o privi apreciativ.

– Ți-ar plăcea?

– Nu de mine depinde, insistă ea. Contează ce dorești tu; unde te-ai simți mai bine. Cred că singurul neajuns ar fi depărtarea de oraș.

Ross începu să râdă.

– Treizeci de kilometri nu înseamnă mare lucru.

– Atunci... te mai gândești?

– Poate. Ross o privi lung. Ce-ai zice să înotăm puțin?

Fu rândul ei să râdă.

– Nu am costumul de baie.

– Nici o problemă. Sunt sigur că găsim vreunul prin casă.

Ea se crispă fără să vrea.

– Al Arlenei?

– Probabil. El nu păru să fi observat reacția Nicolei.

– Uneori își petrecea sfârșitul de săptămână aici.

Cu cine? se întrebă Nicola. Arlene aparținea trecutului; trebuia să rămână în trecut. Așa că nu mai avea nici o importanță cui aparținea costumul de baie.

– Să ne uităm, zise ea.

Scara ducea la primul etaj, unde văzu uși pe ambele părți. Ross o deschise pe prima spre stânga și se văzură mobile acoperite de huse, ca și în celelalte încăperi. Nicolei i se păru că simte un parfum ușor în aer, sau doar în închipuirea ei? Se scutură ca de un gând urât.

– Caută acolo, în dulapul acela, o invită Ross.

Era un dulap din mahon pe care-l simți atât de neted și de plăcut la atingere! Primul sertar era plin de lenjerie din mătase aruncată la întâmplare de o mână impacientată. Și-o imagină pe acea femeie frumoasă cu ochii verzi și părul negru cu trupul zvelt, dar atât de senzual. Închise repede sertarul, făcând același lucru cu cel de al doilea, care avea cămăși de noapte.

Într-un sertar de jos găsi în cele din urmă un costum de baie cu bikini mult prea scurt ca să fie pe gustul ei. Era bleu deschis și întorcându-se cu el în mână, întâlni privirea lui Ross.

El o prinse de mână privind-o lung, emoționat.

– O să înotăm mai târziu, murmură el cu vocea încărcată de emoție. Te doresc, Nicola.

Ea își auzi vocea gâtuită.

– Aici?

– Și acum. Veni spre ea în timp ce vorbea. Simt nevoia să fiu cu tine, Nicola.

Cu toate aceste năluci ale trecutului în jur? se întrebă ea nu fără oarecare cinism. Cu toate acestea nu nega că și ea îl dorea la fel.

La atingerea lui reacționă imediat, se abandonă brațelor lui, căutându-i sărutările cu pasiune. Își aruncară hainele cu

repeziciune pentru a se putea atinge, să-i simtă mâinile explorându-i trupul, să se simtă iubită de bărbatul cu care se măritase.

Făcură dragoste fără grabă, ignorând husele pline de praf, care acopereau patul imens. Fără aer condiționat, cu toate ferestrele deschise, era foarte cald în încăpere, iar trupurile le erau pline de transpirație. Nicola nu se mai sătura de trupul lui, nu voia ca această după– amiază să se termine. Chiar după ce făcură dragoste și rămase cuminte în brațele lui, nu avu nevoie decât de o scânteie ca pasiunea să i se reaprindă.

– Ești minunată! murmură Ross. Unde este acel temperament rece al englezoaicelor?

– A cedat în fața agresiunii americane! Nicola îl privi lung: Ross, soarele a apus!

– Iar noi n-am apucat să înotăm. Se duse spre fereastră: mai avem timp să înotăm!

Nicola încercă să îmbrace costumul de baie al Arlenei, dar sânii acesteia fuseseră mult mai mici, cu toate că pe ecran păreau foarte voluptuoși.

Ross o conduse afară pe puntea care ducea spre mare, bucurându-se de briza care începuse să-și facă simțită prezența. Urma să se lase întunericul.

– Ce zici, ne încumetăm? întrebă Nicola. Sunt rechini în zona asta?

– Mai mult pe uscat, decât în apă! Nu fi fricoasă, Nicola! Viața nu merită trăită, dacă nu riști!

Capitolul 6

Petrecură mai puțin de douăzeci de minute în apă, deși era destul de plăcută. Întorcându-se spre plajă, simțind brațul lui Ross pe umerii ei, Nicola se simțea formidabil, împăcată cu sine, cu lumea.

Chiar și întunericul i se părea prietenos acum. Mai erau și alte case pe plajă, unele ocupate, altele nu aveau nici o lumină aprinsă. Când îl întrebă despre cei mai apropiați vecini, Ross menționă câteva nume, precizând:

– Sunt oameni obișnuiți, ca noi.

– Ca tine, poate. Ajunseseră la treptele casei, iar Nicola venea cu câțiva pași în urma lui. Te-ai gândit să te muți aici?

– Nu încă, recunoscu el. Nici măcar n-am avut timpul necesar! Se întoarse s-o privească. Vrei să mă determini să iau o decizie?

În continuarea discuției dintre ei cu privire la încredere, un singur răspuns era potrivit:

– Da.

El începu să râdă.

– O să pun pe cineva să facă curat.

– Aș putea să fac eu asta, chiar mi-ar plăcea! se oferi ea.

– Tu ai putea s-o supraveghezi pe doamna respectivă.

Ross se sprijini de balustrada verandei și o trase spre el.

– Deocamdată ai nevoie de o mașină, una decapotabilă, bănuiesc.

Nicola abia putu să rostească:

– Probabil, dacă aș avea un permis valabil.

– Nu ai permis?

– Mă refeream la unul valabil aici.

– Nu văd de ce permisul tău n-ar fi valabil și aici. Ross o prinse în brațe și începu s-o sărute.

– Ross, se uită lumea la noi!

– În acest caz să intrăm, spuse el nerăbdător.

Nu mai ajunseră până la dormitor de data asta, dar ei nu-i păsa. Pe drumul de întoarcere, Ross lansă bomba.

– Vom da o petrecere, Nicola. Săptămâna viitoare. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru organizare. Mă ocup eu de totul; există firme specializate.

– Nu la asta mă gândeam, spuse ea observând că Ross o privea atent, văzând că se încruntase. Cred că m-aș descurca.

– Pentru două sute de persoane?

– Două sute? repetă ea.

– A venit momentul să cunoști ceva lume; și lumea pe tine, adăugă el, zâmbind.

– Poate ceva lume, dar nu tot orașul, la naiba!

– Văd că ai și învățat să înjuri ca o americancă sadea! remarcă el.

– Numai când mă simt depășită de evenimente. Nicola tăcu un moment, încercând să se obișnuiască. Era soția lui Ross, probabil trebuia să se confrunte cu această avalanșă de oameni. Dar de ce nu aștepți până ne mutăm la casa de pe plajă, ca să inviți mai puțină lume?

– Pentru că este mai bine așa. Este bine să vină toți să te vadă, apoi să te dea uitării. După cum ți-am mai spus, sunt cunoștințe.

– Da, lumea care te-a cunoscut alături de Arlene. Iar eu nu pot suporta comparația.

El oftă lung.

– Sunteți complet diferite, este foarte adevărat. Dar oricum, data petrecerii este stabilită.

– Înțeleg, replică ea aproape furioasă, nu are rost să mai discutăm.

– Nu prea. Acum vocea lui suna ca atunci când o auzise prima dată, rece și controlată. Te-am prevenit la ce să te aștepți când ajungem aici. Dacă ai știut că nu vei putea face față, trebuia să-mi spui de atunci.

Mânia Nicolei pieri numaidecât.

– Dar nici nu mi-ai dat timpul necesar să mă gândesc! replică ea.

– Asta înseamnă că regreți?

Ea făcu un efort să revină la sentimente mai bune.

– Nu, nu regret.

El începu să râdă, de parcă ar fi scăpat de o mare greutate de pe suflet.

– Crezi că cer prea mult de la tine?

– Nu.

Nicola era conștientă că făceau pași repezi spre prima lor ceartă.

– N-am putea vorbi despre altceva? Te rog! A fost o zi prea frumosă ca s-o stricăm!

Urmă o pauză; și el părea să facă un efort. Când i se adresă din nou, o făcu pe un ton neutru:

– Ai dreptate, să uităm totul.

Nu mai discutară despre petrecere, dar ziua rămăsese fixată. Nicola află asta peste două zile când firma de catering trimise două persoane să vadă unde se organiza petrecerea și ce ar fi dorit gazdele. Nu va avea pentru ce să-și facă probleme, o asigurară cei doi. Se va acorda atenție fiecărui detaliu, chiar și aranjamentelor florale. Și pentru că exista și posibilitatea să plouă în ziua aceea, îi spuseră că vor instala în zona piscinei o copertină.

Când Ross ajunse acasă în seara aceea, începuse să se obișnuiască să discute despre acest eveniment, fără a simți că ar vrea să-l strângă de gât pentru că n-o înțelegea. De fapt, era ridicol că nu putea să facă față unor ochi curioși. Ca actriță, ar fi trebuit să fie obișnuită.

După cum se dovedi, seara a fost frumoasă și uscată, fără ploaie, dar copertina fusese deja ridicată. Cel puțin era bine că

nu acoperiseră piscina. Oricum, se putea retrage în dormitor, dacă nu se simțea destul de puternică să facă față oaspeților.

Îmbrăcase o rochie simplă, lungă, de mătase bleu, un colier de perle la gât. Își ridicase părul în vârful capului, apoi îl lăsase într-o cascadă de bucle; machiajul era foarte simplu.

Când Ross ieși din baie și o văzu, rămase uluit:

– Arăți fantastic, Nicola!

Ea zâmbi forțat.

– Puțin diferită de acea creatură plină de noroi pe care ai cules-o de pe drum în Venezuela.

– Extrem de diferită! remarcă el. Nu numai în aspectul exterior.

– Este un compliment, sau o reclamație?

– O simplă observație.

Nicola își puse și cercei cu perle în urechi, privindu-se încă o dată în oglindă.

– La ce oră vor începe să apară?

– Din clipă în clipă. Ross o privi lung și o întrebă: cum arăt?

Magnific, ar fi vrut ea să-i spună, dar nu s-ar fi referit doar la cravata lui. Ross, îmbrăcat în frac alb, cu pantaloni negri, părea un rege printre bărbați.

– Sunt sigură că ți-ai legat cravata de atâtea ori încât să știi dacă e bine, spuse ea. Coborâm, sau așteptăm să vină primii invitați?

– Acum, decise Ross. Am nevoie de o băutură.

Și ea ar fi avut.

Firma de catering trimisese personal specializat în uniformă, astfel că familia Graham putea să ia parte la petrecere. Se afla printre personal chiar și un majordom, care să primească oaspeții.

Aflată lângă Ross la întâmpinarea oaspeților, Nicola se simțea țeapănă ca un bușten, își simțea limba imposibil de folosit. Arborase un zâmbet tâmp, privind figuri pe care le recunoștea, altele complet necunoscute. Unii dintre ei erau diferiți de ce văzuse pe ecran; un bărbat al cărui nume nu și-l amintea, dar care juca rolul unui erou, era mic și chel, dar la brațul lui stătea una dintre cele mai frumoase blonde, care nu făcea altceva decât să chicotească.

Nicola începu să se simtă ca peștișorul de aur din acvariu. Era privită din toate părțile, parcă auzea ce se spunea la adresa ei. Nu era ceea ce se așteptase lumea să vadă, era clar. Poate că o recepționau ca fiind total diferită de Arlene; dar cum nu? Arlene era uluitor de frumoasă, dar ea îi putea dărui lui Ross ceea ce Arlene nu putuse să-i dăruiască: dragoste.

Sam și Velma Walker sosiră pe la ora zece. Erau amândoi scunzi, în jur de cincizeci de ani și păreau mai degrabă frate și soră decât soț și soție. Nicolei îi plăcu imediat Velma.

– O, dar ce surpriză frumoasă ne-a făcut Ross ! exclamă ea imediat ce o văzu pe Nicola. Ce zici, Sam?

– Așa este, întări Sam. Te-ai gândit să dai o probă?

– Nu prea este interesată, interveni Ross.

– Ce-ar fi s-o lași să răspundă singură? interveni Sam. Ce zici, Nicola?

Ea zâmbi scuturând din cap.

– Sunt flatată de invitație, dar Ross are dreptate. Nu am ambiția de a juca în filme.

– Dar care este ambiția ta, Nicola? o întrebă.

Cu colțul ochiului, îl văzu pe Ross cum se întoarce să salute un cunoscut, apoi niște brațe albe se prinseră de gâtul lui și auzi o voce dulce torcându-i la ureche:

– Nu pierzi timpul!

– Eu prefer teatrul din viața de zi cu zi, spuse ea, încercând să nu se uite spre Ross, ci spre familia Walker. Nu că aș fi jucat prea mult teatru, dar îmi este mai aproape de suflet.

Sam păru interesat.

– Ai terminat școala de artă?

– Da, confirmă ea.

Cineva îl strigă pe Sam, făcându-i semne peste capetele celorlalți. El răspunse, apoi i se adresă Nicolei:

– Spune-i lui Ross să te aducă la studio.

– L-ai impresionat, zise Velma. Ești frumoasă și isteață, o combinație cam greu de găsit!

Velma dispăru, înainte ca Nicola să poată spune ceva, lăsând-o să se întoarcă spre locul în care Ross discuta cu nouvenita. Era o femeie înaltă, cu un trup superb, îmbrăcată într-o rochie elegantă din lame. Purta diamante la gât și la ambele mâini. Avea părul de o culoare mai ciudată, a vinului, ochii foarte mari. Nicola o cunoștea: era Paula Reddington, o stea de treizeci de ani, deși părea mai tânără. Nu avea nici un rid pe figura perfectă.

– Nu mă prezinți soției tale, dragul meu? zise Paula privind peste umăr spre locul în care se afla Nicola. Nu trebuie să-ți neglijezi mireasa.

Nicola profită de ocazie pentru a se prezenta singură.

– Paula Reddington nu are nevoie de prezentare, oricine știe cine ești.

Femeia ridică din sprâncene.

– Ești admiratoarea mea?

– Mama a fost, spuse Nicola, ceea ce nu era chiar o minciună. Remarca ei lovi acolo unde intenționase. Citi ură în ochii femeii care aruncară săgeți.

– Ce frumos! exclamă actrița. Ross, iubitule, simt nevoia unei băuturi. Fără a o privi pe Nicola, ea adăugă: nu te superi dacă-l acaparez câteva minute? Numai Ross știe să-mi pregătească Martini așa cum trebuie.

– Îl poți împrumuta liniștită, murmură Nicola.

Rămasă singură, se amestecă printre invitați; răspunse cu un zâmbet urărilor invitaților, evitând întrebările incomode de genul unde se cunoscuseră ea și Ross.

Îl zări prin mulțime, desigur cu Paula Reddington. Era aproape sigură că fusese ceva între cei doi în trecut. Paula făcea parte din lumea lui; vorbeau aceeași limbă. Probabil, realiză ea cu amărăciune, Ross începuse deja să conștientizeze greșeala pe care o făcuse, căsătorindu-se cu ea.

Își spuse că trebuia să iasă la aer măcar câteva clipe, tânjea după o gură de aer.

Afară era cald, dar plăcut. Zgomotul făcut de invitați rămase în urmă; se duse spre piscină.

Ross nu spusese nimic despre mutarea în casa de pe plajă, iar ea își dorea cu disperare să se mute acolo.

Nu era nici o fotografie a Arlenei în casă, dar prezența ei se simțea pretutindeni; casa era creația ei, nu a lui Ross!

– De ce nu vii și tu? auzi o voce care venea de undeva din spatele ei, iar ea se întoarse surprinsă spre apa liniștită, limpede. Îi trebuiră câteva secunde să identifice acel cap ivit la suprafața apei, recunoscându-l pe bărbatul care jucase în filmul lui Ross cu Renata, în acea scenă pe care ea o interpretase drept pornografică.

– Apa e grozavă! strigă el. Temperatura la fel, nu ai cum să răcești.

– Ești gol? îl întrebă șocată.

– De ce, te sperie?

El veni aproape de margine, sprijinindu-se cu brațele de marginea piscinei. Părul blond era lipit de cap. Era destul de bine făcut, observă Nicola.

– Mă tem că... nu-mi amintesc numele tău. A trecut atât de multă lume...

– Iar eu nu ți-am făcut o impresie atât de puternică. Sunt Keir Lawson.

– Este numele adevărat?

– Nu, admise el. Mă numesc Bobby Bailey, dar acest nume n-ar fi avut același impact asupra publicului.

– Bine, îți voi spune Keir. Ai venit cu partenera ta de serial, Renata?

– Da, am adus-o, deși nu-mi place, dar așa trebuia să fac. De fapt, nici ea nu mă suportă.

– Și asta nu afectează felul în care jucați? întrebă Nicola.

– Nu fac altceva decât să-mi imaginez că sunt cu altcineva când torn aceste scene. Oricum relația noastră este una de dragoste și ură. Ura nu trebuie s-o mimăm! Dar să nu mai vorbim de noi. Cum se face că te-a descoperit Ross primul?

– Ne-am cunoscut în Venezuela.

– Așadar, acolo a dispărut! N-a știut nimeni, iar eu nu puteam să cred că el va regiza filmul nostru.

– Este primul film pe care-l faci? îl întrebă Nicola.

El încuviință.

– Am avut norocul de a fi la locul potrivit și la timpul potrivit. Nu știu dacă voi avea o a doua șansă.

– O vei avea, îl asigură ea zâmbind. Dacă mă uit la tine nu te văd decât înconjurat de femei.

Keir începu să râdă. Ochii îi străluceau.

– Știi, începu el, e grozav să fii cu o femeie care nu umblă cu oricine. Ești diferită de restul femeilor, Nicola. M-aș putea îndrăgosti foarte ușor de tine.

Ea începu să râdă, fără a-l lua în serios.

– Ești sigură că nu vrei să faci o baie? insistă el.

Ea scutură din cap.

– Trebuie să mă întorc la invitați, am ieșit puțin pentru că simțeam nevoie de aer curat.

– Ai scăpat de ei câteva clipe... Aceste petreceri sunt toate la fel. Aceleași figuri, aceleași bârfe. Înainte de a fi aici îmi imaginam Hollywoodul ca pe un tărâm magic, unde visele devin realitate. Poate cândva a fost adevărat, dar acum nu mai

este. Toți cei pe care-i vezi aici sunt capabili să se omoare unul pe altul, dar cu zâmbetul pe față.

– Așa de repede ai fost deziluzionat? îl întrebă Nicola. Dacă este chiar așa de rău de ce nu te-ai întors la ce ai făcut înainte?

– Nu, mulțumesc de sfat, zise Keir. Fac orice pentru artă!

Se auziră voci și râsete, se deschiseră uși și Renata Morant, cu părul ei negru lung, lăsat pe umerii goi, își făcu apariția.

– Să vedem cine este primul! strigă ea; își scoase într-o clipă rochia și sandalele cu tocuri foarte înalte și se aruncă goală în piscină.

Ceilalți o urmară, după ce-și aruncară hainele pe marginea piscinei, sau se aruncară îmbrăcați. Stropii de apă săreau la distanță, însoțiți de exclamații și strigăte asurzitoare. Renata era cea mai tânără din ei, realiză Nicola, prea uluită să poată face ceva.

Keir se apropie de marginea piscinei unde-și lăsase hainele când partenera sa de film îl observă și figura i se lumină tendențios când atrase celorlalți atenția că și el se afla acolo. Înainte de a putea ieși din apă, fu tras înapoi, Renata continuând să-l tachineze, să-i pună la încercare masculinitatea, prin vorbe pe care Nicola n-ar fi vrut să le audă.

Ademenit de vorbele ei, cei doi dispărură sub apă o vreme, apoi Nicola îi pierdu din vedere.

Probabil zgomotele ajunseseră și în casă pentru că invitații începură să iasă să vadă ce se întâmplă, unii din ei amuzându-se de spectacol, alții disprețuind ceea ce vedeau, alții ferindu-se să-și arate dezgustul pe față.

Curând apăru și Ross.

Ridicând glasul, le ceru tuturor să iasă din apă. Era furios, Nicola care îl vedea din profil, vedea că este încordat. Și avea dreptate.

La început, Nicola avu impresia că nici unul nu-l va asculta, dar treptat, zgomotul și larma se diminuară, cei participanți la spectacol realizând că se făcuseră de râs.

Doar Renata își păstră exuberanța inițială pentru a se duce după Keir, care-și recuperase hainele și se retrăsese într-un colț să se îmbrace.

Apărură doi angajați cu prosoape. Cei care ieșiseră din apă luară prosoapele, se înfășurară în ele și intrară. Renata ieși ultima. Nu părea că se rușinează de Ross, pentru că ieși din apă chiar la picioarele lui.

– Ne-am distrat și noi puțin, am înviorat petrecerea! explică ea.

– Și pe unii dintre invitați! adăugă Ross. Folosește una din camerele de sus. Cineva îți va aduce hainele acolo.

Văzând că distracția se terminase, cei din apă începură să intre în casă. Ross rămase în același loc, privind-o pe Nicola, aflată de cealaltă parte a piscinei.

– Te-ai distrat?

– Din întâmplare am ajuns aici. Și pentru ca să nu acuzi pe nimeni, Keir Lawson era deja în apă înainte de venirea celorlalți.

– Discuta cu tine de acolo?

– Da. Dar cred că este bine să intrăm și noi.

– Rămâi unde ești, vin eu la tine! strigă el.

Nicola îl urmări cu privirea ; era înalt, zvelt, un bărbat tânăr, dar furios, cum nu-l mai văzuse. Nu mai era bărbatul pe care-l cunoștea.

– Înainte de a spune ceva, va trebui să mă asculți. Nu vreau să fiu acuzată pentru ce nu depinde de mine, nici de Keir, nu el a provocat manifestarea asta, ci Renata.

– Adică ea l-a dezbrăcat?

Nicola își mușcă buzele.

– Dacă continui cu această atitudine, cred că nu mai avem ce discuta pe tema asta.

– Nu vreau ca soția mea să fie implicată alături de gloata asta.

– Sunt invitații tăi! replică ea cu ochii scânteind. Din ce mi-a spus Keir, Renata creează probleme oriunde se duce.

– Renata nu are importanță. Iar Lawson a profitat de ocazie.

– De ce, pentru ca eu să-l ajut în carieră? Ce influență aș putea avea?

– Cine știe? Te învârți în cercurile potrivite.

Nicola îl privi dezamăgită.

– Nu este așa. Petrecerea asta a fost în interesul tău, Ross, nu al meu. Sincer îți spun, mie nu-mi place deloc!

El ridică din sprâncene.

– Poate te-am subestimat, nu ești o actriță atât e bună.

Nicola se înfuriase. Își strânsese pumnii, cu unghiile adânc înfipte în carne.

– Aceasta nu este lumea mea, nici nu cred că va fi vreodată. Voi face însă tot posibilul să mă integrez, dacă asta îți dorești. Uneori cred că nu știi ce vrei!

– Poate ai dreptate, răspunse Ross, după câteva minute. Oricum, Sam Walker vrea să-ți vorbească, să mergem la el.

Nicola se supuse, pentru că simțea cu strângere de inimă că relația lor se schimbase. Trebuia să facă orice pentru a n-o lăsa să se stingă, să devină doi străini. Primul pas era s-o dea uitării pe Paula Reddington.

Sam era înconjurat de invitați.

O salută cordial:

– Era și timpul să te smulgi din mijlocul acelor gălăgioși, să acorzi atenție celor care merită.

Cei din jur începură să comenteze. Nicola zâmbi.

– Voi ține minte această recomandare, domnule Walker.

– Spune-mi Sam, te rog. Accentul tău englezesc este tăios ca sticla.

– Voi încerca să-l temperez, promise ea. Dacă ne gândim mai bine când ești la Roma, trebuie să ...

– Să capeți accentul american... încheie el. M-ai înțeles? Am nevoie de tine pentru noul meu film. Este rolul unei englezoaice care vine aici pe la începutul secolului. Dar o să citești scenariul, să afli mai multe.

– Totul ar fi bine până aici, dar eu n-am solicitat nici un rol.

Sam, care nu se mai simțea atât de sigur pe sine, o privi lung, apoi îi spuse:

– Nicola, nu ești în situația de a dicta condițiile! izbucni el.

– De ce n-aș fi ? Am fost solicitată pentru un rol și nu invers! Vă sunt recunoscătoare, dar nu mă interesează acest rol.

– Ți-ai pierdut mințile! exclamă una din invitate. Este un rol pentru care orice actriță și-ar tăia și un braț, iar tu îl refuzi!

– O eroină cu un singur braț ar face senzație! replică Nicola. Îmi cer scuze pentru discuțiile provocate, nu vreau să par interesantă, nici să pozez într-o primadonă. Nu am nici un fel de experiență. Abia am terminat școala de artă, acum șase luni. De atunci, am avut un rol nesemnificativ. Cred că nici n-aș trece proba de ecran!

– Nu știm până nu vedem! Sam încerca să-și păstreze răbdarea. Încerci mâine...

– Nu! strigă Nicola, disperată. Nu vrei să mă asculți, Sam? Nu vreau acest rol!

– Nu cred. Era evident că Sam nu era omul care să-și vadă planurile dejucate. Vom relua discuția despre acest rol între patru ochi.

Nicola îl urmă într-un loc mai liniștit, sub un palmier.

– Care este explicația, Nicola?

Ea ridică din umeri.

– Foarte simplă: n-am venit aici să joc în filme.

– Vrei să spui că ți-ai pierdut interesul pentru actorie?

– Nu, sau cel puțin nu pe termen lung.

– Termen lung sau scurt, ce naiba vrei să spui cu toate astea? Sam își pierdea răbdarea. Dacă Ross este problema, spune-mi și voi discuta cu el.

Nicola își mușcă buzele.

– Nu are legătură cu Ross. Numai că nu-mi place să lucrez în filme. Cred că este greu de înțeles pentru cei ca voi, care excelați în lumea asta, dar...

Sam oftă și scutură din cap.

– Ai dreptate, nu te înțeleg. Sunt mii de necunoscute care și-ar dori o cât de mică șansă, iar tu...

– În acest caz, nu va fi prea greu să găsești o tânără potrivită pentru acest rol.

– Un noroc ca ăsta nu te așteaptă de două ori, insistă Sam. O să iau una de pe lista scurtă. Dacă ai vrea doar să dai proba pentru ecran...

– Ar fi o pierdere de timp. Apoi, privindu-l cu ochii ei mari luminoși, Nicola adăugă: Sam, te rog să n-o iei în nume de rău. Eu te consider prieten. Pe tine și pe soția ta. Cunosc atât de puțini oameni în Los Angeles.

– Și noi te considerăm prietena noastră, zise Sam ascunzându-și dezamăgirea. Vă invit să petrecem împreună Crăciunul, să-mi cunoști toată familia.

Crăciunul era peste două săptămâni.

– Te rog să-i faci invitația lui Ross, el se ocupă de planurile familiei.

– O americancă nu l-ar mai lăsa să facă asta; întreab-o pe Velma, ea conduce familia.

– Dar nu și studioul de film, replică Nicola cu timiditate de data asta, dar el zâmbi la remarca ei.

– Asta este altă problemă.

Capitolul 7

Era spre ora trei când plecară ultimii musafiri. Printre ei și Paula Reddington, pe care o conduseră amândoi spre ieșire, ceea ce Nicolei îi induse un sentiment de satisfacție.

Sam nu mai insistase la plecare în privința probei de ecran, se gândi ea, nu fără oarecare tristețe. Dacă n-ar fi fost soția lui Ross, răspunsul ei ar fi fost diferit. Dar dacă n-ar fi fost soția lui n-ar fi ajuns niciodată aici, la Los Angeles, și nu s-ar fi aflat în compania unui producător de film renumit ca Sam Walker.

Ross păru cam tăcut în timp ce se pregăteau de culcare. Numai când o îmbrățișă, ea se mai relaxă puțin.

– Am fost cam aspru cu tine în seara asta, aveam nevoie de cineva pe care să-mi vărs nervii și tu mi-ai fost la îndemână.

Pentru ce? se întrebă ea. Dar cu voce tare îi spuse doar:

– N-a fost ceva important, Ross. De fapt, nici unul din acei oameni n-a fost important.

Ross se înfurie.

– Pentru mine sunt!

– Mă refeream la planul personal, nu la cel profesional. Pe câți din ei ai putea conta într-o problemă reală?

– Probabil pe câțiva, admise el, nu mai mult de patru, cinci.

Unul din ei era Paula? se întrebă Nicola.

– Am înțeles că Sam ne-a invitat de Crăciun, spuse Ross. Este o onoare care nu mi-a mai fost acordată până acum.

– Poate s-a gândit că Arlenei nu i-ar fi plăcut felul în care serbează ei Crăciunul, scăpă ea.

– Și cred că ar fi avut dreptate. Ultimul Crăciun l-am petrecut la Las Vegas.

A fost un șoc pentru amândoi să realizeze că anul trecut Arlene era încă în viață.

Nicola îl întrebă:

– Când te-ai gândit să ne mutăm în casa de pe plajă?

– Tu va trebui să organizezi totul; mă bazez pe tine.

– Dar tu vrei să ne mutăm acolo? îl întrebă.

– Da, vreau. Acum ai acel Porsche, permisul îți este încă valabil, așa că te poți ocupa de această problemă. Când termini, dă-mi de știre!

Voi reuși își spuse ea, voi avea ceva de făcut, ceva care să-mi facă plăcere și să mă țină ocupată, să nu am timp să mă gândesc la nimic rău... una este să iubești un bărbat, alta să-l accepți în viața ta cu totul. Erau multe semne de întrebare în mintea ei legate de Ross.

Atitudinea lui era destul de ciudată când discutau despre rolul oferit de Sam; nici n-o forța să se ducă să dea proba, dar

nici n-o descuraja. Sau poate își închipuia că Ross n-o vrea implicată în lumea filmului. Oricum, Sam va trebui să găsească altă actriță care s-o joace pe neprețuita sa Catherine, conchise ea.

***

Ziua de Crăciun a fost caldă și însorită, cerul și marea străluceau. Colindele ascultate la radioul din mașină păreau totuși neadecvate în acest cadru, se gândi Nicola, pe drumul spre casa Walker. Tânjea după zăpadă, după pitulicele cu penajul roșu pe piept, castane coapte și plăcintă făcută în cuptorul mamei.

– Zăpada care este de obicei la Londra în perioada asta a anului, cred că s-a transformat în noroi, cât despre castanele coapte... îi împărtăși lui Ross, în încercarea disperată de a-și alunga nostalgia. Crăciunul trecut eram acasă, dar abia îndrăzneam să aprind un bec. Nu-mi vine să cred că sunt aceeași persoană, deși trăiesc cu totul altfel.

– Nu ești, zise el. Singurii care nu se schimbă sunt cei care nu fac nimic cu viețile lor. Tu te-ai schimbat mult.

Ea îl privi lung.

– În bine, sper!

El zâmbi.

– Depinde.

Personal, era satisfăcută cu tot ce avea acum. Îmbrăcat într-un costum maro cu cămașa crem, Ross putea încălzi inima

oricărei femei. Cravata cafenie de mătase fusese cadoul ei, pe care i-l dăduse în această dimineață. Nu era mare lucru, deși o costase o avere.

Nu fusese greu să amaneteze șiragul de perle care aparținuse mamei, o surprinsese însă suma care i se oferise pe el. În zona din care venea, ar fi valorat cinci sau șase sute de lire și ar fi ridicat suspiciuni în privința provenienței lor. Avea șase luni să le răscumpere. După aceea, erau puse în vânzare.

Ross se bucurase de cadou. Dar cadoul pe care i-l făcu el îi produse o strângere de inimă. Era un ceas de aur cu brățară filigranată, un ceas Cartier. Nu avusese niciodată un lucru de preț. În afară de haine, de mașină, de lucrurile cumpărate pentru casa de pe plajă, acest ceas îi era foarte aproape de suflet și-i va fi astfel toată viața, indiferent ce s-ar întâmpla.

Casa familiei Walker era veche, dar foarte frumoasă și nu numai ca arhitectură, ci poate și pentru faptul că era mereu plină de lume și animale, zgomotoasă. Ross era mereu întâmpinat de câinii familiei de diferite rase, culori și dimensiuni.

– Este momentul să-i educi puțin, îi spuse lui Sam, care ridică din umeri neputincios.

– Nu-mi spune mie, discută cu Velma. Noi eram gata de plecare, așa că nu vă invit să luați loc. Am crezut că mergem cu toții.

Cum? se miră Nicola, numărând persoanele. În afară de Velma și Sam mai erau fiica și fiul lor cu soții, plus trei copii

între șapte– cel mai mare– și trei ani. Fetița de trei ani era teribil de atașată de Ross pe care-l privea cu adorație, lucru pe care Nicola putea să-l înțeleagă.

Rolls Royce-ul și Mercedesul îi așteptau în fața porții, să-i ducă la biserică. Nicola se trezi așezată lângă frumoasa fiică a familiei Walker, Caroline, soțul acesteia, Michael și Ross. Soțul Carolinei, un bărbat foarte plăcut, lucra în relații publice. Nicola simți imediat că-l cunoștea dintotdeauna.

Slujba dură puțin peste jumătate de oră, apoi se întoarseră acasă la Walkeri, unde bradul era deja împodobit, iar masa aranjată. Li se servi o băutură tradițională pe terasă, dar toți erau cu ochii pe cei doi copii mici care treceau cu tricicletele printre printre ei, ducându-se apoi să înconjoare piscina.

Nicolei îi era teamă ca ar fi putut să cadă, dar probabil primejdia nu era chiar așa de mare. Majoritatea copiilor americani știu să înoate foarte bine.

Ross își scosese cravata și jacheta, își descheiase nasturii cămășii, ca restul bărbaților. Cei patru erau angajați într-o discuție despre golf.

Observând figura pe care o făcuse Nicola, Caroline făcu o grimasă:

– Tipic, nu? Este ziua de Crăciun și ei vorbesc despre golf!

Nicola începu să râdă.

– Ar putea fi și mai rău, să vorbească despre serviciu!

– Am înțeles că pe tine nu te interesează lumea filmului. Poate este mai bine. Ajunge că Ross este deja mult prea implicat. N-aș vrea să sugerez că te-ai putea transforma într-o altă Arlene, dacă ai accepta oferta tatei. Nu ai nimic comun cu ea.

– Știu. Cele două erau departe de restul grupului, iar conversația lor nu putea fi auzită. Din impuls, Nicola întrebă:

– Ai cunoscut-o?

– Cine n-a cunoscut-o pe Arlene? Era o nimeni când a cunoscut-o Ross și pe atunci nimeni n-a crezut că o va transforma în actriță. Fără o îndrumare atentă chiar și cei mai buni actori se pierd, iar Arlene nu prea avea talent, crede-mă! Ross pierdea ore întregi cu ea pentru câteva replici. Trebuia s-o învețe și cum să exprime ceva. Când deschidea gura însă, era nenorocire! Ross a ajutat-o foarte mult, Arlene a fost în întregime creația lui!

Ar fi putut să mă ajute și pe mine, dacă ar fi vrut, se gândi Nicola. Dacă. Un cuvânt atât de scurt dar cu atâtea implicații!

Ziua de Crăciun trecu prin toate etapele sale obișnuite. Masa se luă într-o atmosferă de zgomot, de pălării care mai de care mai hazlii, de pachete cu daruri pentru fiecare. Nicola abia găsi cuvintele potrivite să le mulțumească gazdelor pentru pulovărul de cașmir primit.

– Sunteți atât de buni cu mine! Este cel mai frumos Crăciun din viața mea!

Se vedea că este foarte impresionată și nimeni nu-i puse vreo întrebare referitor la viața dusă în familie. Desigur, mama făcuse eforturi, dar nu avuseseră o viață de familie adevărată. Abia acum vedea ce înseamnă asta.

Îl urmări pe Ross, care-l ținea pe genunchi pe unul dintre copiii familiei și se întrebă cum va fi situația lor la Crăciunul următor.

Lui Ross îi plăceau mult copiii, mai ales ai lui, probabil. La treizeci și nouă de ani nu mai putea aștepta prea mult. Dacă ar rămâne însărcinată, s-ar rezolva problema foarte bine.

Ross îi surprinse privirea. Mai târziu, părea să spună privirea lui. Viața lor împreună era tot ce-și putea dori o femeie. Atât cât va dura, își spuse apoi renunță la acest gând. Unele cupluri de la Hollywood reușeau să supraviețuiască. De ce nu și al lor? Dacă se străduiau amândoi...

Jucară cărți, apoi copiii plecară la culcare.

– Pentru că ești nou-venită pe melagurile noastre, meriți ceva de băut, Nicola, glumi Michael, ce-ai vrea?

Nicola ceru ceva care să-i potolească setea; un amestec de șampanie cu suc proaspăt de portocale, cunoscut sub numele de Mimosa.

Sam veni lângă ea, observând că soțul ei era adâncit în discuția cu Barry Walker.

– Spune-mi, Nicola, începu el, pot spera că vei da testul?

Ei îi cam pieri zâmbetul.

– Știi ce mă uimește? De ce ești atât de insistent?

– Poate pentru că nu-mi place să fiu refuzat, mai ales când ofer cuiva șansa să ajungă celebru.

– Sunt cineva și acum, replică Nicola.

– Nu în Hollywood; sau poate doar ca soție a lui Ross. Eu voiam să te transform într-o persoană cunoscută.

– Și dacă te dezamăgesc?

– Mă întorc la lista scurtă.

Sam o studia cu multă atenție.

– Începem filmările pe șaisprezece ianuarie. Nu-ți mai rămâne timp prea mult; trebuie să te hotărăști. Nu trebuie decât să accepți.

Nicola îl privi implorându-l din priviri.

– Nu știu, Sam...

Sam știa că nu trebuia să insiste.

– Gândește-te și dă-mi de știre. O să-ți trimit oricum o copie a scenariului. Poate asta te va face să te hotărăști.

Nu avea ce să-i strice, se gândi ea.

Pe drumul de întoarcere, fu neobișnuit de tăcută. Atât de tăcută încât observă și Ross.

– Sunt doar obosită, se scuză ea. Cu toate c-a fost foarte plăcut.

– Da, a fost o zi plăcută, dar abia așteptam să se termine.

– Când pleci la San Francisco? îl întrebă.

– Imediat după Anul Nou; voi sta acolo patru săptămâni.

– Vrei să te însoțesc?

Înainte ca el să-i răspundă, știa care va fi răspunsul. Ezitarea lui îi fu de ajuns.

– Locul acela în care se filmează nu este tocmai un oraș de distracții, vom munci zi și noapte. Ar fi mai bine să rămâi aici.

– Singură? îndrăzni ea, simțind un nod în gât.

– Și acolo ai fi tot singură dacă ai veni, nu am nici un pic de timp liber. Iar aici le ai pe Velma, pe Caroline, sunt fericite să te primească oricând.

Nicola spuse, cu jumătate de gură:

– Aș putea da testul.

– Da, ai putea, spuse el, la fel de lipsit de convingere. Pot stabili pentru săptămâna viitoare, dacă dorești.

Ea îi aruncă o privire grăbită, în care se putea desluși disperarea.

– Nu te superi?

– Nu este problema mea, zise el oarecum impacientat. Ți-am mai spus: este o șansă care ți se ivește o singură dată în viață, ca actriță, cu condiția să știi ce vrei.

Nicola murmură abia auzit:

– Nu-ți e teamă că voi deveni o a doua Arlene?

– Nu ești făcută din același aluat, ți-am mai spus și asta.

El opri mașina pe marginea șoselei dincolo de care începea plaja, de unde se vedea Pacificul sub razele de lună și opri motorul, punându-și mâinile pe genunchi. Nicola ar fi vrut să-l atingă, să se convingă că e real. Lipsa ei de siguranță, de încredere se datora felului în care se cunoscuseră, dar și vieții în care ajunsese prin intermediul lui. Dacă profita de această ocazie și reușea, ce urma?

– Nu are rost să mai eziți, îi spuse Ross. Dacă nu te poți hotărî singură, voi decide eu.

Se întoarse spre ea, privind-o lung. Vei da testul, Nicola. Dacă nu reușești, atunci știi ce ai de făcut.

– Și dacă...?

– Atunci, vei fi ocupată când sunt plecat.

– Dar voi fi la fel de ocupată și când te vei întoarce, sublinie ea.

– Și eu. Guy dorește ca regizorii să se implice și în postproducție. Și mă mai așteaptă și alte oferte. Așa că?

Nicola trase aer în piept.

– Bine, îl voi da.

Ross o studie câteva clipe.

– Așadar, rămâne hotărât!

El nu dădu imediat drumul motorului, ci o privi lung, cu acea privire care o pusese pe jar.

O prinse după umeri, o trase spre el, dar nu cu acea gentilețe cu care o făcuse până atunci. Gura lui o căută ca de obicei, iar ea simți că inima îi bate mai repede. Îl dorea cu disperare. Ross fu cel care se retrase, cu un zâmbet ironic.

– Am trecut de vârsta la care să merite să suport inconvenientele dragostei făcute în mașină. Să mergem acasă.

Cuvintele lui o atinseră și avu impresia că fuseseră rostise cu acest scop. Nu era însă sigură care era motivul. Dar putea fi sigură de ceva?

***

Trecerea spre studiourile de la Hollywood într-o mașină cu șofer ar fi fost pentru oricare femeie o experiență unică, reflectă Nicola, privind fascinată în jur.

Mașina opri în fața celui mai impresionant bungalou.

– Intrați, îi spuse șoferul, secretara domnului Walker se va ocupa de tot.

În holul de la secretariat fu întâmpinată de o blondă înaltă, cu un aer destul de dur, cu o ținută impecabilă de top model. Se simți intimidată până când femeia îi zâmbi.

– Sunt Margot Mc Reath, spuse femeia. Domnul Walker vă așteaptă la scena opt. Sarcina mea este să vă conduc la machiaj, deocamdată. Vreți să mergem pe jos sau cu mașina? Nu este prea departe!

– Sigur că prefer să merg, zise Nicola, n-am mai văzut un studio de filmare până acum.

– Poate era mai bine să fi făcut Turul Universal, așa îl numim noi, sunt foarte multe lucruri de văzut. Apoi, secretara îi aruncă o privire mai mult curioasă decât plină de invidie: se vorbește foarte mult despre dumneavoastră pe aici. Sunteți prima femeie care a trebuit să se lase convinsă să dea probă. Îmi puteți spune și motivul?

– Îndoiala, mărturisi Nicola. Lucrați de mult cu domnul Walker?

– De cinci ani. Este plăcut să lucrezi pentru el. Dar aș vrea să remarc felul în care v-ați îmbrăcat. Majoritatea celor care vin aici se încarcă precum pomul de Crăciun!

Nicola venise ca de obicei îmbrăcată în blugi albi și cămașă sport, pentru că așa se simțea confortabil. Zâmbi, relaxându-se.

– Mulțumesc, Margot. Știi să spui ce trebuie cui trebuie și mai ales când trebuie.

– Face parte din slujba mea, veni răspunsul. Dar mai bine să mergem la machiaj.

Acest studio, se gândi Nicola, era un orășel în miniatură. Avea chiar și serviciu de pompieri, un lac, fântâni arteziene, străzi, clădiri. Tocmai se desfășura o filmare în fața unei clădiri, care arăta ca un sediu de bancă. Polițiști în uniforme se aruncau în mașinile în viteză, pistoalele erau la vedere, doi

bărbați se năpustiră dintr-o altă clădire. Părea destul de real; își imagină că și pe micul ecran astfel de scene păreau autentice.

Departamentul de machiaj se afla într-o clădire cu un singur etaj cu câteva încăperi.

O dată ce o introduse în interior, Margot îi ură mult noroc și plecă. În ora următoare, Nicola a fost coafată și machiată apoi trimisă la garderoba aflată destul de aproape, unde a fost îmbrăcată cu o fustă lungă și o jachetă cu talia sus, cam groasă ținând seama că era prea cald.

Când ajunse la scena opt era deja transpirată, dar nu îndrăznea să-și șteargă fața cu un șervețel, de teamă să nu-și strice machiajul. Simțea nevoia să fugă departe de acest loc, dar gândul la ce ar spune Sam, o făcea să se abțină.

Sam și Ross, deși cel de al doilea fusese atât de rece cu ea în ultimul timp. De câteva ori voise să-l întrebe ce este cu el, dacă-și schimbase părerea în privința testului, dar se oprise la timp.

– Nu mai ezita atât, îi spusese Ross, așa că nu-i mai pusese nici o întrebare.

Ross îi urase succes de dimineață. Și asta a fost destul pentru ea. Era posibil să-l vadă la ora prânzului, dacă ajungea la timp. Nu avea cum să știe dacă fusese admisă până atunci, dar spera că Sam va fi onest cu ea.

Sosirea ei era așteptată de cel puțin treizeci de persoane pe scena de probă. Un singur colț al acesteia era luminat ilustrând camera de zi a unui ranch.

Sam discuta cu un bărbat pe care îl recunoscu; era unul din invitații de la petrecerea de Crăciun.

– Ți-l amintești pe Carl Foster? El va fi regizorului filmului.

Carl era un bărbat mic de statură, slab, avea un aer cam pricăjit. Din felul în care o privi, Nicola se întrebă dacă fusese onest când îi spusese ce bine i s-ar potrivi rolul. Acest lucru declanșă ceva ciudat la ea; dori dintr-o dată să-i demonstreze că era chiar așa, de aceea îi zâmbi, întinzându-i mâna.

– Ai învățat rolul pe care ți l-am trimis? o întrebă Sam.

– Da, am citit scenariul și mi s-a părut tentant.

– Asta îl va face fericit pe scenarist, remarcă el, pe un ton amar, după cum observă Nicola. Începem? Aș vrea să stai acolo lângă ușă, să aștepți să pună luminile pe tine...

Ocupând locul precizat, Nicola simți în mod ciudat că se simte foarte normal, de parcă ar fi aparținut acelui loc. Era diferit de scena de teatru, desigur, dar nu foarte diferit.

Revăzu repede în minte scena pe care trebuia s-o joace.

Catherine, eroina pe care o întruchipa, revedea casa pentru prima oară, realizând ce pierduse. Avea doar câteva replici de rostit în acest cadru. Dacă putea face abstracție de cameră, de căldură, de ochii ațintiți asupra ei și pentru câteva minute să intre în pielea acelei tinere femei aflate departe de casă, de prieteni, care revedea cu ochii minții tot ce-i fusese drag și apropiat!

– Bine, se auzi o voce. Să începem, Carl.

– Tu intri când îți spun, se auzi vocea lui Carl.

Nicola nu făcu altă mișcare decât să întoarcă fața spre public, să lase să se citească în ochii ei ce simțea, amintindu-și

tot ce se afla în acea încăpere. Trecuse printr-o călătorie prelungită, suferise privațiuni. Se crezuse pregătită pentru orice, gata să înfrunte orice, cu condiția să fie alături de Tyler, dar locul acesta, în care avea să-și petreacă restul vieții era prea mult pentru ea. Se dorea cu disperare acasă, să fie printre ai ei, printre cunoscuți. Pentru un scurt moment, simți chiar că începe să-l urască pe bărbatul iubit, doar pentru c-o dusese departe de casă.

Dar momentul acesta dură foarte puțin și ridică bărbia sus, hotărâtă să înfrunte orice, rostindu-și rolul răspicat, asigurându-l pe Tyler că se simțea bine, că era gata să ia totul de la început.

Se făcu tăcere, o tăcere cumplit de greu de suportat. Roși, privind fețele celor care se aflau în spatele aparatelor. Oare chiar așa de rău fusese?

Sam vorbi primul.

– Cred că nu mi-am pierdut capacitatea de a recunoaște imediat un talent, zise el cu satisfacție. Ce zici, Carl?

– Vreau să văd încă o dată scena, dar n-a fost rău deloc, doamnă King.

– N-a fost rău? explodă regizorul de platou. A fost extraordinar! Luați legătura cu birourile să se facă imediat contractul. Un contract obișnuit; vom avea nevoie de fotografii pentru publicitate. Nicola, adăugă el , va fi nevoie de niște detalii, pentru publicitate. Are cineva vreo sugestie? continuă el adresându-se celorlalți.

Nicola era prea uluită de rezultat ca să mai poată gândi. Era pe drumul cel bun! Nici măcar n-o rugaseră să repete scena!

Voi juca într-un film, în cele din urmă, se gândi fericită. Dacă vor urma și altele va vedea.

– Nu știu, dar parcă mi-ar plăcea să schimb numele eroinei, zise cineva. Ce propuneți?

Nicola, care se destinsese, se trezi vorbind:

– Ce ziceți de Eve? întrebă ea. Eve Sinclair.

– Nu sună rău, îl auzi pe Sam. Te voi trimite, Nicola, să faci câteva fotografii, apoi trebuie să te întorci la birou, unde trebuie să pregătim contractul. Poate găsim timp și pentru masă, adăugă el cu un zâmbet. Nu te mai las să-mi scapi, acum când am văzut ce poți!

Acesta ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, se gândi zâmbindu-i fericită. Avea mult de învățat despre arta filmului, numai dacă Ross ar vrea s-o ajute. Dar poate era deja plictisit, o mai făcuse cu alta înaintea ei.

Era aproape două și jumătate când se auzi o voce care propunea o pauză de masă. Nicola se trezi escortată de o întreagă echipă care o includea și pe Margot; văzu câteva persoane așezate la masă, dar nici urmă de Ross. Margot spuse că probabil se întorsese de mult la muncă.

– De ce nu-i faci o surpriză? îi sugeră Margot când ajunseseră la cafea. Este în studioul doisprezece. Te poate duce cineva acolo, dacă ai vrea.

Nicola ezită o clipă. Dacă urma să facă parte din această lume care era deocamdată doar a lui, nu era bine să vadă totul?

– Da, cred c-ar fi bine, se învoi.

Margot chemă o mașină, apoi îi dădu ultimele instrucțiuni:

– Dacă este aprinsă lumina roșie, este bine să aștepți până ce deschide vreunul din ei; înseamnă că se filmează și riști să-ți cadă vreo cameră în cap. Îi zâmbi prietenește. Îmi pare bine c-ai fost acceptată. Asta înseamnă mult pentru domnul Sam.

– Și pentru mine va însemna foarte mult.

Lumina roșie era aprinsă la scena doisprezece.

Nicola dădu drumul șoferului și se sprijini de ușă, încercând să se convingă că filmarea de dimineață fusese reală, că totul urma să intre pe făgaș în viața ei. Eve Sinclair! Simți dintr-o dată nevoia să râdă. Suna ca numele unui personaj dintr-un film romantic!

Dar lui Sam îi plăcuse și-l acceptase.

Va arăta bine pe distribuție și pe publicitate, spusese el; va arăta și mai bine pe contractul pe care-l semnase, se gândi.

Cu toate că era considerată o novice și primea cea mai mică retribuție, suma i se păru exorbitantă în comparație cu ce ar fi putut câștiga la Londra. Nu mai depindea financiar de Ross. Deveni mai sigură pe sine.

Deasupra capului ei, lumina roșie începu să clipească des. Deschise repede ușa și intră. Luminile erau atât de puternice încât pe moment fu orbită; peste tot erau întinse cabluri. Una sau două persoane întoarseră curioase capul spre ea, dar nimeni nu-i adresă vreun cuvânt.

De unde se afla, putea să vadă printre camerele de luat vederi un dormitor. Ross stătea la un capăt al patului dublu

discutând cu Keir, în timp ce Renata, cu un aer plictisit, privea în jur, abia așteptând să scape de acolo, probabil. Era desigur goală, acoperită doar cu cearșaful. Probabil și Keir era tot așa, se gândi Nicola. Văzuse scene cu persoane complet dezbrăcate pe ecran de multe ori; nimeni nu le acorda prea mare atenție. Păreau la fel de plictisiți ca Renata.

Ce spunea Ross i se adresa lui Keir în special, care înclina din cap aprobând ce i se spunea.

Renata nu asculta, doar când Ross se ridică și se depărtă de pat scăpă ceva cam neortodox la adresa lui.

Cu părul răvășit, cu ochii mari, sânii proeminenți, era foarte provocatoare, sau așa i se păru Nicolei. Ross însă, nu se uita în jur, era așezat în fața camerei lângă care stătea Nicola.

Când o zări, îi aruncă un zâmbet scurt aproape forțat, care n-o încurajă defel.

– Ești de mult aici? o întrebă.

– Nu. Nicola simți cum toate privirile se întoarseră spre ea. Am așteptat să se stingă lumina roșie înainte de a intra, adăugă.

– Găsiți un scaun pentru soția mea, li se adresă celor din jur.

Keir o salută din pat. Nicola se așeză lângă scaunul lui Ross, dorindu-și să nu fi venit. I se părea că prezența ei este nedorită. Ross părea foarte adâncit în problemele sale, ca să mai aibă timp și de ea.

Ora următoare a trecut într-un mod înfiorător, așa că-și promise să nu mai repete acest gen de vizită. Ar fi fost puțin spus că Ross o ignora, pentru că, de fapt, uitase definitiv că se afla acolo.

Renata în schimb, execută scenele pasionale cu o dedicare care ar fi făcut și cearșafurile să ia foc singure. Keir îi răspunse pe măsura așteptărilor.

Urmărindu-i, Nicola ar fi putut să jure că se iubeau.

Într-un târziu, Ross decise că ziua luase sfârșit, poate pentru că se afla ea acolo sau poate pentru că se săturase.

Renata coborî din pat, se înfășură în halatul întins de Keir. După ce o înfășură cu grijă, Keir se îndreptă spre Nicola.

– Am înțeles c-ai dat o probă astăzi. Cum a mers?

Ross nu-i spusese despre test. Dar neavând încotro, Nicola îl făcu martor al acelei vești bune pe care ar fi vrut să i-o dea soțului ei primul.

– Am obținut rolul.

El se însufleți brusc.

– Nu glumești? E grozav! Magnum a mai născut azi o stea!

Începură să curgă felicitările, privirile aruncate lui Ross. El părea să nu fi auzit anunțul soției sale, dar îl văzu cum se crispează dintr-o dată. Dacă n-ar fi vrut ca ea să dea testul, de ce insistase atât?

Keir se duse să se îmbrace. Luminile fură stinse, rămase doar cea care indica ușa.

Când în cele din urmă și Ross fu gata de plecare, Nicola era la capătul răbdării.

– Scuză-mă, te-am făcut să mă aștepți cam mult, îi spuse el când ieșiră afară, la aer. De obicei, rezolvăm ultimele probleme la o bere.

– O poți face și acum, sunt sigură că Sam mă va duce acasă.

– Nu este nevoie, o pot face și eu. Am înțeles că ai avut o reușită astăzi. E foarte bine!

– Adevărat? Nu mi s-a părut c-ai fi prea entuziasmat!

– Pentru că nu m-am oprit din lucru să te laud?

Nicola roși.

– Nu la asta m-am referit.

– Dar așa a sunat, spuse el cu o voce politicoasă de data asta, dar atât. Nu-mi stătea mintea la testul tău atunci.

– Asta a fost evident! spuse ea disprețuitor. N-am realizat că la un astfel de film lucrezi!

– Ce fel de film ar fi?

– Pornografie!

El pufni în râs.

– Nu făceau nimic mai mult decât facem și noi!

– La locul potrivit, replică ea. Nu pe peliculă!

Ross o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el. Era furios.

– Poate că este cazul să mai crești, Nicola. Încearcă să citești scenariul, înainte de a-mi spune cum trebuie să-mi fac treaba!

Nicola se simți prea rănită pentru ca să mai dea înapoi.

– Tu ar trebui să lupți împotriva acestui gen de film. Uite ce s-a întâmplat cu Arlene!

În clipa în care spuse aceste vorbe, Nicola simți că ar fi trebuit să-și muște buzele. Figura lui Ross căpătase trăsături foarte dure, ochii îi erau ca de gheață. Încurcată, Nicola își mută greutatea de pe un picior pe altul. Apoi disperată, îi puse o mână pe braț.

– Ross, îmi pare rău, n-am vrut să spun asta!

El o privea cu ochi reci, apoi i se adresă pe un ton superior:

– De ce să nu spui, dacă asta gândești? Poate într-o zi vei realiza că nu ajunge să spui că-ți pare rău...

– Am realizat deja. Nicola se simțea îngrozitor. Am rostit cuvintele fără a gândi. Numai că te rog să nu mă mai privești așa.

– Cred că și eu port o mare parte de vină.

– Dar nu acum. Nicola își lipi fața la pieptul lui, fără a-i păsa că era privită de cei care treceau. Cred că am fost geloasă.

El o strângea la piept, dar nu cu aceeași convingere.

– Pe cine?

– Erai atât de absorbit de munca ta, încât m-am simțit dată la o parte.

– Va trebui să ai propria ta carieră, să te țină ocupată, constată el. O sărută rece și impersonal pe frunte, apoi îi spuse: mâine este revelionul, vom discuta atunci. Deocamdată, să mergem acasă.

N-o iertase, se gândi ea nefericită, sau n-o iertase de tot. Dar nici ea nu va uita prea ușor cele întâmplate. Spera ca anul care venea să închidă prăpastia care se căsca între ei.

Capitolul 8

Întâmpinară în liniște Anul Nou, spre bucuria Nicolei. Ea anticipase o altă petrecere gălăgioasă în genul celor de la Hollywood, cu participarea presei, care aștepta vreun scandal. Chiar dacă era o seară caldă, Ross aprinse focul în șemineu, întinzându-i o punguță cu castane coapte, dorindu-i să-și împlinească măcar o parte din vise.

– N-am avut de unde să fac rost de zăpadă sau de pitulicele tale. Sunt doar regizor, nu vrăjitor.

Lucrurile se schimbaseră în bine între ei. De ajuns pentru a o face să-l sărute cu dragoste.

– Prețuiesc aceste castane mai mult decât dacă ar fi fost diamante, spuse ea râzând din tot sufletul.

– Asta te face unică, mai ales în cadrul Hollywoodului! remarcă Ross, adâncit în gânduri. Apoi o privi lung: ai mai scăpat de incertitudini?

Mai am o mulțime, ar fi vrut să-i răspundă. Dar zâmbi și scutură din cap.

– Am terminat cu ele!

El păru să se relaxeze.

– Bine. În acest caz, mi-ar plăcea să pui aceste castane la copt. Peste trei ore intrăm în noul an. Să ne bucurăm de ce ne-a mai rămas din cel vechi!

Urma un an greu și era conștientă de asta, îngenunchind în fața șemineului ca să împrăștie castanele pe jar.

Trebuia să facă eforturi în continuare să-și păstreze cariera și căsnicia. Iar prima lună a anului era cea mai grea, va avea cu ce să-și ocupe mintea și timpul. Nu voia decât ca Ross să fie cu ea, să fie regizorul filmului ei și nu Carl Foster. El o urgentase să facă o opțiune, dar atât; aici se terminase implicarea lui, din păcate.

Nu auzi când se întoarse cu băuturile. Îi auzi vocea încărcată de emoții când îi spuse:

– Ce-ar fi să devansăm sosirea anului?

Căldura pe care o simțea de la șemineul aflat în spatele ei era nimic comparat cu temperatura propriului corp, ridicată brusc la vorbele lui. Se duse direct în brațele lui, cu pasiune, cu fervoare, cu dorința de a face această ocazie memorabilă pentru amândoi.

Ross începu s-o dezbrace cu gesturi lente sărutând fiecare bucată de piele pe care o descoperea. Flacăra se aprinse și mai tare când începu și ea să-l dezbrace, când văzându-l gol își aminti prima lor noapte de dragoste. Îl iubise atunci și-l iubea acum. Numai că nu putea controla emoțiile lui, simțirile și trăirile lui. Era foarte schimbător.

Mâinile lui erau îngropate în părul ei, iar gura lui depunea sărutări frenetice pe ochii, obrajii, gura ei. Deveniră o singură ființă, împlinirea comună fu o experiență unică, de intensă trăire.

Într-un târziu, Ross exclamă:

– Cred că ți se ard castanele, Nicola!

Ridicându-se de pe covorul gros pe care făcuseră dragoste în fața șemineului, ea își spuse de data asta cu speranță că lucrurile între ei doi începuseră să evolueze în bine. Ea și Ross vor reuși să-și păstreze căsnicia! Paula putea să-și găsească alt bărbat. Acesta era al ei!

***

Ross plecă spre San Francisco la jumătatea lunii ianuarie. Nicola îl conduse la aeroport, pentru a aduce mașina acasă.

– Sper că te descurci la întoarcere? spuse Ross, în glumă, după ce dădu bagajele hamalului.

– Dacă nu astăzi, mâine o voi face cu siguranță, răspunse ea în aceeași notă.

Ross o privi cu o expresie ciudată în priviri.

– O să te sun când o să pot. Ai grijă de tine, Nicola.

O sărută de despărțire, iar ea simți o strângere de inimă. Avea atâtea să-i spună, dar nici una din ideile ei nu se potrivea cu cadrul în care se aflau! Deja gândurile lui erau la filmul la care lucra, la munca pe care o iubea cu pasiune, probabil mai

mult ca pe oricare altă femeie din viața lui. Poate că era mai bine că ea ocupa o parte mică din viața lui. Urma o lună lungă, o lună întreagă în care va fi fără el.

Drumul de întoarcere n-a fost mare greutate, imediat ce a ajuns la Lincoln. Conducerea unui Mercedes era joacă de copil, comparat cu traficul din Los Angeles. Dar nici de asta dată nu merse perfect, pentru că încurcă întoarcerea de pe autostrada Pacific și o luă pe Santa Monica.

Alesese unul dintre acele autostrăzi americane cu multiple sisteme de semnalizare. Când opri la semafor, văzu că alături de ea se afla o mașină, care o însoțea de ceva timp; în ea se afla un bărbat blond cu pletele în vânt. Keir, căci el era, îi făcea semne disperat:

– Mă duc să mănânc ceva, vii cu mine?

Semaforul se schimbă înainte să-i poată răspunde. Keir trecu în fața ei și-i făcu semne să-l urmeze. De parcă putea să decidă pentru ea! După câțiva metri, el semnaliză dreapta să se asigure că venea în urma lui, apoi opri în fața restaurantului Lobster.

Nu aveau loc să parcheze mașinile una lângă alta.

Coborând din mașină, veni să-i deschidă portiera, dar mai întâi o privi apreciativ:

– Conduci la fel de bine cum arăți, spuse el.

Nicola începu să râdă.

– Dar știu că-ți place să faci complimente!

– Fac parte din viața mea!Keir o conduse spre intrarea restaurantului. Nu este chiar Ma Maison, dar fructele de mare le pregătesc ca nimeni altcineva. Dacă nu-ți plac, au și preparate din carne foarte bune.

Trebuia să mănânce și ea ceva, iar dacă o făcea în compania cuiva, era cu atât mai bine.

– Îmi place peștele, îl liniști Nicola. Apoi realiză că și el trebuia să fie plecat: dar tu nu trebuia să fii la San Francisco?

– Nu este nevoie de mine în primele zile, o informă el. Chiar mă gândeam să mă duc în vizită în seara asta.

– Să vii la mine?

– Dar unde?

– Pentru că Ross este plecat?

– Poate are legătură cu asta. Keir îi deschise ușa. Cred că ar trebui făcut ceva cu soțul ăsta al tău.

Nicola îi înfruntă privirea.

– Văd că știi tot ce trebuie.

Intrară și subiectul rămase în suspensie, iar el îl redeschise după ce se așezară.

– Știi cum a murit prima lui soție?

– Da, răspunse Nicola, mi-a spus totul încă înainte de căsătorie. Și să nu-mi spui că Ross a fost implicat în vreun fel!

El ridică din umeri.

– Cred că nimeni nu mai gândește astfel, deși întoarcerea lui în acest loc, cu o nouă soție nu arată că ar fi fost prea îndurerat pentru prima!

– Atunci de ce a mai dispărut o vreme?

– Pentru a lăsa ca timpul să spulbere bârfele, iar lumea să uite cele întâmplate. Sau poate să scape din ghearele Paulei Reddington.

Nicola îl privi cu inima strânsă.

– Ce încerci să-mi spui?

El ridică din umeri.

– El și Paula aveau o relație înainte de moartea Arlenei, tocmai de aceea a și fost învinuit de moartea ei.

Trebuia să-l creadă. Dar apoi își spuse că aparținea trecutului, încercând să revină la rațiune. Numai dacă nu...îl privi intens pe Keir.

– De ce mă privești ciudat? Simt că este mai mult...

– Relația lor a reînceput. Au fost văzuți împreună.

Nicola simți că nu mai are aer, că nu poate să vorbească.

– Nu cred!

Keir o sfidă.

– Atunci, de ce nu te-a luat cu el?

– Pentru că are un program prea încărcat și n-ar avea timp să se ocupe de mine. Ar trebui să înțelegi asta.

Keir continua s-o privească sfidător.

– Ce-ai zice dac-ai afla că și Paula Reddington a plecat ieri?

– Unde? întrebă Nicola cu inima strânsă.

– Ce întrebare de cincizeci de mii de dolari! S-o numesc coincidență?

Nicola simți că nu mai are aer. Ross nu-i spusese niciodată c-o iubește, o lăsase să înțeleagă singură. Făcuse dragoste cu ea înainte de plecare, așa cum ar face orice bărbat cu femeia iubită; asta înțelesese, dar oare un astfel de bărbat se poate mulțumi cu o singură femeie?

– De ce mi-ai spus toate astea? De ce crezi c-ar trebui să știu?

Keir îi răspunse imediat.

– Consider că meriți un tratament mai bun, Nicola, ești foarte diferită de majoritatea femeilor.

Și Ross îi spusese asta, își aminti, străduindu-se să nu se înfurie. Se uită fără interes la farfuria cu mâncare din fața ei, ba chiar o împinse într-o parte.

– Regret, dar mi-am pierdut pofta de mâncare. Dacă nu te superi, aș vrea să plec... ar fi vrut să spună acasă, dar se răzgândi și zise: spre casă.

– Vin cu tine, se oferi Keir, dar ea îl opri cu un gest foarte ferm.

– Nu am nevoie de un umăr pe care să plâng, mulțumesc. Îi aruncă o privire rece și se ridică. Ar fi trebuit să știi că acel care aduce o veste proastă nu este prea agreat.

– Știam asta, admise el, dar am considerat că trebuie să risc. Nu știu dacă mă crezi, dar m-am gândit la binele tău.

– Sunt sigură că așa a fost, zise Nicola și plecă lăsându-l nedumerit.

O luă la stânga de pe austradă, spre Entrada, apoi spre Coastal Highway și de acolo spre Malibu.

Nu se îndoia de veridicitatea spuselor lui Keir. Poate că lui Ross îi plăcea să facă dragoste cu ea, dar n-o iubea. Domeniul în care lucra, acest oraș, stilul lui de viață, nu puteau să-l conducă spre emoții și simțiri stabile.

Dar unde să se ducă acum? Îi rămăsese cariera, desigur. Era Eve Sinclair, steaua în devenire!

Se amăgea singură și era conștientă de asta. Nimic nu putea compensa ce pierduse. Dar, de fapt, nu putea pierde ce nu avusese niciodată.

Ross era un bărbat stăpân pe soarta, pe viața sa. Întotdeauna va fi așa. Nici măcar Paula Reddington nu putea schimba asta.

Telefonul pe care-l primi de la el seara nu-i schimbă starea de spirit. Îi răspunse rece, impersonal, simțind nesiguranța lui prin pauzele prea lungi pe care le făcea.

– Te simți bine? o întrebă el la un moment dat. Pari foarte...departe.

Nicola începu să râdă.

– Chiar sunt departe! La sute de kilometri! Cum a mers astăzi?

– Ne-am stabilit și vom începe mâine cu scena podului.

– Renata?

– Este o femeie serioasă, care-și cunoșate interesele. Auzi vocea unei femei, apoi Ross îi spuse: nu mai pot vorbi acum, este nevoie de mine. Ar putea trece câteva zile până te voi suna din nou.

– Noapte bună, Ross.

Ascultă cum se așază receptorul în furcă. Probabil fusese una din femeile din echipa de filmare.

Zilele care urmară, experimentă o mulțime de lucruri și nu toate plăcute.

Studioul începu să-i facă publicitate: adăugară la numele ei tot felul de istorioare care să-i învăluie trecutul în mister, lucru cu care nu prea era de acord, dar cei care se ocupau de imaginea ei spuneau că o actriță de renume trebuie să fie învăluită într-o aură de mister.

Îi trebuiră trei zile să ajungă la o concluzie finală în privința lui Ross. Trei zile în care trecuse prin clipe de agonie

provocate de nesiguranță. El o sunase din nou și purtaseră o conversație foarte normală, încât aproape se convinsese că totul decurgea normal. Aproape totul...

Găsi numărul de telefon al Paulei Reddington, dar servitoarea care-i răspunse o informă că actrița era plecată din oraș și revenea la sfârșitul lunii.

Totul era foarte evident.

Ziua următoare își găsi un mic apartament mobilat în Brentwood și se mută. Fusese desigur nevoie să informeze directorul filmului de noua ei adresă. Își petrecea tot timpul la studio cu teste, cu probe la haine, machiaje, familiarizându-se cu terminologia filmului.

Seara studia scenariul, revedea scenele filmate peste zi.

Restul echipei erau oameni experimentați, iar Dean Westwood, partenerul ei, era de acum veteran și filmele lui se vânduseră foarte bine. El plecase câteva zile și urma să se întoarcă doar când venea rândul lui să filmeze. Era un moment important pe care Nicola îl aștepta cu inima strânsă, neștiind cum va reacționa la scenele de amor, dacă va fi convingător. Dean avea cu vreo zece ani mai mult ca ea.

Nu primi nici o veste de la Ross, cu toate că în mod sigur aflase că nu mai stătea acasă. De acum trăia numai pentru carieră.

Filmările începeau pe cincisprezece ianuarie. Pe douăzeci și doi o sună un reporter de la Los Angeles Times să întrebe dacă Eve Sinclair era actuala soție a lui Ross King. Nu avea rost să nege pentru că se putea verifica foarte ușor. Nici măcar nu

avea sens să-l roage să nu publice știrea. Articolul apăru a doua zi pe o coloană întreagă cu amămunte care o făcură să se cutremure.

– Au răscolit din nou amănunte din viața Arlenei, i se confesă a doua zi lui Dean Westwood.

– După ce se va vorbi la prânz și seara doar despre asta vestea va fi dată uitării, o liniști el. Nu trebuie decât să ignori articolul.

Nicola îl privi pe bărbatul înalt, brunet, frumos, care-i devenise mentor în ultimele săptămâni de când începuseră să lucreze. Fără să vrea, îi amintea de Ross. Dean avea dreptate; era bine să ignore articolul.

– Ai fost căsătorit, Dean? îl întrebă pe neașteptate.

– De două ori, dar de fiecare dată s-a sfârșit prost. Femeile sunt niște ființe imposibile. Sau poate eu nu sunt făcut pentru căsătorie. Nu mai fac o altă încercare. E mai bine să fii singur să poți veni și pleca atunci când dorești; asta cred eu că este o viață bună. Dean ridică privirea spre ceasul de pe perete. Ar fi bine să ne apucăm din nou de treabă. Carl nu s-a simțit prea bine astăzi, n-aș vrea să-l mai ținem pe aici mult timp.

– Nici eu n-am fost în apele mele, recunoscu Nicola, cred că l-am încurcat mult, dar astăzi n-am făcut nimic cum trebuie.

Dean scutură din cap.

– Nu, au fost doar problemele lui. Dacă aș fi medic, l-aș trimite să-și facă analizele, cred că are probleme cu ficatul.

– Dacă se îmbolnăvește, ce se va întâmpla cu filmul? întrebă Nicola disperată. Ar trebui să plecăm în Texas peste o săptămână!

– Vor aduce pe altcineva să-l termine. Dar să sperăm că nu se va întâmpla nimic. Nu fi pesimistă! Ajunge unul!

Observându-l cu atenție pe Carl, Nicola îi dădu dreptate lui Dean. Carl părea bolnav.

Dimineața, la ora șase, începea ședința de machiaj, iar filmările se terminau târziu și se simțea atât de obosită încât, seara la nouă era deja în pat. Revedea în minte scenele turnate în ziua respectivă până adormea.

Carl era un regizor foarte minuțios, atent la fiecare detaliu și repeta fiecare scenă de patru sau cinci ori, filma din unghiuri diferite.

Ea abia aștepta să se termine de turnat scenele, să le vadă abia atunci. Dar de fapt opinia publicului conta cel mai mult.

Tocmai se dezbrăcase și voia să bea un pahar cu lapte cald pentru adormi liniștită, când auzi sunetul interfonului. Îl lăsă să sune, știind că nu avea cine s-o caute. Dar după ce se opri câteva secunde, sunetul reîncepu foarte insistent. De data asta, ridică receptorul și spuse direct:

– Ați greșit numărul.

Vocea de la celălat capăt îi răspunse rece dar prompt:

– De data asta, nu.

Simți că nu are aer.

– Ross?

– Cine altcineva? Apoi adăugă: nu mă inviți sus?

– Sigur că da! Apăsă pe butonul care deschidea ușa, apoi începu să-și muște buzele nervoasă. Nu trecuse o lună de când plecase. Nu mai vorbise cu Sam nici cu Velma de când se

mutase, iar informațiile privind noua ei adresă fuseseră furnizate doar de către unul din ei. Nici nu știa ce să-i spună. Vocea lui sunase foarte rece. Dar el fusese cel al cărui comportament o făcuse să reacționeze astfel.

Așa că trebuia să rămână în defensivă, se hotărî ea.

Nu mai avu timp să se îmbrace, dar el o văzuse și cu mai puține haine pe ea, așa că nu-și mai făcu probleme. Legă cordonul capotului și se duse să deschidă ușa.

Nu se mai văzuseră de trei săptămâni, dar ei i se păruse că trecuse un an.

Privindu-l, ar fi vrut să se arunce la pieptul lui, să-i spună că nu-i păsa dacă fusese cu altă femeie, să facă orice, să dea uitării distanța dintre ei, să dea timpul înapoi, să fie totul ca la început. Încercă să-și mascheze emoțiile, să pară rece și detașată.

Închise ușa, apoi se întoarse să se confrunte cu el. Ross era îmbrăcat în blugi, cu un pulovăr larg.

– Sam a avut dreptate într-o singură privință, începu el; ești actriță în adevăratul sens al cuvântului. Nu înțeleg însă de ce a fost nevoie de toate astea?

Nicola îl privea fără să înțeleagă mare lucru.

– La ce te referi?

– Este cam târziu să joci rolul inocentei. Nici n-am apucat să părăsesc orașul, că te-ai și mișcat. Obținusei tot ce voiai, dar căsătoria ți se părea prea restrictivă, nu?

– Nu încerca să arunci vina asupra mea! Nicola tremura de furie; nu eram pregătită să mă fac de râs, să se discute pe seama mea!

El ridică din sprâncene.

– Eu să te fac de râs?

– Știi la ce mă refer.

– Poate îmi scrii, să înțeleg mai bine.

Nicola îi spuse pe un ton mai calm de data asta.

– Paula Reddington.

Pe figura lui nu se citi nimic.

– Și?

– Gata, Ross! Nicola începea să-și piardă răbdarea: să nu mai jucăm teatru! Nu m-ai luat cu tine la San Francisco pentru că aranjasei să fii acolo cu Paula Reddington.

– Ești convinsă?

– Da. Ea nu se mișcase de lângă ușă; erai încurcat cu ea încă dinainte de moartea Arlenei. Toată lumea știa asta. Nu știu de ce te-ai însurat cu mine, probabil din impuls, dar totul s-a schimbat când ai văzut-o din nou. Dacă pe ea o vrei o poți avea. Numai că nu ne poți avea pe amândouă.

– Extraordinar! Iar tu te-ai măritat cu mine doar pentru a-ți face o carieră. Ei bine, ai reușit. Felicitări!

– Nu este adevărat! exclamă ea furioasă. Dacă ar fi fost așa, aș fi acceptat prima ofertă a lui Sam!

– Cred că ești destul de versată ca să știi că refuzându-l l-ai făcut și mai mult să te vrea. Nu spun că nu ai talent. Ai avut de ajuns ca să faci o impresie bună.

Nicola trase aer în piept.

– Ai vorbit cu el?

– El mi-a spus unde te afli, după ce încercam de trei zile să iau legătura cu tine.

– Cu toate astea, nu ți-a dat prin minte să afli de ce m-am mutat, nu? Erai prea ocupat!

– Cam așa. În glasul lui nu se simțea că ar fi vrut să-și ceară scuze. Eu i-am cerut să te lase până mă întorc. Cine ți-a spus de Paula?

O durea prea mult să audă că, într-un fel, confirma spusele ei.

– Contează? A fost un ajutor . Dacă n-aș fi știut, probabil că m-aș fi lăsat păcălită. În felul acesta am primit fiecare din noi ceea ce meritam.

– Nu chiar. Consider că-mi datorezi un gest final. La ce oră încep filmările mâine?

– La șase dimineață trebuie să fiu la machiaj. Nicola își simțea inima bătând puternic. De ce întrebi?

– Nu știu dacă mai trebuia să întrebi. Pentru că-mi voi petrece noaptea aici.

– Nu cred! Ea se înfurie dintr-o dată: Ross, nu-ți datorez nimic! Te rog să pleci!

El o ignoră, apoi începu să privească în jur:

– Îmi place apartamentul. Sper că ai patul foarte mare!

– Te rog să încetezi. Crezi că ești singurul a cărui mândrie a fost rănită? Am așteptat trei zile să mă conving că am dreptate. Am găsit numărul de telefon al Paulei și mi s-a spus că este plecată până la sfârșitul lunii.

– Și?

– Mai aveam nevoie de altceva?

– Ai fi putut să întrebi măcar unde se afla!

Nicola îl privi lung.

– Încerci să-mi spui că n-a fost la San Francisco?

– Nu încerc să-ți spun nimic. Tu știi deja tot ce te interesează. Dar nu plec de aici până nu mi se oferă satisfacție totală. Și mi-o vei oferi , chiar dacă nu vrei.

– Cumva îți închipui că mi-ar fi rușine să chem paza, ca să nu se afle? Încearcă și o să vezi!

– Locul ăsta este antifonat foarte bine, așa că poți să țipi cât vrei, nu te aude nimeni! Vorbind de publicitate am citit un articol savuros despre noi.

– Îmi pare rău că n-o lasă pe Arlene să se odihnească în pace. De fapt, cred că este inevitabil. Dar eu nu pot fi blamată pentru asta.

– După cum ți-am mai spus, ești foarte frumoasă, unde este dormitorul?

Nicola, privindu-se, realiză că așa cum era îmbrăcată, în neglijeu, nu putea ieși din apartament, cât despre vecini...

– Nu mă crezi capabil să profit de situație, Nicola?Îmi face plăcere să încerc să te conving.

Era greu să-i reziste.

Ross își scoase pulovărul cu o mișcare rapidă.

– Scoate-ți mai repede neglijeul, dacă nu vrei s-o fac eu!

Nu voia să lupte împotriva lui. Dacă acesta era felul în care voia să-i demonstreze ce puțin îi păsa de sentimentele ei, îl va lăsa să ducă totul la bun sfârșit. Desfăcu cordonul halatului, lăsându-l să cadă pe podea.

– Scoate totul, insistă el.

Fără a-l privi, dădu la o parte bretelele și așa destul de subțiri ale cămășii de noapte și dădu la o parte cearșafurile.

Imediat, Ross se urcă în pat. O prinse în brațe, simțind că tremura.

– Mi-e rece, mărturisi ea.

– Nu-ți va fi mult timp.

Ross începu s-o sărute, ceea ce-i produse o senzație vecină cu durerea. Ar fi vrut să-i prindă capul în palmele ei să-l țină așa, să nu-l mai lase niciodată să plece, să-l simtă al ei. Trecuse prea mult timp. Nici nu realizase ce mult îi lipsise, sărutările, mângâierile lui. Dar dacă ceda acum și-și lăsa trupul să răspundă așa cum ar fi vrut, așa cum își dorea cu disperare să facă, ar fi fost și ea o degenerată.

De parcă ar fi simțit ce este în sufletul ei, Ross începu să-i sărute tot trupul, ceea ce avu un efect devastator asupra ei.

Se trezi răspunzându-i la sărutări, cu toate că făcea un efort să se abțină. Îl dorea atât de mult!

După ce făcură dragoste, Ross coborî din pat. Deschise ochii și-l văzu la fereastră, căutându-și hainele. Simți o durere cumplită în suflet. Nu găsi nimic de spus. Nimic care să aibă semnificație.

El plecă fără o vorbă, deși se simțea privit. Avusese ceea ce căutase. Îi plătise datoria.

Undeva, în adâncul sufletului, Nicola simți o umbră de îndoială.

Capitolul 9

Carl Foster a clacat două zile mai târziu. Așa cum spusese Dean, care-și dorise să nu fi avut dreptate, diagnosticul se confirmă; Carl avea hepatită acută. În cel mai bun caz, avea să lipsească de pe platoul de filmare una sau două luni.

Timp de patruzeci și opt de ore, nimeni nu știu ce se întâmplase. Când îl întrebară pe Sam, le spuse că făcuse tot posibilul să-i găsească un înlocuitor lui Carl, care trebuia să aibă aceeași pregătire tehnică, același stil, pentru ca înlocuirea lui Carl să nu se observe. Dar după cum remarcă Nicola, astfel de oameni nu prea se găseau, sau dacă existau nu prea aveau timp liber. Ross ieșea din discuție, pentru că era foarte implicat în postproducție.

Între timp, asistentul lui Carl, Miles Randell se străduia să-l înlocuiască, dar până și Nicola putea să observe că îi lipsea experiența. Cu toate că uneori Nicola avusese momente când îl urâse pe Carl pentru limba sa ascuțită și tăioasă ca un brici,

realizase totuși că el fusese cel care reușise să descopere la ea acel „ceva", reușise s-o facă să insufle viață rolului. Abia acum, când el nu se mai afla pe platou, îi simțea lipsa.

– Îți faci prea multe probleme, Nicola, îi spuse Dean; ai convingerea că el te-a pus în valoare. Dar dacă ești talentată, poți să-ți pui și singură în valoare talentul. Numai că trebuie să te relaxezi!

Se aflau în cabina Nicolei.

– Îți este ușor să vorbești, Dean. Ești de mult timp în lumea filmului și știi exact ce trebuie să faci. Eu aveam nevoie de Carl să-mi atragă atenția când greșeam.

– De multe ori exagera; te transformase într-un fel de marionetă. Dacă te punea să dansezi pe sârmă în scena treizeci și opt, tu o făceai! Trebuie să fii conștientă că ești actriță, Nicola, o actriță talentată. Trebuie să întruchipezi personajul, așa cum îl vezi tu; nu mai lăsa pe nimeni să intervină în rolul tău.

– Voi încerca. Spune-mi, Dean, crezi că viitorul regizor, oricare ar fi, va turna din nou ultimele secvențe?

– Posibil. Depinde cât îi permite bugetul filmului. Dean o privi lung: spune-mi, cum vei reacționa dacă în locul lui Carl va veni Ross King?

Nicola îl privi, luată prin surprindere.

– Dar Ross nu este liber!

– Nu poți ști cine-l poate face să se răzgândească! Postproducția nu este așa de importantă și poate Ross va dori să salveze filmul prietenului său Sam Walker.

– N-aș putea să lucrez cu el! exclamă Nicola, mai ales din cauză că lucrurile nu merg bine între noi.

– Am știut că vei spune asta, dar nu trebuie să lași ceea ce este între voi să intervină și în munca voastră. Ross este cel mai bun regizor și ar putea face un lucru extraordinar din acest film. Nu trebuie să pui sentimentele personale înaintea muncii, altfel nu ai ce căuta în această profesie.

Nicola își mușcă buzele; Dean avea dreptate! Dacă Ross va prelua acest film îl va privi doar prin prisma profesionistului.

– Mulțumesc, Dean, aveam nevoie de sfatul tău.

– Tu ai mult de oferit bărbatului potrivit, Nicola; dacă te-aș fi cunoscut cu zece ani în urmă, poate aș fi avut altă părere despre căsătorie și femei.

Nicola mai rămase în cabină câteva minute după plecarea lui, încercând să-și pună ordine în gânduri. Dean o prevenise că Ross putea fi regizorul care să termine filmul; de obicei, Dean avea foarte multe informații, așa că acest lucru era aproape o certitudine. Așadar, de mâine ea va trebui să joace un rol dublu; spera din tot sufletul să poată să le separe.

Petrecu noaptea într-o stare de agitație, temându-se de dimineața care avea să vină.

Ar fi vrut ca Ross s-o sune, dar, de fapt, ce putea discuta cu ea în afară de condițiile de divorț?

Machiajul dura o oră în fiecare dimineață. Tocmai voia să îmbrace acea rochie stil pe care trebuia s-o poarte Catherine,

când cineva bătu la ușă. Numai Dean o vizitase în cabină. Era felul lui să-i ofere o vorbă de încurajare înainte de începerea filmărilor.

Se duse să-i deschidă cu un zâmbet pe buze. Zâmbetul îi pieri când deschizând ușa îl văzu pe Ross. Era îmbrăcat în blugi și cămașă, era la fel de puternic, de frumos. Pe chip, același zâmbet cinic.

– Așteptai pe altcineva? întrebă el. Îmi pare rău că te dezamăgesc. Am considerat că trebuie să lămurim niște lucruri înainte de a începe filmările. Nu te rețin mult.

– Intră te rog, spuse ea.

Ross intră, rezemându-se de tocul ușii, privind-o lung.

– Dacă vom lucra împreună, te-aș ruga s-o facem fără resentimente; dacă ai ceva de spus, fă-o acum.

– Cred că ne-am spus tot ce am avut de spus cu câteva nopți în urmă, zise Nicola. În orice caz, te asigur că nu am intenția de a lăsa sentimentele personale să intervină în relația noastră de muncă. Dacă nu voi reuși, trebuie doar să-mi atragi atenția.

– O voi face. Și pentru că tot a venit vorba despre asta, felul în care ai jucat în ultimele zile lasă de dorit.

– Dar Carl...

– Eu nu sunt Carl! o atenționă pe un ton dur. Nu este necesar să ne placă aceleași lucurri. Ai primit acest rol la recomandarea lui Sam. Vei juca acest rol, așa cum l-a imaginat el când a lucrat scenariul.

Nicola abia se stăpânea.

– Ce vrei să spui? Carl este un regizor slab?

– Nu, nu asta am vrut să accentuez, ci faptul că avem viziuni diferite. De aceea, ultimele două scene vor fi turnate din nou.

– Sunt convinsă că sunt singura din toată distribuția căreia ai avut să-i reproșezi ceva.

– Poate pentru că filmul este diferit de teatru; dacă acolo poți evolua diferit de la un spectacol la altul, în film, acest lucru nu este posibil, trebuie să păstrezi personajul în aceeași linie toată scena, măcar. Nimeni nu spune că este ușor, dar dacă vrei să ajungi o stea, și aici Ross folosi cuvântul cu sarcasm, trebuie să reții acest lucru. Nu trebuie să exagerezi.

– Sam mi-a spus că este foarte bine așa cum am interpretat, se apără Nicola.

– Sam este atât de dornic să te vadă în acest film, încât este capabil să-ți treacă totul cu vederea. Să nu văd cumva lacrimi; am văzut prea multe în viața mea, ca să mă mai impresioneze. Dacă ești așa cum am crezut eu, ridică bărbia sus și luptă.

– Cum? Așa? Nicola îl lovi peste față cu toată puterea.

În clipa următoare, văzu urmele roșii apărute în urma loviturii, chiar dacă Ross era bronzat; îl văzu cum se crispează, cum strânge din dinți. Pe ea o durea cumplit mâna cu care-l lovise. Clipi repede pentru a alunga lacrimile.

– Ross...

– Scutește-mă, o sfătui el. Trebuia să te las acolo în junglă și aș fi scăpat de complicații. Nu-mi pasă ce simți pentru mine,

dar pe Sam nu-l vei dezamăgi. Chiar dacă va trebui să te rup în bucăți și să te reconstruiesc, o voi face. Vei fi pe platou în zece minute!

Nicola îl văzu cum pleacă, știind că nu avea rost să mai insiste, să-și ceară iertare; se comportase ca o eroină de telenovelă și-i părea rău.

Îi voi arăta, jură, le voi arăta tuturor, că voi ajunge celebră!

***

De obicei, un platou de filmare include cam șaizeci de persoane. Echipa care lucra la „ Same Sky“ ocupase cam tot platoul și facilitățile incluse, pentru a reda cât mai veridic atmosfera din Fort Livingdon.

Nicola primise o cabină la unul din moteluri, alături de cea a actriței care juca rolul mamei vitrege în film. Aceasta se numea Rita Fleming, o actriță renumită pe care o admirase de-a lungul timpului.

Relația dintre ele era destul de apropiată, cu toate că Dean o prevenise că ar putea avea probleme cu ea; Rita era invidioasă pe orice actriță tânără și i se părea că toate vor să-i ia locul. Mai fuseseră astfel de incidente cu alte actrițe pe vremea lui Carl Foster, dar de când locul lui fu luat de Ross King acest lucru nu se mai întâmplă; Ross era un bărbat prea puternic și toată echipa avea unele rețineri față de el.

Nici viața Nicolei nu fu mai bună de când Ross luă locul lui Carl. La sfârșitul fiecarei zile de filmare era prea epuizată să mai mănânce.

La sfârșitul primei săptămâni n-au luat pauză în weekend pentru a reface ultimele scene turnate cu Carl.

Felul lui de a regiza era total diferit de al lui Carl; acorda mai mult timp fiecărui cadru, sugera inflexiuni ale vocii, mișcări mai interesante...

Încet, după ce trecu prima zi de filmare, ea înțelese că avea mult de câștigat de pe urma colaborării cu el, iar toată echipa colabora mult mai bine de la venirea lui.

– Cu toate astea, Ross n-a schimbat prea mult conceptul de lucru, cum m-aș fi așteptat, îi spuse Dean în prima seară, după terminarea filmărilor. Lui Carl îi lipsește subtilitatea. Bine că nu el a omorât-o pe Arlene; omul ăsta este mult mai folositor în libertate!

Dar fusese ca și închis când îl cunoscuse ea, se gândi Nicola. Se uită spre locul în care se afla el discutând cu unul dintre asistenții de producție.Veniseră cu același avion, dar Ross nu făcuse nici o încercare de a se apropia de ea. Nu-l văzuse decât la filmare. El se mutase în casa de pe plajă, atât aflase despre el. Simți o durere acută când își aminti momentele frumoase petrecute alături de el, mai ales când făcuseră dragoste.

Chiar dacă n-ar fi intervenit relația lui cu Paula, căsătoria lor tot n-ar fi durat.

De parcă s-ar fi simțit privit, Ross ridică privirea, întâlnind-o pe a ei. Nicola lăsă ochii în jos, neputând să reziste durerii resimțite.

– Eu mă retrag, îi spuse lui Dean; cred că mâine vom avea o zi lungă.

– Exact; începând cu scena douăzeci și opt. Ai mai experimentat vreodată căzătura de pe cal?

– Da, admise ea scurt, amintindu-și de Venezuela. Sper că nu va fi la fel de greu, pentru că de data asta nu va fi una reală, se va folosi un suport.

– Crezi că-ți va fi ușor? Ultima oară când am turnat o astfel de scenă, am repetat căzătura de șaisprezece ori; caii știu când au de a face cu un amator.

– Mulțumesc, Dean, îmi insufli mult curaj!

– Este mai bine să fii pregătită pentru ce este mai rău! Vrei să te conduc?

Ea scutură din cap.

– Mulțumesc, este ceva cu care mă pot descurca singură.

– Mda, murmură Dean, privind-o cu regret. Noapte bună, vise plăcute.

După plecarea ei, Dean mai ceru o băutură, cea de a treia în mai puțin de jumătate de oră. Își aminti observația ei când văzuse că bea. Alcoolul domolește pornirile intempestive, subliniase el atunci. Dean avea nevoie cu disperare de o femeie în viața sa. Cineva în care să poată avea încredere. Numai că ea nu era genul de femeie care să-i accepte filozofiile despre lume. Pentru asta, era nevoie de o femeie care să-l iubească.

Când își amintea de Ross, o făcea cu multă emoție, dar și cu o strângere de inimă. Îl dorea cu aceeași pasiune, ca la

început. Era de-ajuns s-o privească pentru a-i pune sufletul pe jar, amintindu-i tot ce fusese între ei. Cu toate că trăiseră multe clipe profunde, unice împreună, se pierduseră toate, se gândi cu amărăciune. Să nu te schimbi niciodată, Nicola, îi spusese el atunci, deși se pare că se plictisise de felul ei de a fi, dacă se reîntorsese la Paula Reddington. Nu putu să nu se întrebe cât ar fi durat relația lor dacă nu s-ar fi întors la Paula Reddington. Căsătoria lor era terminată. Trebuia să accepte acest adevăr.

Cabina ei era la capătul culoarului și avea un pat foarte mare. Dacă ar fi fost o stea, i s-ar fi repartizat o rulotă specială cu toate facilitățile. Sau ar fi fost adusă de la Dallas când se turnau scenele ei. Dar de data asta, puține erau scenele în care ea nu apărea. Catherine era o placă turnantă, în jurul căreia se desfășura acțiunea.

Auzi pași și se crispă, imaginându-și că Dean venea după ea. Ce putea să-i spună acestui bărbat, fără a-l răni?

– Nu fi atât de crispată, auzi vocea lui Ross și cabina mea este tot în partea asta.

– Am crezut că ești foarte implicat în discuția care se desfășura, remarcă ea.

– I-am lăsat să continue. Voiam să discutăm despre secvențele pe care le vom turna mâine.

– Care secvențe? repetă ea cu un aer nedumerit, abia revenindu-și din gânduri. Știu că este vorba despre o cădere de pe cal! Atât!

– Dacă ai atitudinea asta, vei avea nevoie de noroc să supraviețuiești primei încercări. Calul nu va fi unul domol. Crezi că ești capabilă să-l ții în frâu până tragem două trei cadre?

Nicola nu avea nici o îndoială că așa va fi.

– Sigur că da, am avut cel mai bun profesor. Mă descurc și cu căzătura.

– Nu cred. Un picior sau o mână ruptă, ar fi tot ce-mi mai lipsește acum.

– Observ că în ultima săptămână n-ai făcut decât să-mi subminezi curajul și încrederea de sine.

– Nu, zise el. Te cunosc prea bine ca să știu care-ți vor fi reacțiile. Și de fapt, metoda mea a dat roade, ai insuflat viață acestui personaj, Catherine.

Nicola îl privi lung luată prin surprindere; nu se așteptase să primească laude din partea lui! Ross era foarte aproape de ea, dar mai ales îi era atât de drag; da, drag așa cum fusese de cum îl văzuse. Nu-l ura. Nu-l urâse niciodată. O rănise și ea se retrăsese, în singurul fel în care știuse s-o facă. Nu voia să divorțeze de el. Numai că era prea târziu pentru regrete.

– Nu te temi că acest compliment mă poate face să-mi pierd capul?

– Mai ales în seara asta aș vrea să văd că ți-l pierzi.

Nicola îi spuse pe un ton superior:

– Crezi că sunt atât de înnebunită după sex încât voi fi de acord să-mi petrec noaptea cu tine?

– Nu doar noaptea, Nicola, te vreau înapoi în viața mea.

Ea îl privi intens.

– Până când Paula Reddington sau alta ca ea, îți va face o ofertă mai bună?

– Paula n-a fost cu mine la San Francisco, zise el încet. Nici măcar nu s-a pus problema să fie cu mine. Că nu te-am luat a fost din alte motive, pe care ți le-am explicat.

Ea ar fi vrut cu disperare să-l creadă. Dar ar fi vrut și mai mult să întindă mâinile spre el, să-l atingă. Trecuse mult timp de când nu mai fuseseră împreună.

Probabil el citise mesajul din privirea ei pentru că ridică încet mâna și-i mângâie obrazul.

– Avem mult de recuperat, dar avem o noapte întreagă la dispoziție. Profităm de ea?

Ea îl privi cu superioritate.

– Mâine ne trezim la ora cinci; acest lucru n-ar trebui să aibă prioritate?

Ross lăsă mâna să-i cadă de-a lungul trupului deznădăjduit.

– Da, cred că ai dreptate, pune ceasul să sune la cinci.

Porni pe hol spre camera sa când ea nu se mai putu controla și-l strigă:

– Ross?

– Poftim?

– M-am răzgândit, spuse ea cu glas scăzut. Este un prerogativ al femeilor, nu?

– Așa mi s-a spus, zise Ross evitându-i privirea. Dar după cum ai spus, mâine ne trezim la cinci. Ne vedem la micul dejun.

Nicola rămase acolo unde se afla până când el intră în cameră și închise ușa. Simțea o puternică durere de inimă. Dar făcuse ceea ce trebuia. Poate că nu avea încredere în el, dar îl iubea. Această revelație o făcu să simtă fiori. Ross făcuse primul pas pentru împăcare, iar ea îl respinsese. Din cât îl cunoștea, nu va mai repeta gestul.

***

La cinci și jumătate, machiorul ciocăni la ușa Nicolei. La șase și jumătate urma să vină coaforul. Pe la șapte era gata să se alăture restului echipei la micul dejun, înainte de a străbate kilometrii care-i despărțeau de platoul de filmare.

Ross se afla deja acolo, vorbea cu Rita și Dean. Ar fi fost ciudat dacă ar fi evitat scaunul liber de la masa lor și s-ar fi alăturat altui grup.“Bună dimineața“ pe care-l rosti scurt primi un răspuns adevărat doar de la Rita; Ross înclină din cap.

– Nu vei putea face față unei zile încărcate doar cu atât, interveni Ross când văzu că se limitează la pâine prăjită și cafea. Te rog, adu șuncă, ouă și lapte, îi ceru el chelnerului.

– Dar nu pot mânca atât de mult dimineața! exclamă ea.

– Dar poți încerca! ripostă Ross.

Ai slăbit mult de când ți s-au luat măsurile pentru jacheta de la costum. Poate că garderobiera ar trebui să ți-o mai strâmteze. Apoi o privi din nou pe Rita; unde rămăsesem?

– Ai dormit bine? o întrebă Dean.

Nicola îi răspunse fără a-și ridica privirea din cana de cafea.

– Destul de bine. Tu?

– Mai bine decât m-am așteptat. Dar trei săptămâni petrecute în acest loc mi se par trei luni!

Nicola își petrecuse mare parte din noapte regretând că-l refuzase pe Ross, dar acesta fusese primul impuls. Probabil că fusese mai bine așa, se consolase într-un târziu. Avea nevoie de o relație mai profundă, mai încărcată de semnificații. Dar Ross era bărbatul pe care-l dorea, singurul pe care-l iubea, cu care ar fi vrut să fie. Dacă era adevărat ce-i spusese despre Paula Reddington, era vinovată că pusese capăt căsniciei lor pentru o minciună. Numai dacă îi spusese adevărul. Nu era încă sigură de asta.

La ora opt veniră mașinile să-i ducă la locul de filmare. Cei care se ocupau de decoruri munciseră toată noaptea să schimbe acel ranch și dependințele sale. Acum, erau doar mașinile care aduseseră zeci de metri de cabluri, de instalații de iluminare, apoi camionul a cărui parte din spate fusese transformată pentru ca să li se servească masa de prânz acolo.

Una din dublurile ei fu trimisă să filmeze acele părți din scenariu în care nu era nevoie de o interpretare specială, în timp ce ea se presupune că repeta scenariul, deși îl știa pe dinafară.

Apoi un bărbat înșeuă calul pentru ea și o ridică în șa pe dublura ei care era acum arătată din spate. Ea trebuia să sufere căzătura, în timp ce ea, Nicola, se afla deja pe jos și camera

urma să se concentreze asupra ei.Părea destul de simplu pe hârtie, dar probail va trebui să repete de mai multe ori înainte de filmare.

Auzi o bătaie în ușă și Ross apăru în fața ei.

– Vreau să avem acum o explicație definitivă. Nu am de gând să-mi mai pierd vremea cu explicații privind relația cu Paula Reddington. Crezi ce vrei, numai că vreau să ai un punct de vedere clar. Dacă vrei să divorțăm va trebui să lupți să-l obții. Dacă o vei invoca pe Paula Reddington, eu mă voi folosi de numele lui Keir Lawson. Ce zici?

Nicola îl privea uluită.

– Ce legătură are Keir cu toate astea?

– A întârziat două zile când am plecat la Frisco. L-ai întâlnit chiar la aeroport, nu?

– De ce? Ai pus să fiu urmărită? întrebă ea.

– În acest oraș, draga mea, nu trebuie să pui pe cineva sub urmărire, îi spuse el pe un ton rece, nerăbdător și ironic.

Nicola îl întrebă adâncită în gânduri:

– De când ai aflat?

– Mai contează? Am discutat deja cu el și mi-a recunoscut că e îndrăgostit de tine.

– Nu este adevărat! Abia mă cunoaște, iar eu nu-l cunosc deloc! replică ea cu chipul îmbujorat.

– Ați petrecut o oră împreună în care probabil te-a flatat, iar când ai urcat pe scenă nu și-a luat ochii de la tine. Iar tu, la fel.

– Dar nu aveam unde să mă uit în altă parte! ripostă ea. Ce este, Ross? Ce faci acum? O altă încercare de a mă scoate vinovată? Nu l-am mai văzut pe Keir de atunci!

El o privi lung, cu ochii albaștri ca de gheață.

– Vrei să spui c-am fost prost informat?

– Când l-am întâlnit pe Keir aveam același drum, atât, n-a fost o întâlnire aranjată.

– Dar tu nu aveai ce să cauți pe acel drum, decât dacă ai făcut un ocol.

– Pentru că nu știam drumul de întoarcere în oraș. Nu ți se pare plauzibil? Ai început deja să-ți alcătuiești un scenariu din... falsuri!

– Și tu m-ai judecat la fel de greșit fără nici o bază reală. Numai că afirmațiile mele sunt susținute de ale lui Lawson.

Nicola simți că nu are aer.

– Ce ți-a spus, mai exact?

– Destule. De fapt am scos eu adevărul de la el.

– Exact ca în filme! explodă ea cu ironie amară. Indiferent ce ți-ar fi spus a avut succes, l-ai crezut. Asta știi ce înseamnă? Că n-a fost nimic adevărat, puternic între noi!

El rămase privind-o tăcut.

– Așadar de data asta să încercăm să avem încredere unul în celălalt, bine? zise după un moment de gândire.

– Nu! Faptul că îi cerea să dea uitării totul, o făcu să se încăpățâneze. Nu voi continua să rămân măritată cu un bărbat care mă consideră mincinoasă. Voi lucra alături de echipa ta pentru că trebuie să termin filmul, dar nu vreau să mă mai atingi. OK?

Observă o lumină ciudată în ochii lui. O prinse în brațe, o sărută. Nicola încercă să i se împotrivească, dar trupul o trădă. Își simți tot corpul tremurând, fiecare nerv revenind la viață, se trezi reacționând așa cum nu voia. Ross o strânse în brațe până când nu-i mai opuse rezistență și începu să-i răspundă.

Costumul pe care-l purta nu era ușor de abordat, dar Ross reuși cumva să-și strecoare mâinile pe sub el. Brusc, refuză să se mai gândească la ceva și nu-și dori decât ca el s-o așeze pe sofaua în dreptul căreia se aflau, să-i scoată costumul acela incomod s-o acopere de sărutări, să facă dragoste cu el.

Când în cele din urmă îi dădu drumul era prea confuză, prea luată prin surprindere de propriile-i emoții.

Ross respira greu.

– Am observat că nu s-a schimbat nimic între noi, atracția este la fel de mare. Va rămâne astfel, dar nu ne vom folosi de ea, nu cât suntem aici. Nu se va întâmpla nimic dacă vom sta departe unul de altul încă trei săptămâni.

– Ross... nu se va putea.

– Trebuie să ne mai dăm o șansă. Ross o privi lung și-i spuse: aranjează-ți costumul, cred că vor veni după noi în câteva minute.

Încercă să se aranjeze puțin, lucru destul de greu de realizat. Un singur lucru era evident; pasiunea lui Ross pentru ea nu scăzuse. O dorea la fel de mult. Dar cum va fi când se vor întoarce la Los Angeles?

Porni spre locul în care se turna scena următoare. I se păru că toată lumea o privește ciudat, deși nu era așa.

Ross discuta cu cel care ținea calul și simți că nu se va putea concentra la scena pe care urma s-o toarne, dar când auzi „acțiune", se repezi să ia frâiele calului, rostind replica scurtă și ridică piciorul să-l pună în scară.

Făcu un efort destul de mare să se urce în șa, mai ales fără ajutor. Pe moment calul se mișcă simțind o greutate, iar ei începu să-i bată inima tare la gândul că trebuia să se țină în șa măcar trei minute până se termina filmarea.

Cele ce urmară n-au fost clare nimănui. Poate că animalul a reacționat simțind-o nervoasă și încordată, sau poate că omul care ținea frâiele s-a relaxat un moment și a pierdut controlul. Indiferent ce-a fost, a luat-o prin surprindere.

Animalul începu să se cabreze brusc, iar ea simți că dinții încep să-i clănțăne, iar capul părea că i se desprinde de trup. Simți că nu mai simte treptele șeii sub picioare și încercă disperată să le caute. Când lovi pământul, o făcu atât de puternic încât i se opri și respirația. Zăcând la pământ, auzi voci agitație, oameni care strigau, care fugeau încoace și încolo, apoi nu mai percepu nimic.

Când își reveni se afla în cabina ei, cu o compresă udă pe frunte. Duse mâna la cap s-o îndepărteze, dar ceva o opri.

– Stai nemișcată, auzi vocea lui Ross. Va veni imediat un medic.

– Nu am nimic, zise ea surprinsă de vocea care abia se auzea. Mi-a trecut.

– Ai căzut de pe cal. Nu se poate să fie o simplă căzătură, ai putea avea contuzii.

– Nu crezi că le-aș fi simțit? N-am pățit nimic, să ne întorcem la lucru.

– Filmul mai poate aștepta. Stai aici nemișcată, până vine medicul să te controleze. Nu-mi pasă cât va dura!

– Nu trebuie să stai aici cu mine, protestă ea. Poți lucra scenele în care nu apare Catherine.

– Ce faci Nicola, îmi spui cum trebuie să-mi fac munca?

– Nu, răspunse ea, dar pe un ton potolit. Nu voia să reînceapă conflictul cu el. Unele lucruri nu se vor schimba niciodată, își spuse. Dacă ceea ce reușiseră să recâștige astăzi va fi de-ajuns pentru a-și reface căsnicia era de văzut. Privindu-l, observă că ochii lui aveau o altă expresie, apoi Ross o prinse în brațe, acoperind-o de sărutări.

– Am crezut că te-am pierdut, murmură el. Când te-am văzut zăcând pe jos, am crezut c-ai murit.

– Ca Arlene? șopti ea.

– N-am simțit nimic când a murit Arlene. N-a fost iubire între noi; ne foloseam unul de altul. Ai fi putut spune că ne meritam unul pe altul. Doar când au venit să mă aresteze am avut un șoc, din care mi-am revenit, realizând ce am ajuns. Dacă n-ai fi apărut în viața mea, m-aș mai fi aflat și acum în acea junglă, îngropându-mă în ea.

– Tu m-ai salvat de ceva și mai rău și mai ales m-ai lăsat să rămân când nu aveam unde să mă duc.

– Te-am lăsat să stai pentru că n-am putut să renunț la tine. Ai idee cât te iubesc, Nicola?

– Nu, zise ea.

Sărutul lui o convinse.

– De ce nu mi-ai spus-o niciodată?

– Am făcut-o, sau am încercat s-o fac. Dar când am ajuns la Los Angeles lucrurile au început să meargă prost. Mi s-a părut că te-ai schimbat, că nu mai ești acea fată pe care am cunoscut-o în Venezuela, ci o străină la care nu mai puteam ajunge.

– Am fost geloasă, se confesă ea. Pe tine, pe munca ta, pe tot ce-a făcut parte din viața ta în trecut. Iar gândul că te aflai cu Paula în San Francisco a fost de nesuportat.

– Paula a fost în Elveția cu un conte, zise el.

– Keir mi-a spus c-ați fost văzuți împreună după ce te-ai întors aici, cu mine.

– Dacă ne-a întâlnit, a fost întâmplător. Ross îi luă fața în palmele sale puternice, cu tandrețe, privind-o în ochi. Ce să fac să te conving? Paula Reddington nu se ridică la înălțimea ta, din nici un punct de vedere. Pălește complet în fața ta! Sam mi-a dat o veste grozavă! Vrea să-ți ofere rolul principal într-un nou film.

– Nu este prematur să mă gândesc că voi turna un nou film? Nici n-am terminat Sky! Dacă acesta nu va avea succes?

– S-ar putea ca Sky să nu aibă succes, mai ales din cauza presei. Vei vedea cum va vui că eu, ca regizor, i-am făcut de petrecanie soției mele pentru a aduce în locul ei o inocentă. Ești pregătită să faci față atacurilor?

– Cei care contează cu adevărat, vor ști că nu este adevărat. Te iubesc, Ross. Prea mult pentru ca să las presa să ne despartă.

– Îți datorez atât de mult, iubito, îi spuse el. M-ai readus la viață. Casa părea goală fără tine. Am vrut la început să te fac să suferi cum sufeream și eu.

– Și ai reușit, admise ea. Nu cu venirea în apartamentul meu, ci plecând fără o vorbă.

– Am acceptat să fac regia filmului Sky doar din cauza ta. Am știut că primul regizor nu te putea pune în valoare. Aveai nevoie de un impuls serios.

– Pe care mi l-ai dat fără șovăială, recunoscu Nicola. Ross, continuă ea, vom fi cel mai frumos, cel mai compatibil cuplu din Hollywood, murmură ea, simțind că el pufnește în râs.

– Probabil vom fi ca șoarecele cu pisica, dar nimeni nu va ști asta.

O strânse cu drag la piept.

Sfârșit